RUTH OWEN

Ape periculoase

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Dintre toate porturile în care Christopher Weaver făcuse până acum escală, Seattle era în mod sigur cel mai frumos. Yokohama era mai exotic, Taiwan mai animat si Singapore mai spectaculos, dar nimic nu se compara cu întoarcerea acasă.

îşi opri maşina pe chei, fără să poată coborî. Trebuia să se readapteze cu pământul. Trecerea de la o lume la alta era mult mai uşoară pentru el în sens contrar: nu-i venise niciodată greu să simtă sub picioare puntea mişcătoare a vasului.

în ciuda trădărilor şi a taifunurilor Pacificului, Christopher se acomoda mai repede cu elementele lui imprevizibile decât cu emoţiile şi zbuciumul care-l aşteptau în portul lui de baştină.

Aprecia totuşi cerul senin din Seattle, suprafaţa unduitoare a lacului în care se oglindea oraşul pe când era copil. Doar Turnul Smith domina cu cele douăzeci de etaje ale sale micul port de pescari. Astăzi, pe colinele Elliot Bay, zgârie-norii se înghesuiau înălţându-se spre aerul rarefiat al unei metropole trepidante. Seattle crescuse în acelaşi timp cu el şi-şi afişa fără complexe dovezile evoluţiei lui. Dar el, Christopher, ce realizase în treizeci şi şapte de ani?

Locotenent de rangul întâi în marina comercială, era pe cale de a deveni căpitanul propriului său vas, aşa cum fusese si tatăl lui pe vremuri. Dar cerinţele severe ale carierei sale îi distruseseră căsnicia.

Si acum îi făcea rău să se gândească la divorţ şi la fiul lui, acum un adolescent. Luă geanta veche de voiaj de pe bancheta din spate şi ieşi din maşină. Din câţiva paşi trecu pasarela şi simţi cum inima i se strânge şi mai mult. De la moartea tatălui său, survenită în urmă cu patru ani, cocheta şalupă care-i adăpostise copilăria se deteriorase încet dar sigur. Vopseaua se cojise şi buruienile crescuseră în locul ocupat odinioară de florile pe care mama lui le înfigea cu atâta dragoste. Dacă această neglijenţă continua, locuinţa va fi condamnată la distrugere din cauza degradării ei, aşa cum primăria hotărâse şi pentru vechea barjă amarată de cealaltă parte a cheiului, o magherniţă plutitoare care-l scosese întotdeauna din fire pe tatăl lui.

întorcându-şi instinctiv ochii în acea direcţie, Christopher tresări. Slepul dispăruse şi locul lui era ocupat de un vas stil bun- galou, cu un aspect dichisit datorat vopselei albe, canaturilor lăcuite şi florilor de geranium. Simţi o ciudată uşurare.

Dar îl mai aştepta o surpriză de data asta acasă. în momentul când intră pe uşă, un căţeluş de o rasă nedefinită se repezi să-l înhaţe de pantaloni cu nişte lătrături disperate, părând foarte hotărât să-l împiedice pe Christopher să se apropie de fotoliul rulant în care stătea mama lui. Afurisitul nu se potoli decât după ce sări pe genunchii bătrânei doamne.

Când fiul ei se aplecă s-o sărute, Mary Lou îi atinse uşor obrazul cu degetele. Cealaltă mână, paralizată, rămăsese nemişcată în poală.

- Ce bine e să te văd din nou acasă.

Cu această frază îşi primise întotdeauna soţul, când se întorcea de pe drum. Dar de când avusese atacul cerebral, era pentru prima oară când o pronunţa. Si Christopher se simţi nespus de emoţionat.

- Unde ai găsit potaia asta? întrebă el, îndreptându-şi spatele.

- Nu e o potaie. Ea e Amanda.

O scânteie se aprinsese în ochii ei albaştri, o scânteie pe care nu o mai văzuse de trei ani.

- Amanda?

- Numele pe care l-ai fi purtat tu dacă ai fi fost fată.

De data asta fu o adevărată flacără poznaşă care-i lumină ochii nespus de frumoşi. Schimbarea era uluitoare. Ce se petrecuse oare în absenţa lui?

Nu avu însă timp s-o întrebe. Vocea tăioasă a doamnei Johnson se făcu auzită din spatele lui.

- Domnule Weaver, trebuie să vă vorbesc. între patru ochi, sublinie ea.

Sub mâna lui, umărul firav al mamei se încordă. El o strânse uşor în chip de încurajare şi o urmă pe austera menajeră în bucătărie.

- Aveţi de ales. Câinele sau eu, îl anunţă aceasta fără nici o introducere. Nu am fost angajată ca să mă ocup de un animal.

Acest ton agresiv, ca şi buzele strânse care formau o linie subţire, îl călcau pe nervi. Nu mai cunoscuse pe cineva atât de nesuferit ca această femeie şi ar fi concediat-o cu plăcere. Dar era obligat s-o suporte. Escala lui se limita la acest weekend. Astăzi trebuia să supervizeze descărcarea cargoului, să treacă pe la apartamentul lui, să răspundă la corespondenţa care se adunase, să se ocupe mâine de o nouă încărcătură ca să se poată îmbarca din nou. Foarte multe probleme pentru un timp

atât de scurt.

- De unde a apărut căţelul ăsta? Nu dumneavoastră l-aţi adus?

- Categoric nu! Detest animalele. Ca să nu mai pomenesc de faptul că e gata să mă muşte de câte ori mă apropii de mama dumneavoastră.

- Si atunci cum a venit aici?

- L-a adus stricata aia mică de pe vaporul de vizavi, pe nume Sydney Mitchell. Ţine un fel de adăpost pentru câini, dar ştiu eu ce se ascunde sub toată chestia asta. Toată ziua e un du-te-vino la ea şi aş putea zice chiar toată noaptea. Nişte mutre care nu-mi plac deloc. Cu toţi câinii ăia care urlă, uşile care se trântesc şi zgomotul vocilor, nu mai am nici un minut de linişte. Abia amarase că s-a şi prezentat aici, plină de tupeu, ca să vorbească între patru ochi, auziţi ce obrăznicie, cu mama dumneavoastră. După câteva minute am văzut-o ieşind şi întorcându-se imediat cu animalul ăsta în braţe. Am prevenit-o imediat că nu sunt plătită ca să mă ocup de javra asta şi nici n-o să mă ocup.

Jeanette Johnson se ştia pe o poziţie forte. Nici în timpul săptămânii nu era uşor să găseşti o menajeră care să se ocupe de o invalidă care locuia pe un vas. Dar în weekend era de-a dreptul imposibil. Ultima oară, Christopher prospectase *piaţa,* mai mult de cincisprezece zile şi, ca încoronare a eforturilor lui, o angajase pe zgripţuroaica asta.

Când mama lui ieşise din Centrul de recuperare, se gândise să solicite un post pe uscat, în birourile Companiei. Dar Mary Lou îi anticipase propunerea şi-l avertizase că preferă să se retragă într-un azil decât să ajungă o piedică în cariera lui. Cea mai mare mândrie a ei era să devină căpitan de cursă lungă ca şi tatăl lui şi n-ar fi suportat să-l vadă transformat într-un marinar de apă dulce. Uşurarea

de care se simţise cuprins Christopher în acel moment pierise repede din cauza remuşcărilor. De trei ani, întorsese oraşul pe dos de fiecare dată când fusese nevoit să schimbe menajera pentru ca mama lui să poată trăi acasă la ea, în interiorul pe care şi-l amenajase singură şi pe care-l iubea atât de mult. Deci trebuia să se poarte cu mănuşi cu doamna Johnson.

Oftă din adâncul pieptului şi spuse fără nici un chef:

- Să văd ce pot face.

întorcându-se în salon, îngenunche în faţa fotoliului rulant. Căţeluşul mârâi puţin, ridicându-se pe genunchii stăpânei lui.

- Presupun că ţi-a cerut să te descotoroseşti de Amanda? spuse liniştită Mary Lou mângâind animalul.

- Ameninţă că pleacă.

- îmi închipui. îmi spune şi mie asta în fiecare zi. Ei bine, nu are decât să plece. Amanda e mult mai preţioasă pentru mine.

Christopher se înarmă cu răbdare. Cu mama lui nu se putuse niciodată discuta. Când lua o hotărâre şi-o impunea, şi cu asta basta. Dar ce să facă? Doamne, ce încurcătură! De fapt, căţeluşa părea adorabilă. Iar mama lui părea teribil de ataşată de ea. O scărpină pe Amanda după ureche şi drept mulţumire ea îl linse pe mână, dând veselă din coadă.

- Bun, spuse Christopher ridicându-se. Trebuie să mă duc să verific presiunea pneurilor. Mai vorbim despre asta când mă întorc.

La urma urmei, doar nu era să suporte singur totul. Fiecare era responsabil pentru actele lui. Nu încredinţezi un animal unei femei neputincioase fără să ţii seama de urmări. Micuţa descreierată de vizavi nu avea decât să vină singură să-şi ia câinele înapoi, sau să găsească o

soluţie pentru ca mama lui să-l poată păstra.

îşi potrivi bine cascheta pe părul blond şi des, traversă cheiul cu un pas hotărât şi se duse să bată la uşa cochetului vas. Nimeni nu-l auzi. Dinăuntru, un râs de femeie se amesteca voios cu lătrăturile. Bătu mai tare. Fără nici un rezultat. Când, în cele din urmă, apăsă enervat pe clanţă, uşa se deschise imediat. O tânără în blugi şi tricou, cu un ten proaspăt, cu un trup frumos proporţionat, se juca în mijlocul salonului cu vreo cinci-şase câini, de toate taliile şi toate culorile. Un dulău care ţinea neapărat să fie în centrul atenţiei o răsturnă lingând-o pe obraz. Christopher nu se putu abţine să zâmbească.

în această poziţie dezavantajoasă, Sydney Mitchell îşi ridică ochii spre uniforma de culoare închisă cu nasturii auriţi, care apăruse în cadrul uşii. Se sculă dintr-un salt, sfidându-l de la înălţimea ei de un metru şaizeci pe musafirul nepoftit care o depăşea cu vreo treizeci de centimetri.

- Ieşiţi de aici! Dacă nu aveţi mandat, nu aveţi nici un drept să treceţi acest prag!

Christopher îşi reaminti de acuzaţiile vagi ale doamnei Johnson.

- De ce aş avea un mandat?

- Dumneavoastră trebuie să mi-o spuneţi. Am închiriat legal acest loc pentru vaporul meu. Dar ştiu că încă de la venirea mea scorpia aia bătrână de vizavi încearcă să vă autorizeze să intraţi aici, vă rog să rămâneţi afară.

- Liniştiţi-vă. Nu sunt aici într-o vizită oficială. Numai că se întâmplă ca scorpia bătrână să fie menajera mamei mele. După părerea ei, conduceţi un adăpost pentru câini şi faceţi un tapaj îngrozitor în acest cartier în mod obişnuit liniştit.

- Nu conduc nici un adăpost pentru câini! Si doamna

Johnson să nu-şi mai bage nasul acolo unde nu o priveşte!

De acord, gândi Christopher, neputându-se împiedica să admire combativitatea acestei micuţe care iubea atât de mult animalele.

- Dacă nu este un adăpost, ar trebui să fie interzis să aveţi atâtea animale. Si dacă aveţi intenţia să-i vindeţi, permiteţi-mi să vă spun că maidanezii ăştia nu valorează nici un ban pe piaţa canină.

- Si dumneavoastră vă băgaţi nasul acolo unde nu vă priveşte?

- Mă priveşte totuşi când vă debarasaţi de... de excedent pe socoteala unei femei neputincioase, care nu e în stare să se descurce singură. Si fiindcă dumneavoastră aţi făcut această gafă, asta ca să mă exprim cu delicateţe, vă rog s-o şi reparaţi venind să vă luaţi înapoi căţeluşa pe care i-aţi dat-o mamei mele.

Rămasă fără glas de furie, Sydney susţinea privirea albastră a acestui bărbat prea seducător. Dăduse buzna la ea în casă şi avea îndrăzneala să-i critice modul de viaţă! Nici poliţiştii nu avuseseră atâta tupeu!

- Drept cine mă luaţi? explodă ea în cele din urmă. Sunt aici de o lună, nu v-am văzut niciodată şi credeţi că-mi puteţi da *mie* ordine. Ce fel de fiu sunteţi ca să dispăreţi, să reapăreţi când vă convine şi să aveţi şi pretenţia de a pune ordine în viaţa mamei dumneavoastră?

Mary Lou Weaver îi vorbise despre fiul ei, marinar de cursă lungă, şi-i arătase chiar şi o fotografie. Dar fotografia nu reda frumuseţea lui aspră, tenul bronzat al unui bărbat care trăia pe mare. Forţa caracterului era înscrisă pe fiecare din trăsăturile lui. Mama lui îi spusese cât de bun este cu ea, dar Sydney prefera să nu-i spună că auzise de el. în interesul bătrânei doamne pe care începuse s-o îndrăgească, era mai bine să rămână în defensivă.

Christopher făcu o mutră plictisită.

- N-am de ce să mă justific în faţa dumneavoastră.

- Iată un punct asupra căruia suntem de acord.

- Nu şi când vă amestecaţi în viaţa mea personală.

- Ar trebui să-mi mulţumiţi că i-am redat plăcerea de a trăi. Sunteţi atât de orb încât nu aţi remarcat cât este de schimbată de când o are pe Amanda?

Nu putea să nege că apatia mamei lui dispăruse spectaculos. Tonul i se îmblânzi.

- Chiar dacă am remarcat schimbarea, de ce ar trebui s-o atribui javrei aceleia mici?

- Fiincă ăsta este scopul *Câinelui Salvator.*

- Câinele Salvator?

Ea îşi ridică bărbia cu un aer important.

- Este o asociaţie privată şi benevolă pe care am fondat-o chiar eu. Nu solicităm nici un sprijin financiar. Sunt asistenta unui medic veterinar şi sunt ajutată de câţiva prieteni pe care i-am întâlnit în decursul activităţii mele.

- Si ce faceţi în cadrul acestei asociaţii?

- Luăm de la azilul de animale câinii care au o comportare bună şi-i plasăm la oamenii care au nevoie de ajutorul lor.

Christopher rămase uimit.

- Ideea de a lăsa să moară nişte animale abandonate este jenantă pentru multă lume, dar credeţi cu adevărat că soluţia este să le plasaţi la nişte persoane care nu se pot ocupa de ele?

Sydney scoase un oftat exasperat. O făcea intenţionat sau chiar nu pricepea?

- Iubesc câinii, e adevărat asta, şi doresc să-i ştiu fericiţi. Dar oamenii mă interesează cu mult mai mult. N-aţi auzit niciodată spunându-se că animalele domestice au o

influenţă favorabilă asupra persoanelor singure, celor care trăiesc în închisori, în azilurile de bătrâni sau sunt în convalescenţă? Una din marile lor probleme este că-şi pierd cheful de viaţă fiindcă nimic nu-i mai interesează. în compania unui animal, totul se schimbă. Au un tovarăş pe care să-l iubească şi care îi iubeşte la rândul lui. Si, spre deosebire de oameni, dezinteresat.

Chipul ei se lumină. Era genul de femeie pe care o poţi ignora într-o mulţime, dar în particular nu puteai să treci cu vederea intensa trăire interioară care se traducea în expresia ochilor, în mobilitatea trăsăturilor.

- Dacă înţeleg bine, v-aţi lansat într-un fel de cruciadă?

- Lucrurile pot fi privite şi din acest unghi, spuse ea dându-şi după ureche o şuviţă rebelă de păr. Păstrez câinii câteva săptămâni, ca să le pot cunoaşte temperamentul. Pentru a-i plasa, trebuie să fie educaţi şi blânzi, să le placă să fie mângâiaţi şi ţinuţi în braţe. Contactul fizic este foarte important pentru cei cărora le lipseşte afecţiunea.

- Si ce fac voluntarii care vă secondează în această misiune?

- Mă ajută să aleg câinii, să-i găsesc pe cei care au nevoie de ei. Cererea este extrem de mare, dar ne lovim adesea de atitudinea celor apropiaţi lor, care nu înţeleg binefacerile muncii noastre, preciză ea cu o privire acuzatoare. Si după plasare, le facem vizite regulate pentru a ne asigura că totul e în regulă, atât pentru noul stăpân cât şi pentru animal. Scopul nostru e ca toată lumea să fie fericită.

- Aceşti *oameni de bine* sunt cei care vă vizitează la orice oră din zi şi din noapte, ca s-o citez pe *scorpia bătrâna* de vizavi?

Era o adevărată provocare. O văzu înroşindu-se îngrozitor, lucru vizibil chiar şi în ciuda numeroşilor pistrui.

- Oh, ce limbă de viperă are! Vrea să mă înnebunească! De ce o mai ţineţi? Mama dumneavoastră ar fi fericită să aibă pe oricine altcineva în serviciul ei.

- îmi dau seama de asta, căzu el de acord. Dar nu e atât de uşor. Sunt pe mare şase luni pe an şi mi-a trebuit o groază de timp ca să găsesc pe cineva care să vrea să se ocupe de o infirmă. M-aţi băgat în bucluc. N-am decât două zile libere înainte să plec din nou în larg şi doamna Johnson ameninţă că ne părăseşte dacă nu o scap de câine.

De data asta, Sydney nu se simţi deloc în largul ei. Ceea ce n-o împiedică totuşi să rămână pe poziţie. Bineînţeles că tipul ăsta avea o problemă. Dar nu din vina ei. Ea dorise pur şi simplu să facă un serviciu. Oare sănătatea mamei lui nu era mai importantă decât orice?

- Lăsaţi-o să plece. Apatia este cel mai rău lucru pentru moralul cuiva. Mary Lou este un exemplu flagrant. Soţul ei a murit, dumneavoastră lipsiţi mai tot timpul, aşa că ea are impresia că nu mai există pentru nimeni. Cu Amanda a regăsit un sufleţel care are nevoie de ea, de grija ei, de afecţiunea ei, o fiinţă mititică pentru care ea trebuie să se lupte şi să trăiască.

Nu era deloc plăcut să-şi vadă mama analizată atât de bine de o femeie care abia o cunoştea.

- Prima oară când am văzut-o, continuă Sydney, stătea aşezată în faţa ferestrei, cu ochii pierduţi în gol, lăsând-o pe doamna Johnson să vorbească pentru ea. Am înţeles imediat situaţia. O aveam pe Amanda de vreo două săptămâni. Este o căţeluşă adorabilă, perfectă pentru o bătrână doamnă neurastenică. De atunci, Mary Lou şi-a găsit surâsul, e fericită când vin s-o văd şi purtăm nesfârşite conversaţii despre câte în lună şi-n stele.

Pândea o emoţie pe faţa tăbăcită a marinarului. Până acum, Christopher nu fusese decât un nume asociat cu o

fotografie, fără nici o legătură cu acest bărbat cu o vitalitate debordantă şi o inteligenţă destul de ascuţită probabil. Dar el nu lăsa să i se ghicească gândurile.

- Poate că aşa stau lucrurile, dar Amanda n-o va ajuta să se spele, nu va găti şi nici nu va face curăţenie. Se pare că şansele sunt de partea doamnei Johnson.

- De acord, îmi pare rău... Nu-mi dădeam seama că un căţeluş poate ridica atâtea probleme. Dar răul este făcut, dacă ăsta se poate numi rău. E prea târziu. Mary Lou este ataşată de Amanda. Acum e rândul dumneavoastră să luaţi poziţie.

Ochii lui albaştri scânteiau. Ce putea să-i facă? Să-i poruncească să-şi ia câinele înapoi? Părul ei roşcat era ciufulit din cauza hâr- jonelii cu câinii, obrajii în flăcări. îl sfida. Obişnuit să fie ascultat fără discuţie, locotenentul Weaver ezita. Dacă un marinar din echipajul lui i-ar fi ţinut astfel piept, l-ar fi acuzat de insubordonare. în faţa acestei femei, parcă el era cel vinovat.

Brusc, privind câinii care zburdau prin salon, soluţia salvatoare îi apăru imediat în minte. O asemenea haită trebuie hrănită! Cum de nu se gândise mai dinainte? Băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase un teanc de bancnote din portofel.

- Serviciul pe care vreau să vi-l cer merită o recompensă, bineînţeles şi...

O văzu repezindu-se la el ca o furie.

- Dar sunteţi un monstru! Doar nu credeţi că mă puteţi cumpăra? N-aş face o asemenea treabă murdară în locul dumneavoastră nici pentru tot aurul din lume!

El se dăduse instinctiv înapoi din faţa acestui adevărat asalt şi ea îi trânti uşa în nas.

Capitolul 2

- E rândul tău, Fred, îi porunci Sydney ţinând grilajul deschis.

Câinele intră docil să se culce în boxa lui, cu botul pe labele din
faţă, cu ochii ridicaţi spre stăpâna lui. Era o corcitură de collie, cu ochii mari şi vioi.

- Bine. Acum toată lumea face nani, de acord?

Aruncă o privire spre cele cinci nişe pe care le făcuse cu mâna ei. Cu două femele şi trei masculi, pensiunea era completă. După plimbare şi jocuri, câinii moţăiau deja, dar era de ajuns ca unul să înceapă să latre pentru ca toţi ceilalţi să-l imite. Era partea imprevizibilă a sarcinii pe care şi-o asumase de bunăvoie.

Când majoritatea muritorilor îşi împodobeau salonul cu cărţi şi bibelouri, ea şi-l decora cu câini! Si nu din porţelan... în drum spre bucătărie întinse mâna şi dădu drumul la televizor.

Ziua ei de lucru la Clinica Veterinară fusese extrem de aglomerată astăzi. Era deja obosită când primise vizita lui Christopher Weaver. Iar acum se simţea extenuată. Faptul că înfruntase un bărbat atât de autoritar o secătuise de energie. Deşi era convinsă că nu făcuse nici un rău, tipul ăsta avusese tupeul s-o învinovăţească pe ea. Si ce era mai rău, era că sărmana Mary Lou va fi singura victimă a afacerii. Cum de acest fiu, despre care bătrâna doamnă vorbea atât de frumos, îşi putuse imagina că-i putea cumpăra trădarea? Câtă aroganţă!

Si-l alungă din minte şi-şi băgă nasul în congelator. Stomacul ei era la fel de pretenţios ca al câinilor. Si ce putea ea să facă, dacă tot ce înghiţea se punea pe şolduri? Ar fi preferat mai puţine rotunjimi, dar nu era deloc uşor să-şi impună un regim spartan.

învăţată să mănânce singură şi nepregătind nimic mai elaborat decât nişte feluri decongelate, încerca măcar să respecte ritualul meselor. în timp ce o tăviţă se dezgheţa în cuptorul cu microunde, ea prepara o salată şi se gândea la modul cum îşi petrecuse ziua, alungându-şi grijile din minte pentru a nu lăsa loc decât bucuriilor şi satisfacţiilor.

Când auzi soneria, se repezi la uşă înainte să înceapă lătrăturile.

- Bună, fetiţo.

- Slavă Domnului că eşti tu, spuse ea uşurată lăsând-o să intre pe Irma Stinson, cea mai excentrică dintre prietenele ei.

După tonul cu care o primise, în care se putea ghici o anume nelinişte, fosta inspectoare de poliţie adoptă poziţia de atac.

- Ce se întâmplă? Te supără cineva? Vreun pervers?

Sydney începu să râdă.

- Linişteşte-te, Irma. Nimic ameninţător. în sfârşit, nu cred, se corectă ea, gândindu-se la atleticul Christopher Weaver. Doar un client nemulţumit care vrea să înapoieze *marfa.*

- Cine? Unul dintre ai mei? L-am văzut azi pe domnul Brady, e încântat că o are pe Sissy. Henry mai vrea trei pentru azilul de bătrâni din Orion şi domnişoara Amberst...

- Nu. Unul dintre ai mei. E vorba de fiul doamnei Weaver. Vrea s-o iau înapoi pe Amanda şi nu mă pot deloc hotărî să fac aşa ceva.

Ochii negri ai Irmei se măriră de uimire.

- Bineînţeles că nu! Biata femeie are nevoie de un câine. Dar unde este problema?

- Vreau să stau de vorbă cu tine despre asta. Vrei să cinezi cu mine? Mai am o pizza.

- E un fel de mâncare pe care nu-l pot refuza niciodată.

Nu pot să sufăr să mănânc singură, aşa că mă duc la McDonalds chiar si numai ca să văd lume. Sper întotdeauna să întâlnesc acolo unul dintre acei fermecători domni în vârstă pe care ni-i arată la spoturile publicitare, dar eu am norocul să întâlnesc numai adolescenţi care mănâncă hamburgeri şi beau Coca-Cola cu paiul. E de-a dreptul descurajant.

- Pe mine nu mă deranjează să mănânc singură.

Era adevărat, dar nu fusese întotdeauna aşa. La început, golul, singurătatea, tăcerea i se păruseră insuportabile. De atunci Sydney luase obiceiul să deschidă televizorul. îi trebuiseră săptămâni întregi până când stomacul ei contractat să poată primi o masă completă. Dar acele vremuri trecuseră de mult.

- O să vezi când o să ajungi la vârsta mea, ripostă Irma. Singurătatea apasă. Grăbeşte-te să-ţi găseşti un băiat drăguţ care să ia cina cu tine în locul meu, fiindcă o să pună altele mâna pe cei mai buni.

- Oh, am tot timpul...

- Aşa se zice, dar timpul trece repede. O fată frumoasă ca tine are nevoie de un bărbat. Toată dragostea pe care le-o arăţi câinilor tăi ar fi mai bine orientată spre nişte bebeluşi. Vorbesc în cunoştinţă de cauză. Eu nu am avut copii şi am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Si nu am fotografii.

- Fotografii?

- Da. Nu suport femeile de vârsta mea. După cinci minute, scot toate fotografiile. Cu copiii, nepoţii. Si cel mai rău e în perioada Crăciunului. Nu poţi să dai drumul la televizor fără să vezi mutrişoara unui puşti zâmbindu-ţi de pe ecran.

Sydney puse furculiţele pe masă. Fizic, nu-i puteai da o vârstă Irmei. Dar în aceste momente, când repeta cuvânt

cu cuvânt nişte chestii pe care le mai spusese de cel puţin zece ori, regăseai în ea tendinţa femeilor în vârstă de a se lamenta din cauza trecutului lor. Irma spunea că are şaizeci şi opt de ani, dar avea probabil vreo şaptezeci şi cinci.

- Viaţa era mai puţin indulgentă pentru femei în tinereţea mea. Trebuia să alegi. Alegerea mea a fost diferită de a celorlalte. O femeie poliţist nu era un lucru prea obişnuit pe atunci. Si dacă mi-aş fi permis să am copii, n-aş mai fi rămas în poliţie. Se considera că este o meserie prea periculoasă... Dar te admir când mă uit la vaporul tău. Ai reuşit o mică minune cu el. Bernie voia să cumpărăm un pavilion, dar mi-era frică de credite. Si acum, când Bernie e mort de cinci ani, eu stau singură în acel apartament închiriat unde animalele sunt interzise. După ce am muncit toată viaţa antrenând câini de atac, nu am voie să mă bucur nici măcar de compania unui caniş! Dar am vorbit destul despre mine. Ce o să faci pentru biata doamnă Weaver?

- Habar n-am, spuse Sydney oftând. Si încă nu ţi-am spus totul. Fiul ei a încercat să mă cumpere ca să mă duc eu s-o iau pe Amanda înapoi.

- Glumeşti?

- Deloc. Am crezut că turbez. Si eu care crezusem, timp de câteva clipe, că înţelesese cât bine îi poate face mamei lui un câine... Dar când a scos banii....

- N-a priceput nimic! exclamă Irma înfuriată. Marinarii ăştia nu au pic de inimă!

Sydney surâse gândindu-se că Irma, cu imaginaţia ei bogată, îl comparase cu Popeye cel tatuat...

- Christopher Weaver nu e deloc aşa... Dar am fost atât de furioasă încât i-am trântit uşa în nas. Acum regret. Nu ştiu ce o să facă.

- Sper că n-o să găseşti bietul animal înecat în canal mâine dimineaţă.

- Oh, Irma, e prea de tot! N-ar fi în stare să facă aşa ceva.

- Nu se ştie niciodată. Firea omenească e aşa cum e. Am văzut atâtea în meseria mea. Oricine e capabil să se debaraseze de oricine când îl deranjează: soţie, amant, câine. Ar putea susţine că Amanda a căzut din întâmplare peste bord.

Irma avea uneori tendinţa să exagereze lucrurile, dar venind de la ea, ipoteza nu era poate chiar atât de absurdă. După atâţia ani petrecuţi în poliţie, avea un fler infailibil de a analiza caracterul oamenilor. Cuprinsă de panică, Sydney se ridică şi începu să strângă masa.

- Nu, nu, e ridicol... îngăimă ea.

Dar se opri câteva clipe în faţa ferestrei. Ridică perdeaua. Irma i se alătură, uitându-se cu atenţie peste umărul ei. Exact în faţa lor, uşa familiei Weaver se deschise şi silueta lui Christopher apăru ca decupată în lumină. Apoi părăsi şalupa cu un pas grăbit şi urcă pe chei.

- Ce transportă în geanta aia? îi şopti Irma cu o voce plină de bănuieli.

- Haine de schimb, probabil.

- Ce bărbat frumos! Mi-ar fi plăcut să mă laud cu un asemenea fiu! exclamă bătrâna doamnă trecându-şi mâna prin păr cu un gest extrem de feminin. Dar poate că ar trebui să-i facem o mică vizită de curtoazie doamnei Weaver. Doar ca s-o întrebăm cum se mai simte. Bineînţeles că, dacă Amanda era în geantă, va fi poate prea târziu... Ţie, care ai stat de vorbă cu el, ţi s-a părut capabil să comită o asemenea faptă?

Disputa pe care o avusese cu Christopher Weaver fusese destul de tăioasă, dar motivele fuseseră valabile de

ambele părţi. Si Sydney nu decoperise vreo urmă de cruzime pe frumosul lui chip. Tot ceea ce-i putea reproşa era obişnuinţa lui de a comanda şi faptul că încercase s-o mituiască pentru a-şi atinge scopurile.

- Nu mi-l imaginez în stare să înece un câine.

- Sper că nu te înşeli. Si ca să rezolvăm lucrurile, dacă i-am propune să ne ocupăm amândouă de Amanda? Am putea s-o scoatem pe rând la plimbare, s-o periem, să-i ştergem lăbuţele pentru ca să nu murdărească mâinile delicate ale doamnei Johnson. Ce părerea ai?

- Bineînţeles că da! exclamă Sydney.

De ce nu se gândise ea la asta? Ceva nedefinit o tulburase atât de mult când se aflase în prezenţa acestui bărbat, încât îşi pierduse prezenţa de spirit. Dar era mai bine să nu analizeze prea mult sentimentele pe care i le inspirase.

Câteva minute mai târziu, cele două femei schimbau un zâmbet de uşurare când un lătrat vesel le răspunse la sunetul soneriei. Dar vocea aspră a doamnei Johnson, care-i ordonă câinelui să tacă, le puse imediat în gardă.

- Ah... dumneavoastră sunteţi. Ce vă aduce la ora asta?

Cu buzele strânse în semn de dispreţ, menajera întinse piciorul ca s-o împiedice pe Amanda să iasă afară. Sydney se aplecă spre ghemuleţul de blană care i se cuibări imediat în braţe.

-Aş dori să vorbesc cu doamna Weaver, îi răspunse ea cât putu de amabil.

- E târziu şi a avut şi aşa parte de destule emoţii pe ziua de azi. Dacă nu e nimic urgent...

- Am venit să-i propunem s-o plimbăm noi pe Amanda. Ştiu că aveţi multă treabă şi...

- Munca nu mă sperie. De altfel, domnul Weaver îmi plăteşte ore suplimentare ca să mă ocup de câine.

întinse o mână hotărâtă spre animal, dar Irma fu mai iute decât
ea.

- Nu e decât un serviciu de bună vecinătate, fiindcă noi oricum plecăm la plimbare. Daţi-mi lesa.

Jeanette Johnson nu ezită decât o clipă.

- De data asta, presupun că domnul Weaver nu va avea nimic de obiectat. Luaţi-i şi hăinuţa şi nu uitaţi s-o ştergeţi pe labe înainte să-i daţi drumul în casă.

Si uşa se trânti cu un zgomot sec. Absentă, Sydney nu-i dădu nici o atenţie.

- Mă întreb... spuse ea gândindu-se, că atunci când a scos bancnotele... Nu i-am dat timp să se explice... Dar văzând ce întorsătură au luat lucrurile, probabil că plăteşte gras orele suplimentare ale doamnei Johnson. Crezi că voia să-mi dea bani pentru asta... ca să mă ocup de Amanda?

- Habar n-am, dar poate că te-ai grăbit cu concluziile.

La urma urmei, poate că încrederea oarbă pe care Mary Lou Weaver o avea în fiul ei nu era lipsită de temei? Simţindu-şi brusc inima uşoară, Sydney începu să râdă.

- Si tu, cu ideea ta că o îneacă, nu te-ai grăbit cu concluziile?

*
* *

Christopher adună maldărul de plicuri şi prospecte care zăceau în cutia de scrisori, descuie uşa, aprinse lumina în salonul apartamentului său spaţios şi căută în teancul de hârtii corespondenţa personală. Facturile erau plătite direct de către bancă şi nimic altceva nu reclama o atenţie imediată. Era gata să deschidă cele două scrisori de la fiul său când ochii i se opriră pe cea de a treia. Recunoscând scrisul Virginiei, fosta lui soţie, o deschise pe aceasta.

Dragă Chris, citi el îndreptându-se spre bucătărie. După cum ţi-a scris Adam, mă mărit în iunie.

Se recăsătorea! Ciudat era că nu se simţea deloc şocat. Doar câteva emoţii nedesluşite. Era o schimbare de statut la care se aştepta... Mai mult sau mai puţin. îşi desfăcu cravata, o puse împreună cu haina de la uniformă pe spătarul unui scaun din faţa barului şi scoase o sticlă de apă minerală din frigider.

Mă tem că Adam nu acceptă cu dragă inimă schimbarea pe care acest lucru o va aduce în viaţa lui. Dar Greg e un om bun. Dacă fiul tău vrea să-i dea o şansă, va fi un tată vitreg minunat...

Un tată vitreg! Nu luase în considerare şi acest aspect al evenimentului. în ce stare de spirit se găsea probabil fiul lui! Puse mâna pe receptor, apoi îşi consultă ceasul. Era trecut de ora zece. Deci miezul nopţii în Nebraska, prea târziu pentru ca să telefoneze. Si de altfel, ce să-i spună? „Stiu că nu sunt tatăl care ar fi trebuit să fiu, dar cum n-am nici un chef să mă înlocuiască cineva care va fi în mod sigur mai rău decât mine, o să încerc să...” înghiţi câteva guri de apă minerală şi se strâmbă din cauza acidităţii.

O să ne petrecem luna de miere în Europa. îl trimit pe Adam într-o tabără imediat ce se va termina şcoala, deci exact după căsătoria mea. O să vină la tine la Seattle în iulie, ca de obicei.

Chris, regret că lucrurile nu au mers între noi, dar nu eram făcuţi unul pentru altul. Dacă n-aş fi fost atât de tânără mi-aş fi dat seama de asta de la început. Dar în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu regret nimic. Adam este dovada vie a zilelor fericite pe care le-am petrecut împreună. Am găsit un bărbat care îmi convine din toate punctele de vedere. O să te gândeşti iar că sunt materialistă. Asta e! Poate că sunt egoistă, dar nu sunt făcută să trăiesc alături de un lup de mare. Nu eram în stare să rivalizez cu marea, să te fac să mă preferi pe mine în locul ei.

Stiu că pot conta pe afecţiunea şi înţelegerea ta ca să-l ajuţi pe Adam în acest moment dificil pentru el.
Cu drag, Virginia.

Aşteptă valul de emoţii care ar fi trebuit să-l copleşească. Nimic. în sfârşit, după zece ani de la despărţire, totul se terminase.

Conţinutul scrisorii era la fel de ferm ca şi scrisul. Virginia nu se juca deloc cu cuvintele. De pe o zi pe alta, hotărând că nu mai poate rămâne departe de familia ei şi nemaidorind să fie soţia la *fără frecvenţă* a unui bărbat absent şase luni pe an, îi dăduse un ultimatum. Ori demisiona din marina comercială pentru a lucra la firma tatălui ei la Lincoln, ori ea pleca împreună cu Adam, sigură că fiul lor nu avea nevoie de un tată *episodic.* Christopher absolvise o şcoală de renume, se pregătise toată viaţa lui pentru această meserie şi tocmai fusese avansat înainte de termen. Dar nici un argument nu putuse zdruncina hotărârea soţiei lui.

De la divorţ, nu încetase să se întrebe de ce se măritase cu el. Ea era la fel de legată de preriile din Vest aşa cum era el legat de ocean. Sperase oare la început că-l va face să-şi schimbe stilul de viaţă? Crezuse sincer că se va putea adapta la el? Nu reuşise să răspundă la aceste întrebări. Dar Virginia însăşi ştia oare răspunsul?

O dată cu trecerea anilor, în sânul unei familii care conta atât de mult pentru ea, Virginia se maturizase şi devenise o femeie admirabilă. Nu va fi niciodată o femeie independentă, dar avea un solid simţ al valorilor pe care încerca să îl transmită şi fiului lor. Christopher avea încredere în ea. Dacă afirma că viitorul ei soţ va fi un bun tată vitreg, trebuia s-o creadă. Ceea ce nu-l împiedica să sufere pentru fiul lui. Ce simţea el? Mânie? Un sentiment de trădare? Până acum, Virginia îi dedicase întreaga ei viaţă. Si atunci cum ar fi putut să blameze un adolescent

care nu acceptă ca un străin să pătrundă într-o existenţă atât de bine pusă la punct?

îşi termină sticla de apă minerală şi luă scrisorile fiului său la el în cameră. O să-i telefoneze mâine dimineaţă la prima oră.

De când locuia aici, Sydney o vizita în fiecare zi pe vecina ei. A doua zi după-amiază, se aşeză ca de obicei pe canapeaua instalată în faţa fotoliului lui Mary Lou.

- Nu pot să stau mult, îi comunică ea. Trebuie să mă întâlnesc cu Irma fiindcă avem stabilită o întrevedere cu directorul de la azilul de bătrâni Bellevue. încercăm să-l convingem să ia de probă câţiva câini.

- Sper că o să reuşiţi. Nici nu ştiu cum trăiam înainte s-o am pe Amanda.

Cu chipul senin, bătrâna doamnă o mângâia pe căţeluşă care părea încântată că-şi petrece cea mai mare parte a timpului pe genunchii ei.

- Fiul meu a trecut cumva să te vadă ieri?

Sydney se înroşi ca o adolescentă.

- Da.

- îmi închipuiam eu că nu se va duce să verifice presiunea pneurilor. Nu iese niciodată cu maşina din parcare fără să fi verificat totul. E la fel de meticulos ca tatăl lui... Atunci trebuie să-ţi mulţumesc. Stiu eu că nu avea de gând s-o păstreze pe Amanda înainte să-ţi vorbească. Dar când s-a întors, a aranjat lucrurile cât ai bate din palme. Nici nu-ţi poţi închipui cât îţi sunt de recunoscătoare.

- Nu cred că am avut prea multă influenţă asupra lui, îngăimă Sydney pusă în încurcătură.

- Nu fi atât de modestă. I-ai făcut o impresie deosebită.

Fără nici o îndoială. Dar nu în sensul pe care-l credea mama lui. în mod sigur nu era obişnuit să i se trântească

uşa în nas.

- Nu tu l-ai sfătuit să-i plătească nişte ore suplimentare doamnei Johnson?

- Hmmm... nu. Dacă mi-ar fi dat prin minte, m-aş fi oferit să fac eu asta. Nu m-ar fi deranjat câtuşi de puţin.

- Nici nu vreau să aud. Si aşa ai până peste cap de lucru şi-ţi rămâne atât de puţin timp pentru tine... Hai, spune-mi, continuă bătrâna doamnă luminându-se la faţă, ce părere ai despre fiul meu?

- Eu... înţeleg că sunteţi mândră de el.

Nu-şi putuse face o impresie într-un timp atât de scurt şi, având în vedere felul în care făcuseră cunoştinţă, nu exista riscul să se lege o prietenie între ei. Ochii de culoare deschisă ai lui Mary Lou se umplură de nostalgie.

- Am avut noroc. Un soţ minunat şi un fiu ca el umplu viaţa unei femei. Vezi, Sydney, când Charles m-a luat în braţe să mă treacă peste acest prag acum patruzeci de ani, a promis să-mi construiască o casă pe colină, dacă îmi doresc asta. Dar am preferat să rămân pe apă. Era felul meu de a mă simţi împreună cu el când era plecat pe mare.

De atâta timp de când o vizita Sydney, era pentru prima oară când Mary Lou îşi deschidea sufletul în faţa ei. Relaţia lor devenea astfel mai intimă.

- Stiu că multe femei mă plângeau pentru că soţul meu era mereu plecat pe mare. Dar eu nu eram nefericită. Absenţele lui mă făceau să nu depind decât de mine însămi şi astfel am căpătat o forţă interioară pe care n-aş fi avut-o niciodată dacă Charles ar fi fost mereu lângă mine ca să-mi uşureze viaţa. Nu m-am îndoit niciodată de dragostea lui şi nici el de dragostea mea. Despărţirile dădeau alte dimensiuni momentelor pe care le petreceam împreună.

- E adevărat, aţi avut noroc, spuse Sydney ridicându-se. Si acum Amanda are noroc că v-a găsit.

Părăsind şlepul, Sydney fu gata s-o invidieze pe căţeluşă. Un animal abandonat putea să găsească mai multă dragoste în căminul unde era primit şi *adoptat* decât un copil în aceleaşi împrejurări. în ciuda afecţiunii pe care i-o purta Mary Lou, ea nu va aparţine niciodată familiei Weaver aşa cum se întâmplase cu Amanda. Ea nu aparţinuse de fapt niciodată unei familii.

Dar nu se lamenta niciodată prea mult asupra propriei sale sorţi. Simţul umorului fu mai puternic şi de data asta. Dacă va continua aşa, îşi spuse ea, va sfârşi prin a se oferi chiar ea când cineva va avea nevoie de afecţiunea unui animal domestic. îşi imagina deja micul ei anunţ. Femelă, culoare roşcată, douăzeci şi şapte de ani, fără pedigree dar iubitoare! Un zâmbet îi apăruse pe buze când împinse uşa vasului ei.

*
* *

Abia spre sfârşitul după-amiezii, când ultimul container fu urcat şi aranjat pe cargou, Christopher se putu în sfârşit odihni. El era asemenea acestui cargou, cu lăzile înghesuite, fără identitate, care vor fi descărcate în alt port, fără a fi niciodată deschise sau conţinutul lor să fie expus privirilor de-a lungul periplului lor. Da, aşa era el. Plin de experienţe *împachetate* cu grijă în spatele unei faţade de forţă şi tăcere, transportat din port în port de o meserie dură pe care singur şi-o alesese. îndeplinindu-şi cu meticulozitate datoriile, asumându-şi responsabilitatea îngrijirii mamei lui, el nu lăsa niciodată să răzbată la suprafaţă emoţiile ascunse de uniforma impecabilă.

Oare această uniformă plăcea femeilor? Aura lui de virilitate? Sau el însuşi? Ce importanţă avea... Oricât de ridicol ar fi părut, până acum evitase cu grijă orice

angajament sentimental, deoarece nutrea o vagă speranţă că Virginia va reveni într-o bună zi la el pentru a-i reda fiului lor căminul de care avea nevoie.

Scrisorile lui Adam provocaseră prima fisură, dar conversaţia lor telefonică din acea dimineaţă făcuse să se spargă în mii de bucăţele masca în spatele căreia se ascundea de atâta timp, la fel cum se întâmplă cu un container care se loveşte de sol. Se simţea expus, uluit, vulnerabil. Era pentru prima dată când băiatul aştepta de la el şi altceva decât un ajutor bănesc şi el nu era pregătit pentru asta. Mai auzea încă vocea fiului său.

- Dar de ce nu pot veni imediat, tăticule?

- Adam, nu eu hotărăsc asta ci mama ta.

- Si nu poţi s-o întrebi tu dacă pot veni să locuiesc la Seattle împreună cu tine? O să rămân pe şalupă cu bunica în timpul cât eşti pe mare, şi în apartament cu tine când te întorci.

Rugămintea puştiului nu-l surprinsese. Era aceeaşi din scrisori.

- Bineînţeles că pot, fiule, dar nu vrei să-i dai o şansă şi lui Greg? Mama ta spune că e un om bun. De ce nu încerci să te înţelegi cu el?

- Oh, tăticule, chiar nu înţelegi ce-ţi spun? Tipul e un nătărău! N-o să-l pot suporta nici măcar o zi!

- Fă un efort, Adam. Tu mâine pleci în tabără şi pe urmă avem două luni şi jumătate în faţa noastră ca să luăm o hotărâre. Sus inima, băiete! Situaţia nu e chiar atât de disperată.

- Dar tăticule...

- Ascultă, Adam, îmi pare rău, mi-ar plăcea să stau mai mult de vorbă cu tine, dar trebuie să mă duc să supervizez încărcătura cargoului.

- Dar o să-i telefonezi mamei în cursul zilei?

- Imediat ce voi putea. Până atunci, fii răbdător şi

încearcă să fii mai conciliant, de acord?

O dată cu un oftat se auzi şi docilul *da, tăticule.*

Cu privirea pierdută spre orizont, Christopher fu cuprins de un frig care nu avea nimic de-a face cu vântul din larg. Bineînţeles că fiul lui nu era fericit, dar trebuia să înveţe că în viaţă nu faci întotdeauna ce vrei. Trebuie să te adaptezi. Si timp de câteva săptămâni, Adam va fi obligat să facă asta.

Capitolul 3

Christopher traversă sala luminoasă si se aşează la o masă plasată în faţa unui geam mare care dădea spre lacul Union. Fără să aibă întâlnire, el ştia că Max Pierson trebuie să sosească. Cei doi ofiţeri erau locotenenţi de rangul I pe acelaşi cargou. în acest moment, Max îşi petrecea luna de concediu la Seattle, portul lor obişnuit de îmbarcare. El urma să ia locul lui Christopher în următoarea călătorie peste Pacific. La escală, cei doi bărbaţi aveau obiceiul să se întâlnească la *Cerc* pentru a lua cina împreună după ce terminau încărcarea vasului.

încercând să se destindă, Christopher lăsă privirea să-i rătăcească pe lac unde vapoarele erau amarate de-a lungul coastei de nord, în apropierea canalului care lega lacul Union de lacul Washington. îi plăcea acest spectacol. Nici o amintire din copilărie nu-i era mai scumpă decât serile petrecute pe puntea şalupei, privind cum luminile oraşului se oglindeau în apele lacului şi imaginându-şi că e căpitanul unei baleniere care străbate Pacificul în căutarea uriaşelor cetacee care furnizau uleiul pentru lămpi.

Dar timpurile se schimbaseră, balenele erau protejate. Erau o specie inofensivă. Marina Comercială la fel. în locul harponului, Christopher nu învârtea decât hârţoagele companiei.

Dar fiul lui la ce aventuri visa? Lui Christopher i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine, dar astăzi îşi dădea seama de prăpastia care îi despărţea. Adam îi semăna oare? Si în venele lui curge apă sărată? Sau moştenise de la Virginia dragostea pentru colinele verzi? Degeaba îşi scruta Christopher amintirile, nu descoperi nici o discuţie ca între bărbaţi de când fiul său depăşise vârsta la care puştii visează să devină pompieri sau astronauţi.

- Salutare, bătrâne! Nu prea pari în formă. Probleme cu încărcătura?

Max Pierson se aşezase pe bancheta din faţa lui, privindu-l cu atenţie.

- Nu, totul este în regulă, am terminat la ora şase.
- Atunci ce s-a întâmplat? Mama ta?
- în deplină formă.

Surâse, amintindu-şi cu dragoste chipul însufleţit al lui Mary Lou. Sydney Mitchell credea cu tărie în puterile terapeutice ale căţeluşei ei. Dorea din tot sufletul ca ea să aibă dreptate.

Conversaţia se opri când dădură comanda chelneriţei, dar Max nu-şi abandonă ideea.

- Sunt sigur că te tracasează ceva.
- Mă cunoşti atât de bine?
- După atâţia ani petrecuţi în cabină cu mutra ta nesuferită, îţi închipui că da!

Christopher îi mulţumi cu o strâmbătură de circumstanţă. Erau prieteni de pe băncile şcolii de marină comercială de la Kings Point. Apoi Max trădase marea pentru a se duce să lucreze în Hawaii împreună cu socrul lui. Dar peste trei ani, Christopher îl anunţase că se eliberează nişte posturi pe Linia oceanică şi prietenul lui revenise la prima dragoste. Avuseseră norocul să fie repartizaţi pe acelaşi cargou. Caractere diferite, dar formate la aceeaşi şcoală, se puteau înlocui cu uşurinţă unul pe celălalt.

Christopher îşi turnă în pahar din sticla de trei sferturi de vin pe care chelneriţa, văzându-i atât de cufundaţi în discuţie, o lăsase cu discreţie pe masa lor şi plecase.

-Vrei să-ţi spun totul în două cuvinte? Virginia se recăsătoreşte. Adam vrea să vină să locuiască împreună cu mine. O vecină i-a dat un câine mamei mele şi a trebuit să-i măresc salariul menajerei ca să nu ne părăsească.

-Asta-i tot? Bun venit la bord!

Max ridicase paharul pentru un toast ironic pe care Christopher nu-l aprecia deloc.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Eu am o soţie care vrea să-şi ia zborul spre Hawaii de câte ori plouă. Dinţii fiului meu sunt îngrozitori, aşa că va trebui să poarte aparat până la majorat, iar asigurarea noastră nu acoperă cheltuielile cu dentistul. S-a proiectat să se construiască un complex cu turnuri între noi şi lac. Fără privelişte, casa noastră îşi va pierde jumătate din valoare. Va trebui să acceptăm pierderea şi să începem să căutăm o altă locuinţă. Si am întârziat, fiindcă micuţa noastră de doi ani a băgat peria de dinţi în sifonul chiuvetei. Bătrâne, asta este viaţa!

- Ei bine, mie nu mi se pare deloc distractiv.

- Fiindcă ţie ţi-a fost întotdeauna uşor, replică Max fără să se lase demontat de reacţia lui defensivă. L-ai avut pe Adam ca să vă jucaţi *de-a tăticul* doar când îţi făceai timp pentru el...

- Ei, eşti nedrept! îl iau în toate vacanţele, când Virginia binevoieşte să mi-l trimită.

- Dar ea e cea care îşi asumă îndatoririle zilnice şi nu te-am auzit niciodată plângându-te de asta. Stiu că ai fost distrus la moartea tatălui tău. Dar avea şaptezeci şi opt de ani şi s-a stins repede, aşa cum ne-ar plăcea tuturor să ni se întâmple. Ai mai avut un şoc când a făcut mama ta congestie cerebrală, dar şi-a revenit şi ai găsit întotdeauna pe cineva care să se ocupe de ea. Aşa că ai putut să pleci pe mare fără grijă, de fiecare dată.

- Uşor de spus.

Christopher trecuse prin toate aceste încercări fără să se lamenteze şi fără să scrâşnească din dinţi, aşa cum obişnuia Max. Dar faptul că-şi ascundea sentimentele nu însemna că durerea era mai puţin intensă.

- Aşa că eu, continuă Max, de fiecare dată când mă îmbarc, am impresia că sunt un şobolan care părăseşte nava care se scufundă. Este singurul lucru pe care-l detest în această meserie. Timp de treizeci şi cinci de zile parcă

merg pe o coardă de oţel, ca la circ. Când mă întorc la nava mea de pe uscat, notele telefonice depăşesc totalul celorlalte facturi.

în ciuda iritării de care se lăsase cuprins, Christopher izbucni în râs. Atmosfera se destinse şi Max profită de asta.

- Vezi, Chris, cu soţie şi copii există în pIrmanenţă probleme mari. Dar eu îi iubesc şi ei au nevoie de mine. Pe tine nu te-am auzit niciodată plângându-te şi mă bucur că ţi-ai deschis inima şi plângi o dată pe umărul meu. Ai devenit mai uman. Mai simpatic. înţelege-mă bine, nu-ţi iau în râs necazurile. Dar cred că ar trebui să cobori din nori, chiar dacă o să cazi în genunchi la fel ca toată lumea... Deci Virginia se recăsătoreşte. E o hotărâre neaşteptată, nu-i aşa?

- Habar n-am. N-am văzut-o din noiembrie. Atunci am trecut să-l iau pe Adam ca să schiem la Vail şi n-am avut timp să vorbim.

Nici Adam nu-i spusese că mama lui se întâlneşte cu cineva. Nu ştia oare? Sau nu ştia că tot ce avea legătură cu el îl interesa pe tatăl lui?

- Mai ai vreun sentiment faţă de ea?

- Nu cred. Dar întotdeauna am sperat, mai mult sau mai puţin, că o să reluăm viaţa noastră comună.

Max îşi întoarse privirea spre apele întunecate ale lacului.

- Dacă vrei să afli părerea mea, a trecut o groază de timp de când foloseşti legăturile tale ipotetice cu Virginia pentru a nu trăi cu adevărat.

- Ce prostie!

- Nu. Au trecut zece ani de când ţi-a redat libertatea şi tu nu te-ai folosit niciodată de ea. Dacă ai fi dorit cu adevărat să se întoarcă la tine, te-ai fi luptat s-o recâştigi.

Christopher se înfurie.

- N-am venit aici să-mi faci o şedinţă de psihanaliză.

- Dacă n-ar există un sâmbure de adevăr în ceea ce-ţi

spun, nu te-ai înfuria, spuse Max cu un surâs. Virginia ar fi trebuit să se recăsătorească de mult. Sper că a găsit bărbatul de care are nevoie.

- Aşa credea ea.

- Ei bine, acum e rândul tău.

Christoper nu-i răspunse. De ce chipul îmbujorat al lui Sydney Mitchell îi apăru brusc în minte? Probabil că era încăpăţânată ca un catâr, dar spontaneitatea ei îl fermecase. Dar ce naiba îl apucase să se gândească la această femeie când avea atâtea probleme pe cap? Râse un pic forţat.

- Mă vezi recăsătorit? Pentru Adam ar fi un şoc! Vrea să locuiască împreună cu mine ca să fugă de tatăl ui vitreg şi la mine ar da peste o mamă vitregă.

- Oh, pentru moment are reacţia exagerată a băieţilor de vârsta lui. Va sfârşi prin a se obişnui să-şi vadă mama recăsătorită.

- Asta i-am spus şi eu azi-dimineaţă. Dar mă tem că n-a fost o încurajare pentru el.

- Poate că n-ar fi o idee rea să-l iei la tine pentru un timp. Asta i-ar da puţină libertate Virginiei şi noului ei soţ. Ai putea să-l înscrii la şcoala unde ai învăţat şi tu. Si când o să întâlneşti femeia vieţii tale, îi vei putea oferi un nou cămin.

- Oh, nu aşa repede. N-am discutat încă problema asta cu Virginia şi mă îndoiesc că-l va lăsa să plece.

- Cine ştie? Ai putea să începi să-ţi faci planuri pentru cazul când ar accepta.

Sfaturile lui Max păreau rezonabile. Totuşi lucrurile nu erau chiar atât de simple. Christopher avea impresia că este preocupat doar de binele lui Adam, dar aşa era oare? Fără să recunoască asta în faţa prietenului său, calcula complicaţiile care s-ar ivi o dată cu sosirea fiului său la Seattle. îi trebuia un timp să se adapteze. Si în momentul de faţă, ideea asta îl speria. Nu avea deloc experienţă în

rolul de tată. Dacă un căţeluş ridica atâtea probleme, îşi imagina ce ar avea de tras cu un băiat de paisprezece ani.

în sfârşit, după cum spunea şi Max, dacă fiul lui ar alege Seattle şi Virginia s-ar lăsa convinsă, el trebuie să fie pregătit. în septembrie l-ar putea înscrie ca intern pe Adam la colegiul Denton. Cât se va afla el pe mare, băiatul şi-ar petrece weekendurile cu Mary Lou, lucru care putea fi benefic pentru amândoi.

Oricum, era exclus ca Adam să sosească înainte de luna iulie, aşa cum fusese prevăzut. După tot tapajul pe care doamna Johnson îl făcuse pentru Amanda, n-ar accepta în mod sigur responsabilitatea unui copil. Va trebui să găsească o altă menajeră şi pentru asta avea nevoie de timp.

*
* *

Dimineaţa, cu noaptea-n cap, cu cinci câini nerăbdători care trăgeau de cele cinci lese înfăşurate în jurul mâinii ei, Sydney ieşea să facă o plimbare. O ceaţă uşoară plutea pe lac, dar cerul era degajat promiţând o zi frumoasă de primăvară, la fel ca în ajun. Ceata pestriţă a câinilor părea de o energie fără limite.

- Fred, nu mai trage! Fred!

Era deja prea târziu. Collie-ul se lansase pe chei în momentul în care ea abia păşise pe el. Cele cincizeci de kilograme ale ei se dezechilibrară şi pierdură repede bătălia contra celor douăzeci şi cinci de kilograme de muşchi dezlănţuiţi. Fred se eliberă fără ca ea să-l poată reţine cu lesa.

- Fred! strigă o voce autoritară urmată de un fluierat care făcu să vibreze aerul dimineţii.

îl zări pe Christopher Weaver sărind cu agilitate de pe puntea şalupei sale şi prinzând din câţiva paşi câinele care ridicase cu nonşalanţă piciorul lângă un stâlp de telegraf. Asta mai lipsea, ca vecinul ei să fie martorul acestei scene!

Ăsta era norocul ei! Compunându-şi o atitudine cât mai degajată posibil, se prefăcu că nimic nu se petrecuse, deschise portiera break-ului vechi şi-i obligă pe ceilalţi câini să se instaleze în el. Apoi, înarmată cu cel mai frumos surâs al ei, luă lesa pe care i-o întindea Christopher.

- Bună! Si mulţumesc.

- Cu plăcere, răspunse el cu aceeaşi amabilitate.

După acest schimb de politeţuri, aşteptă ca el să se întoarcă pe şalupa lui, dar Christopher rămase plantat în faţa ei şi o privi până când Sydney simţi că se înroşeşte. De ce se înroşea atât de uşor în prezenţa lui?

- Duc câinii la plimbare. îmi permiteţi s-o iau şi pe Amanda?

- Cinci sunt prea de ajuns pentru o femeie micuţă ca dumneavoastră.

- Oh, dar nu sunt răi, sunt doar jucăuşi. Dar dacă vă este teamă pentru Amanda, puteţi veni s-o supravegheaţi, îi spuse ea cu o undă de sfidare în voce.

Sydney purta un tricou roz care-i scotea în evidenţă prospeţimea tenului. Părul i se revărsa în bucle roşcate, lucioase până la jumătatea spatelui. Năsucul ei plin de pistrui era irezistibil. Nu avea în ea nimic sofisticat sau ţipător. Ochii ei albaştri străluceau de candoare şi bună dispoziţie.

- Unde vă duceţi?

Pusese întrebarea din simpla plăcere de a prelungi conversaţia lor. Nu avea timp s-o însoţească, fiindcă îşi planificase să schimbe două scânduri putrezite de la pasarelă şi să se ducă la piaţa de flori pentru a înlocui buruienile care invadaseră locul.

- în vale, spre sud, există un lac mc şi un câmp mare, plin de o iarbă grasă, unde câini se pot zbengui în voie.

în faţa ochilor lui Christopher apăru imaginea unei Sydney Mitchell alergând, luându-se la întrecere cu câinii ei. De cât timp nu mai avusese o oră de adevărată

destindere? Fu surprins să accepte invitaţia imediat, fără să stea deloc pe gânduri, şi se duse s-o ia pe Amanda. Plantele mai puteau să aştepte, iar pasarela o va repara la întoarcere.

Sydney dădu drumul la motor ca să se încălzească. Christopher Weaver era în mod categoric plin de surprize. Lansându-i acea invitaţie în chip de provocare, nici nu-i trecuse prin minte că o va accepta. Când ieşi, cu Amanda sub braţ, Sydney nu-şi putu ascunde un surâs. Bărbatul voinic şi blond şi căţelul pufos şi alb nu păreau să aibă nimic în comun. Lui i-ar fi trebuit un câine mare de rasă, ca şi el, cu picioarele lungi şi tot numai muşchi. Dar, frumos sau nu, nu avea nici o intenţie să-şi lege viaţa de un bărbat. Existenţa ei se scurgea într-o confortabilă rutină şi, de mult timp, nu mai avea chef să-şi pună în pericol echilibrul precar în speranţa, minimă de altfel, de a-şi întâlni perechea.

Christopher o puse pe Amanda în spate împreună cu ceilalţi câini şi veni să se aşeze lângă ea. Trecuse o vreme de când nu mai fusese pasager într-o maşină condusă de o femeie. Epoca în care un bărbat propunea curtenitor să treacă el la volan era de mult apusă şi Sydney Mitchell făcea parte în mod sigur din categoria femeilor moderne care nu i-ar fi apreciat deloc gestul. Câţi ani putea să aibă? Vreo douăzeci şi cinci? în ciuda tinereţii ei, din întreaga ei fiinţă emana o aură de siguranţă, de competenţă. Era evident că ştia încotro se îndreaptă, atât pe drum cât şi în viaţă.

în timp ce Christopher îi liniştea pe câinii surescitaţi cu ameninţări glumeţe, Sydney începu să-şi regrete invitaţia impulsivă. în blugi şi tricou negru, părea mai tânăr, mai accesibil decât în uniformă. îşi pierduse autoritatea rece de care se lovise la prima lor întâlnire. Era un bărbat vibrant, plin de veselie. Si când se uita la el cu coada ochiului şi-i zărea profilul bărbătesc, simţea nişte furnicături prin tot

corpul.

Când trecură de Boeing Field, soarele apăru brusc, răspândind cu lumina lui aurie ultimele valuri de ceaţă. Mulţi oameni hotărâseră să profite de această zi de duminică. Circulaţia era deja aglomerată pe autostradă.

-Am făcut deja cunoştinţă cu Fred, dar pe ceilalţi cum îi cheamă?

- Ginny, micuţa care este o corcitură de cocker, Mike labradorul negru, Nancy e cea gri şi Matt e terierul.

- Dar, Sydney... pot să-ţi spun aşa, da? Amesteci masculii cu femelele? Nu ţi-e teamă că... în sfârşit, nu e sezonul?

Sydney continuă să fixeze drumul.

- Toţi sunt operaţi. Le-am dat numele prietenilor mei din copilărie, schimbă ea cu dibăcie subiectul. Pentru următorii voi folosi numele paznicilor din port: Cunningham, Hamilton, Anderson. Mă întreb ce mutră ar face dacă ar afla asta.

- Probabil că ar da şi ei numele tău unei păpuşi Woodoo pe care ar străpunge-o cu acele.

Sydney începu să râdă.

- Oh, dar nu au atâta imaginaţie!

-Atunci vor pune un afiş prin care vor anunţa că se interzice să se dea animalelor din oraş numele unor persoane oficiale.

- Iată ceva care li s-ar potrivi mai bine.

Ieşind de pe autostradă, ea o luă prin pădure pe un drum forestier, aşa că mai bine de un kilometru fură zdravăn scuturaţi. Câinii lătrau, părând nerăbdători. Când opri lângă o poieniţă, Christopher se grăbi să coboare ca să le dea drumul. Câinii săriră jos şi începură să zburde prin iarba mare.

-Am uitat să-ţi spun să-ţi iei cizmele! exclamă Sydney

apropiin- du-se de el. Prin iarba asta o să-ţi uzi blugii.

- Umezeala nu m-a deranjat niciodată.

Bineînţeles, doar era marinar... Oare urca în timp de furtună pe punte ca să se asigure că totul era în regulă? Sau acest gen de aventuri aparţinea unei alte epoci? Mai trebuia încă să ai curaj ca să navighezi sau zilele petrecute pe mare erau la fel de confortabile ca acasă? Sprijinindu-se de farul din faţă, ea îşi scoase primul mocasin.

- Vrei să te ajut?

Si fără să mai aştepte răspunsul, îngenunche în faţa ei. Cu o mână expertă, îi ridică puţin pantalonul pe pulpă şi-i trase cizma pe picior. Atingera degetelor lui pe călcâiul gol era enervantă. Sydney trebui să facă un efort ca să rămână impasibilă în timp ce el repeta operaţia cu celălalt picior. Pe urmă, nu-l mai aşteptă să se ridice şi începu să fugă în direcţia pe care o luaseră câinii.

Capitolul 4

Fugea ca o gazelă, picioarele abia îi atingeau pământul. Uimit şi plin de admiraţie, Christopher o urmări din priviri. Dar performanţa nu dură mult timp. Gazela se opri cu răsuflarea tăiată şi începu să strige câinii.

Christopher o ajunse din urmă, cu un pas regulat dar rapid. Sydney remarcă imediat că nu-şi pierduse suflul. Tipul era într-o perfectă formă fizică. Ghicind probabil o vitalitate care rivaliza cu a lui, Fred se repezi la el şi începu să sară ca să-l lingă pe obraji. Christopher îl opri cu acea voce fermă şi profundă, obişnuită să comande.

- Ştii că saliva câinilor e mai curată decât a oamenilor? îi spuse Sydney zâmbind maliţioasă.

- Mă îndoiesc!

- E dovedit ştiinţific.

- Tu şi ştiinţa ta! Sunt sigur că te inspiri din afişele de la supermarket şi din spoturile publicitare de la televizor. O să cred asta în ziua când îmi vei dovedi că sursele tale sunt mai serioase.

- Nu mai discut... fiindcă ai dreptate.

El zâmbi, dar nu muşcă din momeală. Era încântat să regăsească o urmă din temperamentul irascibil cu care făcuse cunoştinţă vineri seară, dar nu voia în nici un caz să relanseze discuţia despre câini.

- Apropo, îţi datorez scuze, schimbă el vorba.

- Pentru că te-ai îndoit de sursele mele ştiinţifice?

- Nu. Nu retractez însă ce am zis în această privinţă. îţi datorez scuze pentru acea seară. N-am fost deloc politicos. Mama m-a crescut mai bine decât am lăsat să se vadă atunci. Dar când, imediat ce am debarcat, am auzit-o pe doamna Johnson ameninţându-mă că pleacă, mi-am uitat bunele maniere.

Sydney ştia că un bărbat ca el făcea cu greu o

asemenea mărturisire. Aşa că stima ei pentru el crescu cu o treaptă.

- îţi accept scuzele dacă şi tu mă ierţi că ţi-am trântit uşa în nas. Si eu am uitat de bunele maniere când am crezut că vrei să mă plăteşti ca s-o iau înapoi pe Amanda. Sau abia acum mă înşel, fiindcă acesta era serviciul pe care voiai să mi-l ceri?

- Bineînţeles că nu, răspunse el mirat. Dar nu-ţi face griji, vederea portofelului meu a produs un efect contrar asupra doamnei Johnson.

în vocea lui se putea ghici dezamăgire dar şi cinism. Sydney îi întoarse spatele şi se îndreptă spre o bancă scăldată în soare, aşezată pe marginea lacului. Fără uniformă uita prea repede care era meseria lui Christopher Weaver. Problemele ridicate de un căţeluş, un lucru atât de inutil, probabil că-l scoteau din sărite.

Sydney se lovea de acest gen de scepticism de fiecare dată când plasa un nou pensionar. Totuşi, în multe cazuri, un animal nu era un lucru inutil într-o familie. Principiul *Câinelui Salvator* era bazat pe această convingere. Dar era inutil să încerce să-l convingă de asta pe bărbatul care se aşezase lângă ea.

- N-ai avut niciodată un câine? îl întrebă ea pe neaşteptate.

El o privi. îi pusese întrebarea ca şi cum trebuia să-l îmblânzească sau să-i stârnească mila. Fără voia lui, se justifică:

- Nu, dar nu mi-a lipsit. Am avut o copilărie fericită.

- Nu mă îndoiesc de asta. Mama ta este extraordinară şi sunt sigură că şi tatăl tău a fost la fel. Fiul şi soţul ei sunt principalele subiecte de conversaţie.

Si nepotul ei Adam, de asemenea. Dar, deşi ştia că Christopher ar fi fost fericit să afle asta, o anume intuiţie o

împiedică să-i vorbească despre fiul lui în acel moment.

- Cam plictisitor, nu-i aşa? spuse el strâmbându-se uşor.
- Deloc. Se pare că tatăl tău a fost un bărbat interesant.
- Si eu?
- Hmm... Mama ta nu mai conteneşte cu laudele.
- Un răspuns prudent, spuse el cu o gravitate ironică.
- încerc.

Dar era mai greu decât ar fi putut crede. Ofiţerul era atât de atrăgător încât ar fi putut figura pe un afiş de publicitate pentru recrutarea în marina comercială. Cel mai înţelept din partea ei era să îndrepte conversaţia asupra lui înainte ca el să înceapă să-i pună întrebări prea personale despre viaţa ei.

- Mama ta vorbeşte mai ales despre perioada copilăriei tale. Despre vasul pe care l-ai construit împreună cu tatăl tău. Căpitanului Weaver se pare că-i plăcea să iasă ceva din propriile lui mâini.
- Da.
- Stia să şi vopsească?

Christopher ridică dintr-o sprânceană. întrebarea nu era nevinovată şi înţelese imediat aluzia.

- Eşti cumva pe cale de a-mi reproşa starea deplorabilă a şalupei noastre?

Exact aşa şi era, dar formulat de el, îşi dădu seama că se băgase în ceea ce nu o privea. îşi alese cuvintele cu cât mai mult tact.

- E păcat să laşi un vas atât de frumos să se degradeze.

Dacă l-ar fi privit, ar fi remarcat emoţia vie care-i răvăşise chipul.

- îmi pare rău, te rog să mă crezi, dar n-am nici o vină pentru asta. Cel puţin nu în felul pe care-l insinuezi. Tatăl meu l-a vopsit ultima oară şi mama mea refuză să-mi permită să mă ating de el. De când e ţintuită în acel fotoliu,

cred că nu-şi dă seama de gradul lui de deteriorare. O să fiu obligat să iau nişte măsuri, fie că vrea fie că nu, dar până în prezent am ezitat s-o supăr.

Sydney se simţi emoţionată fiindcă el părea sincer supărat. Ca fiu unic purta singur întreaga responsabilitate. Chiar pentru umerii lui largi, povara nu era uşoară. Sydney ştia cât e de dificil să ai de-a face cu persoanele în vârstă, care se dovedeau extrem de sensibile şi se simţeau imediat jignite.

- Vrei să strecor două cuvinte, aşa ca din întâmplare, în cursul unei conversaţii?

El o învălui într-un surâs plin de recunoştinţă.

- Accept orice ajutor pe care mi l-ai putea da. Poate că te va asculta. Pari să ai o influenţă bună asupra ei. Sper însă că mă înţelegi şi pe mine. Nu-mi place s-o las pe mama mea pe şalupa asta veche, aş dori să vină să se instaleze la mine, în apartament, dar n-am reuşit niciodată s-o conving să facă asta. Zice că pentru puţinul timp care i-a mai rămas de trăit nu merită să se mai mute.

- Dar doctorii ce spun? Nu are nici o şansă să se mai poată folosi de picioare?

El ridică din umeri, dar nu era un gest care putea fi interpretat ca indiferent.

- După părerea lor, cu nişte exerciţii intensive de recuperare, ar fi putut merge din nou. Dar ea a refuzat.

- Si tu n-ai...

- Insistat? termină el în locul ei. Nu. Mama mea a fost întotdeauna o femeie puternică. N-am văzut-o niciodată bolnavă şi nici n-am auzit-o niciodată plângându-se. Sunt convins că îşi cunoaşte corpul mai bine ca oricine. Si dacă s-ar fi simţit capabilă de asta, ar fi făcut totul ca să se ţină pe picioare. Nu vreau s-o oblig să facă ceva peste puterile ei. Vreau în primul rând să se simtă bine, să aibă pe cât

posibil confort şi pe cineva care să se ocupe de ea.

- Oamenii puternici sunt cel mai adesea cei care renunţă cel mai uşor în faţa unei lovituri dure a vieţii. Ei nu acceptă compromisul. Dacă nu ies din spital într-o stare de perfectă sănătate, nu mai au chef de viaţă. Poate că Amanda îi va reda dorinţa de a se lupta din nou.

El privi spre căţeluşa care alerga spre ei şi se simţi brusc cuprins de o emoţie neobişnuită. Se ridică imediat.

- Hai să ne folosim de picioarele noastre cât mai funcţionează încă.

Merseră în tăcere pe malul lacului, lăsând câinii să se zbenguie mai mult de o jumătate de oră, apoi, băgând două degete în gură, Sydney scoase o fluierătură la fel de stridentă ca a lui Christopher.

- Oh, dar nu e de joacă cu tine, observă el râzând.

Si atmosfera se destinse. Câinii îşi reluară locurile în break şi, pe drumul de întoarcere, conversaţia reveni la subiecte banale. Christopher îi vorbi despre planurile lui pentru ziua respectivă şi Sydney vru să-i dea o mână de ajutor ca să câştige puţin timp.

- Acum că i-am distrat puţin, aş putea face un ocol pe la piaţa de flori. Asta te-ar scuti de un drum.

- Accept. Cu condiţia ca şi tu să accepţi invitaţia mea la cină. O să-i dau liber doamnei Johnson diseară şi o să facem un grătar cu cărbuni pe punte. Ce părere ai?

Ezitarea ei fu imperceptibilă. Dar la urma urmei, asta îi va face plăcere doamnei Weaver.

- Da, e o idee bună.

- Atunci, s-a făcut! Acum trebuie să mă ajuţi să aleg plantele. După atâţia ani petrecuţi pe mare, nu mai sunt sigur că pot deosebi un rododendron de o ferigă.

Pufniră amândoi în râs ca doi puşti.

*
* *

Când mama lui şi Amanda se duseră la culcare, Christopher deschise cea de a doua sticlă de vin. Umplu două pahare şi-şi apropie şezlongul de al lui Sydney. Ea îşi promisese solemn că va pleca imediat ce doamna Weaver se va duce la culcare, dar o plăcută lenevie o cuprinsese încetul cu încetul şi nu avea nici un chef să se mişte. Toată seara Christopher o copleşise cu atenţiile pe care i le acordă un bărbat unei femei de care e cu adevărat interesat. Făcuse totul ca ea să se simtă bine. De mult timp Sydney nu se mai simţise atât de destinsă într-o companie atât de plăcută. Christopher fu cel care rupse tăcerea care se instalase între ei.

- Si dacă ai folosi şi stelele?

- în ce scop? îl întrebă ea cu privirea pierdută în imensitatea înstelată a nopţii.

- Ca să dai nume câinilor tăi.

- Oh, dar nu există atâţia câini pe lume.

- E adevărat. Există miliarde şi miliarde de constelaţii, deşi noi nu vedem decât o mică parte cu ochiul liber. Dar numele lor sunt atât de frumoase. Casiopeea, Perseu, Andromeda. Fără a uita de Sirius, constelaţia câinelui.

- Nu e deloc o idee rea. Numai că în mai puţin de o zi ei ar fi rebotezaţi Cassy, Persy, Andry...

Christopher începu să râdă şi o luă de mână.

- Ai dreptate. Hai să uităm puţin de câini. Ai un avans considerabil faţă de mine. Sunt sigur că mama mea ţi-a spus şi la ce vârstă am făcut primul pas. Dar eu nu ştiu nimic despre tine, în afara faptului că ai făcut ca această escală să fie de neuitat pentru mine. Cum ai ajuns să locuieşti pe un vas, Sydney?

Ea se întrebă dacă ar trebui să-şi retragă mâna. Dar nu era decât un gest amical, căruia nu trebuia să-i acorde prea multă importanţă.

- L-am cumpărat de la doctorul Blake, veterinarul pentru care lucrez. Mi l-a cedat pe un preţ derizoriu când s-a căsătorit acum doi ani şi şi-a construit o vilă pe coline. Până luna trecută, aruncasem ancora pe canal, între lacul Washington şi lacul Union.

- Si înainte de asta, unde ai fost?

- Departe de apă. Pe pământ tare, în Idaho.

- Familia ta a rămas acolo?

- Hmm... da, în fine, nu, îngăimă ea.

De ce pomenise de Idaho? Despre prezent putea vorbi, dar trecutul prefera să-l uite.

- Adevăraţii mei părinţi sunt morţi.

îşi retrase brusc mâna şi se ridică.

- Nu vreau să te mai reţin fiindcă vaporul tău pleacă la ora şapte. îţi mulţumesc pentru cină. Friptura a fost grozavă.

Christopher se ridică la rândul lui.

- Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumesc... că eşti atât de drăguţă cu mama mea. N-am mai auzit-o râzând de la moartea tatălui meu. Sunt fericit că ai venit să te instalezi aici.

îi cuprinse cu blândeţe braţul şi chipul i se lumină.

- Si îţi mulţumesc pentru această zi minunată şi această seară fantastică, încheie el zâmbindu-i.

Vrăjită de acest surâs, de parfumul lui subtil şi atât de apropiat, Sydney fu gata să uite cine era ea şi unde se afla. Viitorul sumbru şi solitar care o aştepta dispăru pentru o clipă. Dar când Christopher se aplecă s-o sărute, bunul simţ îi reveni pe dată şi se degajă prompt. Christopher făcea parte dintre riscurile pe care nu şi le putea permite.

- Sunt mulţumită că ai păstrat-o pe Amanda. O să fac tot posibilul să-i uşurez sarcina doamnei Johnson.

Ce fusese frumos trecuse. Mâine Christopher va pleca

din nou pe mare. Si când se va întoarce, va avea ea grijă să păstreze distanţele.

- Noapte bună, şopti ea fără să-şi ridice ochii.

- Noapte bună, Sydney.

Tânăra îi simţi mirarea, dar el nu făcu totuşi nimic ca s-o reţină. Lacrimile îi înceţoşau privirea când traversă cheiul pentru a ajunge la câinii ei, la vasul ei, la singura viaţă care îi era permisă.

* *

După această seară şi după tot ceea ce-i povestise doamna Weaver în cursul lungilor conversaţii între patru ochi, ferite de urechile iscoditoare ale doamnei Johnson, Sydney îşi putuse forma o părere despre Christopher. Era un bărbat rezervat, dotat cu o vie inteligenţă, cu simţul umorului, căruia nu-i lipsea încrederea în sine dar nici înfumurat nu era. Nu reuşea să întrezărească în el legendarul marinar, care avea câte o femeie în fiecare port. Da, era seducător dar nu părea afemeiat. îl simţea capabil de sentimente profunde şi legături sincere. Rezerva lui ascundea o sensibilitate pe care prefera s-o păstreze secretă pentru un oarecare motiv personal.

Capitolul 5

Sydney îl văzuse pe Christopher înainte ca el s-o zărească. Primul impuls fusese să-i întoarcă spatele şi să dispară pe una din străduţele pustii pe care hoinărise timp de două ore încercând să-şi regăsească liniştea sufletească.

Seara petrecută cu el sub cerul înstelat fusese o greşeală. Plimbarea cu câinii, piaţa de flori, acestea fuseseră la lumina zilei. Emoţiile se puteau controla mai uşor. Stiind că se aventurează în ape periculoase, rămăsese în gardă, consternată de precaritatea echilibrului. Dar să accepte invitaţia de seara, să traverseze cheiul pentru a petrece cu el, la el, o noapte romantică de primăvară, trezise în sufletul ei prea multe regrete ascunse cu grijă de mult timp.

îl dorea pe Christopher şi voia să fie dorită la rândul ei de acest bărbat. Când o văzu, chipul lui se lumină. Si admiraţia care se întipări pe trăsăturile lui aproape că o sperie. Ce va rămâne din interesul pe care i-l purta Christopher dacă va afla adevărul despre ea?

Când ajunse lângă ea, expresia lui se schimbă.

- Sydney, s-a întâmplat ceva?

- N-am prea putut să dorm.

- Pentru o clipă am crezut că ai ieşit să-ţi iei rămas bun de la mine, o tachină el.

Ea îi zâmbi, intrând în joc.

- Dacă îţi face plăcere să crezi asta, atunci fă-o!

Christopher o luă în braţe. Sydney se lăsă în voia lui şi-i auzi
vocea lângă urechea ei.

-A trecut ceva vreme de când o femeie nu şi-a mai părăsit patul cald ca să mă vadă plecând.

Sydney nu putea vedea tristeţea de pe chipul lui. Cedă

tentaţiei de a uita totul în braţele lui. La urma urmei, trecutul era trecut, iar viitorul mai putea să aştepte. Acum doar clipa prezentă conta! îşi dorea s-o sărute, să lase balsamul dorinţei să-i umple golul sufletului.

Sydney avea buzele proaspete, umede, dornice. Christopher începea să se simtă ameţit de parfumul ei, când tânăra încercă să se retragă. Simţindu-i reticenţa, el îi căută privirea.

- Ce s-a întâmplat, Sydney?

- Mi-e teamă, şopti ea.

Christopher se încruntă.

- Teamă? De mine?

- Nu. Nu de tine.

îi era frică de ea însăşi. Nu-i putea explica emoţiile contradictorii care făceau ca această întâlnire să fie atât de importantă pentru ea. Dar în acelaşi timp, îi era teamă să piardă aceste clipe atât de preţioase şi, din instinct, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, oferindu-şi din nou buzele.

Gestul ei îl tulbură nespus. Nu crezuse că acea sărutare uşoară, la fel ca şi gluma lor, se va transforma într-o îmbrăţişare pătimaşă. Si brusc se trezi în postura marinarului gata de îmbarcare, care lasă în urma lui femeia pe care începuse s-o iubească.

Strâns îmbrăţişaţi, se pierdură în visul lor. Când se îndepărtară unul de altul, răsuflând cu greutate, Christopher avu un surâs care spunea mai mult decât cuvintele. Sydney îl văzu aplecându-se încă o dată pentru a-i atinge buzele cu o sărutare uşoară.

- Pe curând, şopti el.

* *

Rulând pe străzile oraşului care începea să se trezească, Christopher încerca să se concentreze asupra

conversaţiei pe care urma s-o aibă cu Virginia, dar nu reuşea. Parfumul proaspăt al lui Sydney îi impregna veşmintele şi-i venea greu să se gândească la altceva. Simţise că era neliniştită, că nu era în apele ei. Ce o putuse tulbura atât de mult încât s-o facă să se plimbe fără rost pe străzi la o asemenea oră? Ce păcat că nu avusese timp să stea de vorbă cu ea...

Un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Lipsa de timp fusese problema crucială a acestui weekend. Nu reuşise să rezolve nimic, ci doar să ia nişte măsuri de urgenţă care lăsau problemele în suspensie. începând cu doamna Johnson şi căţeluşa. Apoi Adam. Si acum Sydney Mitchell se adăugase pe lista lui.

îşi consultă ceasul şi apăsă pe pedala de acceleraţie. Dacă se grăbea putea s-o prindă pe Virginia înainte de plecare. îşi lăsă maşina în parcarea şantierului naval şi urcă direct în biroul lui, răspunzând scurt celor care-l salutau în trecere.

Vocea adormită a lui Adam îi răspunse la telefon.

- Credeam că n-o să suni şi eram pe punctul să te şterg de pe lista mea.

- Adam, îmi pare rău că n-am putut vorbi mai mult cu tine sâmbătă. Am încercat să vă telefonez ieri, dar...

- Am vrut s-o leg pe mama de telefon, dar nu, a trebuit să se ducă să viziteze casa cu fraierul ei! Nu vreau să locuiesc în chi- chineţele alea, dar puţin le pasă de părerea mea.

- Iartă-mă, fiule, aş vrea să stăm mai mult de vorbă dar nu prea am timp.

îşi ridică apoi ochii spre tavan. Iar începuse. Ce naiba, chiar nu putea face nimic? Era adevărat însă că nu avea deloc timp!

- O să-ţi scriu o scrisoare lungă de pe vas. Si tu o să-mi

răspunzi.

- Grozav, bombăni puştiul. O să citeşti scrisoarea abia la întoarcere.

- Dacă se întâmplă ceva important, poţi să-mi transmiţi prin cablu. Stii asta, Adam.

Adam fusese întotdeauna un copil docil, dar de data asta se părea că vorbele liniştitoare nu erau de ajuns. Schimbarea era atât de brutală şi evidentă încât Christopher se întrebă dacă noul mariaj al Virginiei era singura cauză.

- Mama ta mai e acolo?

- Da, o clipă... Mămico, e tata!

Auzi strigătul fiului său şi după câteva clipe Virginia lua receptorul.

- Chris?

- Ce mai faci? Felicitările mele, am fost bucuros să aud noutatea.

- Mulţumesc. Este important pentru mine că priveşti astfel lucrurile. Dar ştiu că nu ăsta e motivul telefonului tău. Adam mi-a spus că ţi-a cerut să se mute la tine.

- Da. El...

- Nici nu se pune problema, îl întrerupse ea pe un ton tăios. Am studiat problema sub toate aspectele. Greg are nevoie de timp pentru a înţelege reacţia inadmisibilă a puştiului. Trebuie să încercăm să locuim împreună. Vom sfârşi prin a forma o familie unită, te asigur.

Christopher nu puse în discuţie logica spuselor ei, care nu era în fond decât o lovitură sub centură. Lipsa lui de timp, care-l împiedica să *formeze o familie unita,* fusese motivul divorţului lor.

-Adam nu pare să-l iubească prea mult... spuse el totuşi pe un ton conciliant.

- Nu e vina lui Greg! N-ai nici cea mai mică idee despre

ceea ce ne face fiul tău! Greg i-ar da şi luna de pe cer pentru a-i face pe plac. Ieri, Adam nici măcar n-a binevoit să coboare din maşină ca să viziteze o vilă splendidă cu piscină!

- Si dacă ai accepta să mi-l încredinţezi mie timp de un an? Mi-ar plăcea să fac încercarea, Virginia.

- Oh, aş scăpa cu plăcere de el imediat, crede-mă. Dar nu i-aş face un serviciu. Acum reacţionează ca un copil răsfăţat şi trebuie să înveţe că în viaţă nu se întâmplă numai cum vrea el.

-Asta i-am spus şi eu.

Tonul se îmblânzi la celălalt capăt al firului.

-îţi mulţumesc că mă susţii, Chris. Stiu că pot să contez pe tine.

Christopher ezită. Urma să se aventureze pe un teren periculos.
Dar era tatăl lui Adam şi trebuia să afle asta.

- Spune-mi...Greg nu a făcut nimic care ar fi putut să-l îndârjească... în sfârşit, cum să zic... să-i trezească dorinţa de a i se opune? Vreau să zic... n-a fost brutal, cu vorba sau... cu fapta? reuşi el să-şi ducă ideea până la capăt cu destulă dificultate.

- Bineînţeles că nu! exclamă ea indignată. Dacă nu cumva, în ochii tăi a exercita o autoritate bărbătească asupra unui băiat răzgâiat, care se crede *Domnul Sie Tot,* se numeşte un tratament aspru. E vorba, de altfel, despre o autoritate care îi lipseşte de mult, dacă înţelegi ce-ţi spun.

Tonul ei redevenise incisiv. Christopher se strâmbă, dar insistă fiindcă miza era prea importantă pentru el.

-Mi se pare atât de schimbat. N-o să reuşeşti să mă convingi că mariajul tău nu are nici o legătură cu asta. Nu l-am auzit niciodată pe Adam vorbind cu atâta lipsă de

respect.

- Adolescenţa e de vină! explodă ea. Ei i se datorează schimbarea. Toată lumea cunoaşte transformările care survin în momentul pubertăţii. E de ajuns să-l ţii în frâu şi să aştepţi să treacă furtuna... Ascultă, adăugă ea pe un ton mai scăzut, Greg nu a ridicat niciodată la el nici mâna nici tonul. Este un bărbat răbdător, amabil, prevenitor. Dar cu Adam nu va abandona partida. Nu e momentul să cedăm în faţa capriciilor lui. Adam va rămâne cu noi şi se va obişnui în cele din urmă.

Tonul ei era irevocabil. Continuarea conversaţiei n-ar fi dus la nimic bun. Christopher nu putea decât să se încreadă în ea, sperând că ştie ce face.

- Transmite-i lui Greg felicitările mele. Ştii că doresc tot ce e mai bun pentru Adam şi pentru tine. Vrei să mi-l dai din nou la telefon? Aş putea să exercit şi eu puţină... cum i-ai zis... autoritate masculină, o ironiză el.

- îl chem. La revedere, Chris.

într-o clipă, băiatul luă receptorul surescitat şi începu să turuie:

- Ei, ai vorbit cu ea! A acceptat? Ce ţi-a zis?

- Am discutat şi ea mi-a spus că nu faci deloc eforturi ca să formaţi o... familie unită.

- Parcă îl aud pe Greg, rosti el cu o voce dezgustată.

- Ascultă. Ideea unei familii unite nu e chiar atât de rea, după cum ai tu impresia. Fă şi tu un minimum de concesii, fiindcă sunt convins că Greg e plin de bune intenţii. Hai, puţin curaj, încearcă...

- Dar am deja un tată! Un tată al meu, nu-i aşa? De ce mă împiedică să locuiesc cu el?

- Adam, ştii că te iubesc şi mi-ar plăcea să te am lângă mine la Seattle. Dar mama ta e cea care hotărăşte şi eu nu pot să fac nimic. înţelegi, nu-i aşa?

- Sunt obligat să fac asta, bombăni băiatul posomorât.

- O să-ţi scriu, îţi promit.

- Si eu, tăticule. Călătorie bună.

Tonul fiului său nu făcuse să-i dispară grijile când se îndreptă spre sala de conferinţe pentru un ultim briefing.

* *

- M-am îndrăgostit! o anunţă Irma imediat ce Sydney îi deschise uşa. Bassetul visurilor mele. O cheamă Bertha. Stăpânii ei au plecat definitiv în Australia şi, pentru a evita carantina de şase luni, au dat-o vecinilor lor. A făcut numai năzbâtii! Si-a rupt lesa, a stricat peluza, râcâie cu ghearele la rădăcina arbuştilor şi fuge la cea mai mică nebăgare de seamă... Un adevărat drăcuşor.

Cu figura încântată pe care o avea, Irma părea că vorbeşte despre un copil minune. Sydney începu să râdă.

- Si unde ai găsit-o?

- La adăpostul de câini. Vecinii în chestiune s-au debarasat de ea sperând că o va lua altcineva. Numai că, după cum prea bine ştii, animalele sunt interzise în imobilul meu. Aşa că vreau să-ţi cer să-mi faci un serviciu. Ai putea s-o ţii la tine până găsesc o soluţie?

- Bineînţeles.

Răspunsul ţâşnise spontan de pe buzele ei. Fără Irma, care venea să plimbe câinii în fiecare zi la prânz şi avea sarcina să verifice dacă nu fuseseră dresaţi pentru atac, asociaţia *Câinele Salvator* n-ar fi putut exista. Sydney se apropie de cuşti, liniştind animalele care se impacientaseră.

- Dar va trebui să te grăbeşti să plasezi unul din pensionarii mei, adăugă ea.

- Sunt deja plasaţi toţi, chiar avem o solicitare în plus. Mi-am petrecut după-amiaza la Ranch Jackson. Administraţia a fost de acord. Fiecare bungalou va putea

avea câinele lui.

- Da? E fantastic!

Sydney deschise uşa frigiderului. Un client de la clinica veterinară îi oferise o sticlă de şampanie drept mulţumire pentru devotamentul cu care îi îngrijise pisicuţa siameză lovită de maşină. O scoase cu un aer triumfător.

- Si biscuiţi pentru toată lumea!

După ce toţi câinii îşi înghiţiră dulciurile, cele două femei se instalară în faţa mesei de la bucătărie. Sampania fu turnată în cele mai frumoase cupe de care dispunea Sydney.

- Puştii sunt nebuni de bucurie, îi spuse Irma încântată. Directorul îşi va încredinţa propria căţeluşă, pe Maggie, celui de al şaselea bungalou până când mai găsim unul. Trecând pe la adăpostul de animale ca să văd dacă nu mai descopăr un câine pentru ei, am dat peste Bertha. Stiu că abia te-ai întors de la serviciu, dar muream de nerăbdare să-ţi dau vestea...

Sydney se ridică. Entuziasmul acestei femei îi dădea de fiecare dată curaj să meargă mai departe.

- Acordă-mi câteva clipe să mă schimb şi ieşim să-i plimbăm pe năzdrăvanii ăştia.

- Mi-am adus trusa ca să-i supun unor probe. N-au aerul unor câini de atac dar nu se ştie niciodată.

Toţi câinii, chiar şi cei mici, erau testaţi de Irma înainte de a fi plasaţi. Fosta dresoare de la poliţie verifica astfel dacă nu aveau tendinţe agresive, rezultat al unui dresaj special, sau înscrise în codul lor genetic. Doar animalele cu o fire blândă intrau în programul de plasare al asociaţiei lor.

- Si Fred are nevoie de câteva lecţii, ca să se facă mai ascultător! îi strigă Sydney peste umăr intrând în camera ei.

îşi scoase taiorul şi făcu un duş rapid. Sosirea Irmei fusese providenţială. Avusese atât de mult de lucru la clinică în ultimele zile încât, întorcându-se acasă frântă de oboseală, nu mai avusese timp să se gândească la Christopher. Dar în seara asta, după mai multe nopţi de veghe petrecute lângă doi câini atinşi de virusul Parvo, doctorul Blake o trimisese mai devreme acasă. Si când parcase maşina în faţa vasului ei pentru prima oară la lumina zilei în această săptămână, crezuse că retrăieşte clipa lor de despărţire, că-i mai simte încă sărutul. Senzaţia fusese... stresantă.

Nu mai trebuia să se gândească la marinarul ăsta. Nu putea fi cu adevărat interesat de ea, ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. De când îl întâlnise pe Christopher Weaver, începuse să aibă tendinţa să-şi clădească, pentru prima oară în viaţa ei, castele în Spania. Dar nu trebuia să uite că el se îmbarcase, că se afla acum departe şi că ea nu ocupa un loc în gândurile lui.

Când ieşi, îmbrăcată în blugi şi tricou, Irma băgase deja câinii în break şi tocmai îşi aranja trusa pentru exerciţiile de dresaj.

- Mergem în vale?

Sydney ezită. Nu avea chef să meargă pe malul lacului, unde petrecuse acea dimineaţă atât de plăcută în compania lui Christopher.

- Oh, nu are rost să mergem atât de departe. Ne vom simţi la fel de bine şi în Gasworks Park.

Era amplasamentul unei foste uzine dezafectate, un labirint de ziduri joase şi ţevi pe care municipalitatea renunţase să le distrugă, preferând să le vopsească în culori vii, reuşind să obţină un efect neaşteptat. Spaţiile libere fuseseră plantate cu arbori şi gazon, fiind deschise publicului. O colină se ridica în spatele clădirii principale,

destul de mare pentru ca protejaţii ei să se poată zbengui în libertate. Ceea ce erau de altfel foarte nerăbdători să şi facă. Zărea prin oglinda retrovizoare că nu mai aveau astâmpăr, iar cozile lor se agitau în toate direcţiile.

- Se înţeleg de minune, remarcă ea înduioşată. Se vor simţi bine acolo cu băieţii.

- Da. Si nu numai acolo. O să mai facem şi pe alţii fericiţi. Acum că s-a dat aprobarea pentru Ranch Jackson, toate instituţiile de acest gen din regiune vor dori să încredinţeze un animal tinerilor pentru a-i ajuta la recuperarea şi reeducarea lor.

- Cred că au destule probleme cu aceşti tineri.

- Aşa e! exclamă Irma. Dar e mai bine să previi decât să vindeci, continuă ea cu vehemenţă. Dacă bieţii copii s-ar fi simţit răspunzători pentru un câine care îi iubeşte, poate că n-ar fi devenit niciodată delincvenţi.

- Ai dovezi care să-ţi susţină această teorie?

Sydney surâse gândindu-se la scepticismul lui Christopher în privinţa binefacerilor aduse de *Câinele Salvator.*

- Nu încă, dar după această experienţă, dacă directorii constată o ameliorare în comportamentul adolescenţilor, vor redacta un studiu în acest sens.

- în aşteptarea acelei frumoase zile, trebuie ca Fred să înveţe să se ţină „la picior". Duminica trecută mi-a smuls lesa din mâini şi era cât pe-aci să mă trântească.

- Mă ocup imediat de asta şi o să trec şi mâine să mai lucrez cu el. Nu-mi fac însă probleme, fiindcă atunci când va putea să alerge prin parc toată ziua, îi va face plăcere să vină când este chemat.

- Când trebuie să-i ducem la ranch?

- în weekendul ăsta. Sper ca până atunci să mai găsim unul pentru cel de al şaselea bungalou.

- Si Bertha?

- Nici gând! Ea e pentru mine!

Sydney izbucni în râs.

-Nu asta voiam să zic! Când o iei de la adăpostul pentru animale?

- Mâine dimineaţă. Chiar la prima oră, te asigur. Si-ţi mulţumesc din suflet că o vei găzdui o vreme... Dacă am merge ceva mai sus pe colină? Mi se pare că e mai puţină lume acolo.

Sosiseră deja la Gasworks Park. Sydney înconjură ţevile multicolore şi opri break-ul printre arbori. întotdeauna urmărea cu admiraţie, dar şi cu o oarecare îngrijorare munca Irmei. în echipamentul ei greoi de culoare kaki, bătrâna doamnă urca panta cu pasul ei ferm şi cadenţat. Ajunsă în vârf, întindea bastonul şi chema câinele ales. Până în prezent, nici unul nu răspunsese la ordinele ei de atac, dar ce s-ar întâmpla dacă vreunul dintre ei ar trânti-o la pământ? Va putea ea să se apere? Părea atât de sigură pe ea... Trebuia să aibă încredere în anii ei de experienţă în poliţie.

Cu mâna la ochi pentru a se proteja de soarele încă puternic, Sydney urmărea din priviri labradorul voinic care urca panta, ţopăind vesel. Se părea că Mike habar nu avea ce voia Irma de la el. Dar ajuns în faţa ei, sări pe neaşteptate şi o răsturnă, continuând să dea din coadă.

Cu sufletul la gură, Sydney începu să urce în fugă panta. Irma era tot culcată pe jos, Mike îşi proptise labele din faţă pe pieptul ei şi-şi apropiase botul de faţa ei. S-ar fi zis că voia s-o sfâşie. Braţul care ţinea bastonul se agita, inutil însă. Dar când Sydney ajunse în vârf, Irma stătea aşezată în fund, cuprinsă de un râs nebun, încercând să-l împingă pe Mike.

-A crezut că vreau să ne jucăm cu bastonul... eu să i-l

arunc şi el să-l caute şi să mi-l aducă. Cum nu-l aruncam a sărit pe mine ca să mi-l ia. Nu mă aşteptasem la asta! Apoi a început să-mi lingă faţa, şi iar să mă lingă, şi iar... O adevărată baie de salivă!

- Am crezut că te omoară, şopti Sydney mai mult moartă decât vie, dându-l la o parte cu o mână fermă pe uriaşul negru.

Neputându-se opri din râs, Irma îşi şterse obrajii cu manşeta.

- Nu prezintă nici un risc! Câinele ăsta nu are nici o urmă de agresivitate în el. Du-l jos şi trimite-mi-l pe Fred.

După spaima pe care o trăsese cu Mike, exerciţiile cu Fred fură o adevărată plăcere. în ciuda lătrăturilor şi salturilor formidabile, care-l făceau să semene cu un câine acrobat, nu se gândea decât la joacă.

- Nici cu Fred nu există nici un pericol. în afară de joacă nu are nimic în capul ăsta! exclamă încântată Irma.

- întotdeauna mi-e puţin teamă când te supui probelor ăstora.

- Nu-ţi face griji pentru mine, ştiu încă ce fac.

Tonul era arţăgos, dar în fond bătrâna Irma era bucuroasă că cineva îşi mai făcea griji pentru ea.

După exerciţii, lăsară câinii să se zbenguiască în voie şi se întoarseră în pas de plimbare în parc.

- L-ai mai văzut pe fiul doamnei Weaver?

-A plecat pe mare, răspunse evaziv Sydney.

-Ar trebui să te duci s-o vezi pe mama lui când te întorci acasă. îi simte în mod sigur lipsa marinarului ei. Aş veni şi eu cu tine, dar trebuie să caut o locuinţă şi să încep să împachetez.

*
* *

Cu o sticlă de şampanie în mână, Sydney îşi făcu apariţia la Mary Lou Weaver pentru a sărbători împreună

vestea bună a plasării câinilor la ranch. După ce toastară pentru noile orizonturi care se deschideau în faţa *Câinelui Salvator,* bătrâna doamnă reveni repede la subiectul ei favorit de conversaţie.

- Sunt fericită că te înţelegi atât de bine cu fiul meu. Are mare nevoie de prieteni în acest moment. Tocmai am primit o scrisoare de la el. Simt nevoia să-mi deschid inima în faţa cuiva. Sper să nu te plictisesc prea mult.

Sydney o linişti cu un surâs prudent. Era împărţită între dorinţa de a afla totul în privinţa lui Christopher şi impresia neplăcută că-şi bagă nasul în viaţa lui fără ca el să ştie. Mary Lou scoase un plic din buzunarul capotului şi desfăcu cu grijă foaia acoperită cu un scris bărbătesc.

- Fosta mea noră se va recăsători. Se pare că Adam vrea să vină să locuiască împreună cu tatăl lui, dar mama lui nu este de acord. Simt că Christopher nu vrea să mă neliniştească, dar eu ştiu să citesc printre rânduri. E foarte supărat din cauza acestei situaţii, ca şi mine de altfel. îl iubesc pe Adam şi aş fi fost fericită să-l văd locuind din nou aici... Oh, dar punctul de vedere al Virginiei este de înţeles. Ea consideră că eu nu sunt în stare să am grijă de nepotul meu în timpul lungilor absenţe ale tatălui său. Un adolescent are nevoie de cineva energic şi iute de picior pentru a-l supraveghea şi pune la punct când este cazul.

Pierdută în gândurile ei, bunica îşi întoarse privirea dezamăgită spre fereastră. Sydney căuta cuvintele potrivite care ar fi putut să-i mai aline durerea. Nu-şi imaginase că Christopher are atâtea griji pe cap. Nu era deci de mirare că se enervase când mai apăruseră şi problemele legate de Amanda. Fosta lui soţie avea probabil dreptate, el nu-şi putea asuma în totalitate responsabilităţile unui tată.

- Nu vreau să fiu dură, spuse Mary Lou oftând, dar

regret că fiul meu a întâlnit-o pe Virginia. Charles a prevăzut că această căsătorie este sortită eşecului. Dar n-am încercat să-i facem să se răzgândească. Erau tineri, credeau că sunt foarte îndrăgostiţi, aşa că dezaprobarea noastră ar fi făcut mai mult rău decât bine... Recunosc sincer, Virginia era o mamă foarte bună pentru Adam, dar era prea frivolă, fiind la rândul ei un copil răsfăţat. După cum zicea Charles, lui Christopher i-ar fi trebuit o femeie tare, precum lemnul folosit pentru carenă. îţi trebuie forţă şi independenţă pentru a te mărita cu un bărbat care-şi petrece viaţa pe mare, încheie ea îndreptându-şi privirea pătrunzătoare spre Sydney.

Apariţia doamnei Johnson care venise să ia paharele goale de şampanie puse capăt din fericire acestei conversaţii care luase o întorsătură neprevăzută. încurcată, Sydney se ridică, vrând să profite de ocazie ca să plece, dar Mary Lou o reţinu cu un aer dezolat.

- Mai ai câteva clipe libere? Sunt atât de vorbăreaţă încât aproape că am uitat ce voiam să-ţi citesc. Ascultă doar câteva fraze. „Trebuie să-ţi mărturisesc că Sydney Mitchell a fost raza de soare a weekendului meu. Ce vecină încântătoare avem! îmi place să mi-o imaginez venind la noi ca să-ţi ţină companie. Nu te lăsa intimidată de doamna Johnson dacă te şicanează prea mult, spune-i totul lui Sydney. E destul de puternică pentru a o pune la punct pe menajera ta şi va fi bucuroasă să-ţi facă un serviciu. Nu uita s-o saluţi din partea mea când o s-o mai vezi."

Sydney se întorsese spre fereastră, pentru ca bătrâna să nu observe că se înroşise ca para focului.

- Are dreptate, o să intervin cu plăcere dacă ai nevoie de mine... Apropo, iartă-mă dacă m-am amestecat unde nu trebuie, dar i-am reproşat starea în care se află şalupa voastră şi i-am promis că o să-ţi vorbesc despre asta...

- Oh, Doamne! îmi închipui ce a fost în sufletul lui! Dacă ai remarcat şi tu, probabil că vasul s-a rablagit de tot. Christopher mă bate la cap cu asta de ani de zile...

Brusc, alungându-şi tristeţea, bătrâna îşi îndreptă umerii cu un aer hotărât, pe care Sydney nu i-l mai văzuse niciodată.

- Bineînţeles că poate să-l revopsească. Să-l văd lucrând acolo, afară, va fi aproape ca şi cum l-aş regăsi pe Charles. Si apoi, adăugă ea zâmbind, asta vă va da ocazia la amândoi să faceţi mai bine cunoştinţă.

* *

Câinii, şamponaţi şi periaţi de către o Irma neobosită, ghiceau că se pregătea ceva. Se miroseau reciproc destul de circumspecţi şi se foiră mult timp înainte să-şi găsească locul în break-ul proaspăt spălat.

Bertha avu privilegiul să se instaleze în faţă, pe genunchii noii sale stăpâne. Botul ei fin, încadrat de urechile lungi, o făcea parcă să semene puţin cu Irma. Amândouă reacţionau simultan, întor- cându-şi deodată capetele pentru a privi un lucru, apoi altul.

După-amiaza petrecută la ranch fu una dintre experienţele cele mai satisfăcătoare din întreaga istorie a *Câinelui Salvator.* O dată trecut de gărzile înarmate şi gardurile de sârmă ghimpată care-ţi reaminteau că nu intrai într-o tabără de vacanţă, traversarea parcului splendid de mai mult de un kilometru lungime te făcea să uiţi repede că te găseşti într-o instituţie corecţională.

Când break-ul se opri în faţa clădirilor centrale, mai mult de cincizeci de băieţi gălăgioşi le ieşiră în întâmpinare. Lui Sydney îi plăcură de la început directorii, George şi Nancy Bascombe, un cuplu dinamic specializat în reeducarea copiilor. De altfel, Irma le lăudase din timpul drumului devotamentul şi ea nu obişnuia să se înşele în

privinţa oamenilor. Doar nişte fiinţe excepţionale puteau să se consacre astfel unor copii pe care viaţa îi marcase deja.

în curând, fiecare câine fu prezentat şi dat în grija celor care fuseseră aleşi pentru a-i primi, şi bineînţeles se ridicară imediat plângeri din partea celui de al şaselea grup.

- Vrem să-l avem imediat pe al nostru, la fel ca toată lumea!

- îmi pare rău, răspunse zâmbind Sydney, dar nu l-am găsit încă. Până atunci o s-o aveţi pe Maggie numai pentru voi.

- Nu stă, îl urmăreşte peste tot pe domnul Bascombe.

- Noi vrem unul mare! Nu unul ca ăsta! declară un puşti arătând cu dispreţ spre cockerul camarazilor săi.

Sydney se strâmbă. Preţul pentru hrana câinilor fusese o problemă destul de serioasă pentru administraţie.

- Dar unul mic nu putea dormi pe rând cu voi în pat, le sugeră
ea.

Un puşti cu părul blond se aşeză pe vine ca s-o mângâie pe Bertha. Căţeluşa ridică spre Irma nişte ochi mari şi trişti care păreau s-o întrebe cât timp va trebui să suporte asta.

- De ce nu? întrebă băiatul.

Sydney se gândise să lase basset-ul acasă, dar Irma părea atât de mulţumită să-l ia cu ea, încât nu se îndurase s-o lipsească de această plăcere.

- Fiindcă Bertha are deja un stăpân. Ei, băieţi, dacă m-aţi duce să vizitez bungalourile? spuse ea ca să schimbe subiectul.

în timp ce nişte urale îi primiră propunerea, Irma o prinse de braţ cu o oarecare îngrijorare.

- Fii prudentă, îi şopti ea. Sunt nişte delincvenţi, nişte

copii prea răi pentru a fi plasaţi în cadrul unor familii. Nu au la activ decât nişte delicte mici, dar fii totuşi atentă... în timp ce tu te duci cu o grupă, eu o să le explic celorlalţi cum să se ocupe de câinele lor şi să se facă iubiţi de el. întoarce-te repede.

Sydney îşi îndreptă spatele şi se trase maşinal de tricou, încercând să capete o alură destul de impozantă înainte de a ajunge din urmă grupul care începuse să se impacienteze.

în curând află numele tuturor băieţilor din bungaloul patru. Cei mai mulţi dintre ei erau mai înalţi decât ea, dar erau totuşi nişte copii şi nu se putea împiedica să se întrebe ce li se întâmplase de ajunseseră aici. Se simţi imediat de-a lor. Bineînţeles că ei nici nu-şi puteau închipui că ea cunoscuse aceleaşi eşecuri, aceeaşi lipsă de siguranţă şi de afecţiune.

Nu mai plasase niciodată atâţia câini deodată şi precis că la întoarcere, casa i se va părea goală. Tovarăşii ei de joacă îi vor lipsi, în special nebunaticul de Fred. Dar era sigură că ei vor fi bine îngrijiţi şi se vor simţi fericiţi lângă aceşti băieţi care aveau atât de multă nevoie să li se arate dragoste şi s-o dăruiască la rândul lor.

La ora plecării, băieţii se adunară din nou în jurul break-ului. Cei de la bungaloul patru nu pierdură ocazia să-i mai reamintească lui Sydney că le promisese câinele *lor* pentru săptămâna viitoare. Ea demară, răspunzând cu claxonul la strigătele lor exuberante de rămas-bun.

- O să le găsesc un câine bun, spuse ea cu convingere. Chiar dacă va trebui să-l cumpăr cu banii mei.

Era mirată că se ataşase atât de repede de puştii ăştia.

Irma surâse, mângâind basset-ul obosit care adormise în braţele

ei.

-N-o să fii obligată să-l cumperi, crede-mă. O să fac imposibilul ca să descopăr acea perlă rară.

Capitolul 6

Christopher se afla pe mare, dar mintea lui era pe uscat. O revedea pe Sydney în blugi şi geacă, înaintând pe chei spre el, cu părul lung răvăşit de vânt. Inima lui era cuprinsă de o emoţie care creştea cu fiecare zi.

Noaptea, în timpul lungilor ore de cart, când se sprijinea de spătarul fotoliului închizând ochii pentru a şi-i odihni după ce completase hârţogăria interminabilă, tot pe Sydney o vedea, la prima lor întâlnire pe care n-o va uita niciodată prin ineditul ei, sau pe puntea şalupei, sub cerul înstelat, când îşi petrecuseră seara împreună. Si sărutul lor...

Dimineaţa, revedea câinii zbenguindu-se pe marginea lacului şi putea aproape să simtă mireasma ameţitoare a pământului umed, dar mai ales o revedea pe Sydney alergând, graţioasă ca o nimfă, îi vedea curbele pline ale trupului, îi auzea râsul plăcut. Când se gândea la ochii ei mari şi albaştri, un fior îi trecea pe şira spinării.

Sărutul lor fusese oare atât de perfect ca în amintirea lui? îşi dorea s-o poată lua imediat în braţe pentru a crea din nou această magie. Sydney Mitchell trezise în el dorinţe pe care le credea de mult stinse.

Fiecare port îl încânta. Dacă până acum evitase locurile turistice, pentru prima oară simţi că-i face plăcere să se plimbe prin Tacoma sau Sacramento, încercând să-şi imagineze reacţiile lui Sydney dacă ar descoperi împreună cu el aceste oraşe pitoreşti şi pline de viaţă.

La Kobe intră într-o bijuterie şi se întrebă ce i-ar plăcea. Se opri în faţa unor cercei, nişte topaze care se potriveau cu culoarea ochilor ei. în fond, trebuia să-i mulţumească într-un fel pentru serviciile pe care i le făcea mamei lui. Scrise un bileţel pe care-l băgă în cutiuţă: „îţi mulţumesc că te ocupi de mama. Pe curând. Chris”.

*

* *

în dimineaţa în care sosiră cerceii, Sydney se sculase cu noaptea-n cap, plină de cele mai bune inteţii. Nu avea rost să se *ambaleze* pentru un bărbat cum era Christopher Weaver. Ea nu era destul *de buna* pentru el. Trebuia să şi-l alunge din minte, să uite de sărutul fermecat care trezise în ea o pasiune interzisă.

Dar pachetul pus la poştă tocmai din Japonia îi zdruncină frumoasele hotărâri. Citi şi răsciti fiecare cuvânt înainte de a se posta în faţa oglinzii pentru a-şi fixa cerceii în ureche. Nu numai că manopera era de o extremă fineţe, dar pietrele preţioase erau exact de culoarea ochilor ei. Dar probabil că era o pură întâmplare, Christopher nu putuse remarca acest amănunt.

Trebuia să judece la rece. Nu era decât un cadou de mulţumire. Punct.

Toate visurile vieţii ei fuseseră spulberate de fatalitate. Nu exista nici un motiv ca şansa să-i fie favorabilă acum. O să se ducă să-i arate cerceii lui Mary Lou şi, începând din această clipă, va face în aşa fel încât să se retragă puţin câte puţin din intimitatea familiei Weaver. Se simţea de-a dreptul bolnavă să piardă prietenia acestei încântătoare bătrâne care reprezenta pentru ea tot ceea ce visase că poate fi o adevărată mamă. Dar indiferent care ar fi fost preţul sacrificiului, nu putea risca să se îndrăgostească de fiul ei, pentru a se vedea din nou respinsă. La întoarcerea lui Christopher, vizitele ei pe şalupă nu vor mai fi decât ocazionale.

Exact în momentul în care traversa cheiul, doamna Johnson ieşi afară ca o furie.

-E vina ta! Vina ta! Doamna Weaver a căzut!

Alertată de lătrăturile disperate ale Amandei, Sydney o luă la fugă, o împinse pe menajeră şi dădu buzna înăuntru. Simţi că-i stă inima în loc când o văzu pe Mary Lou

prăbuşită în mijlocul salonului, încercând în zadar să se ridice cu ajutorul braţului sănătos. Căţeluşa se zbătea ca să-şi scoată gâtul prins între spiţele uneia din roţile scaunului rulant. Fără să mai piardă o clipă, Sydney eliberă întâi animalul apoi, adunându-şi forţele, ridică trupul firav al invalidei pe care reuşi s-o aşeze la loc.

- Nu trebuia să faci asta! strigă doamna Johnson ca scoasă din minţi. Poate că şi-a rupt coloana vertebrală! Am sunat la serviciul de ambulanţă.

- Ridicol, o întrerupse Mary Lou cu o voce obosită. Nu mai face din ţânţar armăsar. Pur şi simplu am căzut şi cu asta basta. Vino la mine, Amanda, ca să văd dacă n-ai păţit ceva.

- La naiba cu javra asta! Era să vă omoare! Dacă ar fi după mine, i-aş rupe gâtul! Eu nu sunt vinovată de nimic!

Ochii ei scânteind de furie o fixau pe căţeluşă care sărise în braţele stăpânei sale.

- Nimeni nu vă acuză, spuse Sydney. Liniştiţi-vă! Trebuie să-l anunţ pe medicul curant.

- Este primul număr din blocnotes. Iar eu îmi fac bagajele. Nu mai rămân nici o clipă în plus cu bătrâna asta schiloadă care face degeaba umbră pământului, cu animalul ei nesuferit şi cu nebuna de vizavi!

Sydney simţi un gol în stomac. Jeanette Johnson avea dreptate într-o privinţă. Ar fi putut face o gravă greşeală punând-o pe Mary Lou în scaunul ei. Plină de îngrijorare îi palpă spatele.

- Te doare?

- Mă simt foarte bine. Si o să mă simt excelent când scorpia asta isterică o să plece. Cel mai rău e însă că are dreptate, nu sunt decât o bătrână schiloadă care face degeaba umbră pământului.

- Nu-i adevărat! Fiindcă nici eu nu sunt o nebună şi nici

adorabila ta Amanda nu e un animal nesuferit.

Zâmbetul care apăru spontan pe chipul bătrânei daoamne îi alungă o parte din temeri. Era palidă, încă şocată, dar nu părea să fi păţit ceva grav. Totuşi se va simţi mai liniştită după un examen medical.

Dar medicul lipsea. Sydney tocmai terminase de explicat asistentei detaliile accidentului, când sosi ambulanţa chemată de doamna Johnson.

- Ce rost are tot tămbălăul ăsta? Mă simt bine, protestă slab Mary Lou.

- Aşa se pare, spuse vesel unul din cei doi asistenţi. Dar o să vă întindem puţin pe pat pentru a verifica.

Era un tânăr voinic, cu o enormă mustaţă roşcată pe un chip calm şi vesel. Strângând-o pe Amanda în braţe în timpul consultaţiei, Sydney nu se simţi cu adevărat liniştită decât când el se ridică.

- Nu aveţi decât câteva vânătăi şi o uşoară anchilozare, dar e bine să vă vadă totuşi medicul. Dar la telefon am înţeles că e vorba de o muşcătură de câine.

- Categoric nu, interveni Sydney.

- Dumneavoastră aţi telefonat, doamnă?

- Nu, menajera. Dar e cam... nervoasă.

- Puţin spus, confirmă Mary Lou.

în acel moment sună telefonul. Era medicul. Mustăciosul îi explică incidentul şi-i transmise rezultatul scurtei sale examinări. Colegul lui terminase de aranjat instrumentele în trusă când el închise telefonul.

- Doctorul O'Malley va veni imediat, doamnă. Vă cere ca până atunci să rămâneţi lungită.

Mary Lou îi întinse cu recunoştinţă mâna ei zbârcită.

- Mulţumesc. Aţi fost foarte drăguţi.

Imediat ce se urcară în ambulanţă, Jeanette Johnson îşi făcu apariţia cu buzele strânse, ţinând două valize mari în

mână.

- Mă duc la sora mea. Domnul Weaver îmi va putea trimite acolo cecul pe care mi-l datorează.

Sydney mângâie ostentativ cățeluşa care se ghemuise pe canapea lângă stăpâna ei.

- Doamna Weaver n-a păţit nimic, în caz că vă interesează asta.

- Doamna Weaver riscă mereu să-şi rupă ceva, atâta timp cât nu se va descotorosi de javra asta, şuieră menajera printre dinţi.

Sydney se duse să-i deschidă uşa.

- Vreţi să vă ajut să duceţi bagajele?

- Tu şi ajutorul tău! Toată lumea s-ar putea lipsi de el!

- Ce vrăjitoare, şopti Mary Lou când Sydney veni să se aşeze lângă ea. Doamne, ce o să creadă Christopher? Nu trebuie să-i spunem că am căzut din cauza Amandei.

Sydney îşi încreţi gânditoare nasul. Nici ea nu era grăbită să-i aducă la cunoştinţă lui Christopher năzbâtiile cățeluşei.

- Fiindcă nu ţi-ai rupt nimic, poate că nu vei fi obligată să-i pomeneşti despre asta înainte de întoarcerea lui.

- Si poate că doctorul O'Malley îmi va găsi o infirmieră la domiciliu care s-o înlocuiască pe doamna Johnson.

- Nu-ţi face griji acum pentru asta. O să-mi petrec noaptea aici. Nu mai am nici un câine, în afară de Bertha... Oh, cred că am găsit! Sunt aproape sigură că Irma va putea să stea mâine toată ziua cu tine.

Corpul fragil al bătrânei păru că se face şi mai mic între perne.

- Sunt o povară. Pentru toată lumea...

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Eşti o femeie fascinantă. Si fiul tău te iubeşte.

- Nu sunt decât o problemă în plus pe capul lui. Am

ajuns chiar să mă întreb dacă nu cumva din cauza mea nu s-a recăsătorit încă. Ar merita mai mult de la viaţă.

- Si tu la fel, îi răspunse cu blândeţe Sydney.

Vocea lui Mary Lou se înăspri.

- Ce vrei să zici?

- Chiar eşti obligată să stai toată ziua în fotoliul ăla?

După şocul suferit, simţea că e momentul potrivit ca să abordeze această problemă crucială, temându-se totuşi să n-o tulbure şi mai mult. Spre marea ei uimire, bătrâna avu o tresărire de revoltă.

- M-am săturat până peste cap să stau în fotoliul ăsta. Când am avut atacul cerebral, am sperat că o să mor. Eram convinsă că, refuzând recuperarea, sfârşitul va veni mai repede. Dar priveşte-mă, spuse ea cu dezgust. După trei ani mă aflu tot aici. De ce? Mă întreb şi eu.

- Fiindcă eşti o bătrână încăpăţânată, spuse Sydney plină de admiraţie. Acum te simţi destul de puternică pentru a începe recuperarea?

Cu buzele tremurătoare, Mary Lou o fixă cu frumoşii ei ochi albaştri.

- Nu e prea târziu?

- Niciodată nu e prea târziu. O să vorbim îndată cu doctorul O’Malley.

A doua zi de dimineaţă, Irma, îmbrăcată tot în uniforma ei de luptă, bătu la uşa familiei Weaver în momentul când Sydney începuse să se pregătească pentru a pleca la serviciu.

- Bună, micuţo. Cum îi mai merge bietei noastre Mary Lou? Sper că nu s-a mai întâmplat nimic după telefonul tău de aseară? Isterica s-a mai întors?

- Doamna Johnson? Nu, şi în mod sigur nici n-o să se mai întoarcă. Hai, intră, fiindcă n-am mult timp la dispoziţie. Mary Lou e încă în pat.

Irma se aplecă pentru a lua în braţe basset-ul care îi ieşise în întâmpinare şi-şi frecă obrazul de botişorul lui.

- Bertha mea, bebeluşul meu... A ieşit în dimineaţa asta?

- Da. Am dus-o să facă un tur cu Amanda. Se înţeleg de minune amândouă. Eu am dormit pe canapea şi am vrut s-o ţin cu mine în salon, dar s-a dus şi a început să schiaune în faţa uşii lui Mary Lou, care a lăsat-o în cele din urmă să intre în camera ei. S-au lipit una de alta şi n-am auzit nici un zgomot toată noaptea.

- Atunci Bertha mea a dormit ca o prinţesă... spuse Irma înduioşată.

Lăsă câinele după ce-i mai mângâie o dată urechile lungi şi mătăsoase, ca să se apuce de treabă. Sydney o văzu scoţând un şorţ dintr-unul din buzunarele uriaşe ale costumului.

- O să fac nişte clătite. Nimic nu pune mai bine pe picioare un om decât un mic dejun copios.

Sydney îşi puse geaca şi-şi luă geanta.

-Va trebui să caut o nouă menajeră. îmi cam fac griji din cauza asta. Christopher spunea că e greu să găseşti o femeie de încredere.

- Nu-i nici o grabă, mai pot să rămân aici câteva zile. Si fiindcă tot trebuie să studiez la mica publicitate rubrica de anunţuri imobiliare, pot să arunc o privire şi la cea cu cereri şi oferte de serviciu. Nici mie nu-mi va fi uşor să găsesc apartamentul ideal pentru Bertha.

în momentul când se pregătea să iasă pe uşă, Sydney simţi un cui în inimă că o lasă aşa. Când îi telefonase aseară, explicându-i de ce ea şi Bertha se găseau la familia Weaver, Irma îşi oferise singură ajutorul. Dar la vârsta ei, nu-i era prea greu să se ocupe de o bătrână paralizată? se întrebă, cuprinsă de remuşcări, Sydney. Dar Irma păru să-i

ghicească reticenţele şi o goni pe un ton hotărât.

- Ce te-ai proţăpit în uşă? Nici nu erai născută când eu puneam cătuşele hoţilor. Aşa că nu există nici un motiv să n-o pot scoate la capăt cu doi câini şi o bătrână simpatică.

*
* *

Bucuroasă că are un patron atât de înţelegător, Sydney puse ziarul pe masă şi începu să dea telefoane. Ceea ce făcu până la sfârşitul zilei. După vreo cincizeci de apeluri telefonice nu găsise pe nimeni capabil să se ocupe de o bătrână infirmă. înţelegea acum îngrijorarea lui Christopher când Jeanette Johnson îl ameninţase că pleacă.

Dacă ea nu i-ar fi plasat-o pe Amanda, Mary Lou n-ar fi căzut şi doamna Johnson n-ar fi plecat. Ea era singura vinovată de acest fiasco. Nici nu voia să se gândească la reacţia lui Christopher când va afla că ea continuă să se bage în treburile familiei lor. Chiar dacă ea va găsi o nouă menajeră, va fi el de acord cu alegerea ei? Dar acum că răul era deja făcut, trebuia să facă imposibilul pentru a-l repara.

Nişte râsete îi ajunseră la urechi imediat ce puse piciorul pe pasarelă. Irma şi Mary Lou, în poală cu Amanda care le urmărea cu nişte ochi vii de parcă înţelegea fiecare cuvânt, erau atât de absorbite de conversaţia lor încât nici n-o auziră că intră. Doar Bertha îi ieşi în întâmpinare cu pasul ei lenevos pentru a-i mirosi pantofii.

Zărind-o în sfârşit, Irma o întrebă repede:

- Sper că n-ai angajat pe nimeni?

Necăjită, Sydney clătină din cap.

- Cu atât mai bine, fiindcă noi avem alte planuri. Nu-i aşa, Mary Lou?

- Bineînţeles! confirmă doamna Weaver cu entuziasm. Irma şi cu mine am petrecut o zi atât de grozavă, încât nu mai vreau pe altcineva. Găteşte formidabil şi n-am mai râs

atâta de nu mai ştiu câţi ani. Mă dor coastele de râs.

- Si atunci ne-am spus că aş putea lua locul acelei Jeanette Johnson, ceea ce mi-ar permite s-o păstrez pe Bertha. Două muşte dintr-o lovitură! Si chiar trei, fiindcă dacă rămân aici o să te pot supraveghea mai îndeaproape. S-a zis cu mâncarea congelată înghiţită în faţa televizorului. O să mâncăm împreună, ca o adevărată familie.

Sydney se simţi atât de uşurată încât nici nu-i trecu prin minte să protesteze şi nici să-şi facă griji din cauza micii dispute care urmă.

- Numai că pun o condiţie, protestă Mary Lou. Prietena ta este prea generoasă, Sydney, şi eu ţin neapărat s-o plătesc. Să-i spun lui Christopher că nu accept altfel.

- Si mai spune-i că nu e vorba de milă, o întrerupse Irma. Eu am nevoie de o locuinţă, ea are nevoie de o menajeră. Suntem făcute una pentru alta, precum tusea cu junghiul!

- Ar trebui s-o plătesc chiar şi numai pentru întâmplările pe care mi le povesteşte din anii lucraţi în poliţie. M-am distrat atât de bine, încât nici n-am băgat de seamă cum a trecut ziua.

- Dar ţi-a vorbit de perioada când a fost în învăţământ? Niciodată nu am auzit povestiri atât de frumoase despre copii. Un univers cu totul nou pentru mine! exclamă Irma.

Sydney înţelese că arbitrajul ei era indispensabil pentru a pune capăt discuţiei.

- Mary Lou are dreptate, Irma. Trebuie să accepţi aceeaşi leafă ca doamna Johnson.

- Dar fără suplimentul pe care l-a pretins pentru a o plimba pe Amanda!

- Dar Irma are mai multă grijă de mine decât doamna Johnson! Merită o leafă mai mare!

- Nu, o întrerupse cu fermitate Sydney, pentru a pune capăt discuţiei. Leafa doamnei Johnson ajunge.

Irma se resemnă, cu un aer puţin ofensat.

- Bine. Dar n-o să mă ating de banii ăştia. O să-i economisesc pentru a-mi cumpăra într-o bună zi propriul meu vas.

Optimismul ei o va face în mod sigur să ajungă la o sută de ani, gândi Sydney.

* *

Sydney se ocupă de instalarea unei rampe pentru fotoliul rulant, alături de treptele care duceau la punte. Astfel, cu ajutorul unui vecin, domnul Beasely, Irma putea s-o împingă pe Mary Lou până la maşină pentru a o conduce la şedinţele de recuperare prescrise de doctorul O'Malley.

Seara, cele trei femei cinau împreună şi Sydney avea impresia, pentru prima oară de mulţi ani, că aparţine unei familii iubitoare. Decise să înceteze un timp activitatea *Câinele Salvator.* Planurile ei de a se distanţa de familia Weaver se duseseră pe apa sâmbetei. Era implicată mai mult ca niciodată în viaţa lui Mary Lou, şi asta era o adevărată plăcere pentru ea. Dădu o raită prin magazine ca să-i cumpere nişte veşminte nu numai comode ca până acum ci şi cochete, o ajută să-şi aleagă o nouă coafură şi o înlocui după-amiaza pe Irma, ca aceasta să mai poată ieşi şi ea prin oraş. îi făcu manichiura şi pedichiura, îndreptându-şi în mod deosebit atenţia asupra părţii paralizate. Toate aceste ore erau pline de veselie. Lui Mary Lou nu-i mai tăcea gura povestin- du-i din viaţa ei.

- Charles nu-ţi lipsea prea mult când era plecat pe mare?

- Nu. Stiam că va reveni şi-i aşteptam pur şi simplu întoarcerea. Am învăţat repede să nu mă plâng de

absenţele lui. E o povară pe care nu ai dreptul s-o impui unui bărbat... şi nici chiar ţie însăţi.

- Si nu te simţeai niciodată singură?

O umbră traversă ochii ei albaştri, transformându-se apoi într-un surâs nostalgic.

- Când a murit Charles, am ştiut că nu va mai reveni niciodată alături de mine. Atunci am descoperit singurătatea. în timpul anilor noştri de căsătorie, viaţa mea a fost mereu plină, o alternanţă de aşteptări plăcute şi de revederi minunate. Eram singură dar nu singuratică. E o mare diferenţă... Apoi el a plecat definitiv şi asta a fost insuportabil. De când am avut atacul cerebral, nu mai aşteptam decât să-l întâlnesc... Până în ziua când ai venit cu Amanda, spuse ea mângâind ghemotocul de blană ghemuit în poala ei. Ai adus această fiinţă micuţă în casa mea şi de atunci nimic nu mai e la fel.

Existau atâţia oameni ca Mary Lou. în momente ca acestea, lui Sydney i-ar fi plăcut să-şi poată părăsi munca şi să li se consacre în întregime. Dar *Câinele Salvator* nu era decât o preocupare benevolă şi, la fel ca toată lumea, trebuia să şi mănânce.

- în ciuda încercărilor prin care am trecut în ultimii ani, nu regret nimic din viaţa mea, continuă bătrâna doamnă. Mi-am trăit viaţa şi când Charles era plecat în cursă. Fiecare zi conta pentru mine. Singurul meu regret este că Virginia şi Christopher nu au cunoscut această fericire.

Cu capul plecat deasupra unghiilor frumoase ale mâinii cu pielea ridată, Sydney se întrebă de ce Christopher nu se căsătorise. Divorţase deja de atâţia ani. în mod sigur întâlnise zeci de femei gata să se mărite cu frumosul ofiţer. Sau poate că prefera să treacă din floare în floare... Cu prestanţa şi farmecul lui, nu-i lipseau în mod precis partenerele.

Mary Lou păru să-i citească gândurile.

- îmi fac griji pentru Christopher. Câteodată am impresia că e teribil de sincer. {tiu că nu i-ar veni greu să găsească o femeie potrivită. Necazul e că nu cred că o caută.

Ceva mai târziu, când era gata să adoarmă, Sydney îşi reaminti de discuţia lor. îl va face să înţeleagă pe Christopher că relaţia lor trebuia să rămână pur amicală. Era destul de matură şi echilibrată ca să reuşească asta. De altfel, poate că el nici nu dorea altceva de la ea. Nu trebuia să ia o pereche de cercei drept dovadă a dragostei lui nebune. îi veni să râdă... iată că din nou îşi băgase în cap idei prosteşti.

* *

Până la data prevăzută pentru întoarcerea lui Christopher, mama lui căpătase o oarecare mobilitate a mâinii paralizate şi o sclipire veselă în priviri. Nerăbdătoare să-i arate fiului ei schimbarea, insistă să-l aştepte pe chei.

Vineri, la ora cinci fix, cargoul acostă la Elliot Bay. Sydney se gândi la spectacolul pe care-l ofereau ele: o bătrână într-un fotoliu rulant, o alta în echipamentul armatei americane, un căţeluş care se agita pe genunchii celei dintâi, un basset dolofan stând la picioarele celei de a doua... şi ea. în ciuda nervozităţii ei, îi venea să râdă. Bietul Christopher! Va avea una dintre cele mai mari surprize din viaţa lui.

în sfârşit silueta lui se zări pe pasarelă. Inima lui Sydney îşi înteţi bătăile. El aruncă o privire indiferentă spre mulţimea care se înghesuia pe chei. Prima expresie de stupefacţie se transformă imediat în una de bucurie. Lungind pasul, ajunse lângă cele trei, cu ochii plini de emoţie.

- Mămico, nu-mi vine să cred! Ce rochie frumoasă! Si ce

coafură! Arăţi splendid!

- îţi place? Precis?! exclamă Mary Lou trecându-şi mâna prin păr cu o cochetărie tinerească. Sydney m-a tuns şi mi-a făcut permanent.

- E foarte reuşit... Si ţi-ai făcut şi o nouă prietenă?

Privirea lui se îndreptă spre Irma căreia îi adresă un surâs fermecător. După o versiune prescurtată despre plecarea doamnei Johnson, Mary Lou se lansă în laude privind rolul pe care-l jucase Irma în transformarea ei. Aceasta fu încântată de călduroasa îmbrăţişare a frumosului ofiţer.

Dar Sydney care se ţinea deoparte, nu se simţea deloc în largul ei. Nu va trece mult timp şi Christopher va afla că totul pornise de la Amanda. Si atunci nu va pretinde ca mama lui să scape de ea? Nu uita care fusese prima lui reacţie când văzuse căţeluşa... Si nu era totul. Ce va zice când va vedea cele cinci bidoane de vopsea care-l aşteptau pe puntea şalupei? El o rugase doar să-i facă o aluzie mamei lui despre starea de degradare în care ajunsese vasul. De aici şi până la iniţiativele pe care şi le permisese ea...

Dar îngrijorarea ei nu micşora în nici un fel impactul pe care-l avea acest bărbat asupra simţurilor ei. Era şi mai seducător decât în amintirile ei şi purta uniforma cu o prestanţă care nu putea lăsa rece nici o femeie. Si în acea clipă, îşi reaminti că purta cerceii de la el. îi plăceau atât de mult încât şi-i punea în fiecare dimineaţă. Ce va deduce el din asta? Nimic, bineînţeles. Era un simplu gest de politeţe prin care-i arăta că îi plăcuse cadoul de la el? Chiar dacă inima ei bătea nebuneşte, Sydney nu trebuia să uite că ea nu era pentru el decât o vecină... chiar o vecină prea curioasă.

-Haide, ajută-mă s-o urc pe mama ta în maşină. S-a

agitat destul pe ziua de azi. Sydney se poate întoarce cu tine.

Vocea Irmei o smulse din visare. Sydney se întoarse tresărind spre Mary Lou.

- Dar... n-ai prefera să te duci cu Christopher?

- Nu, copila mea. El mai are încă treabă şi oricum nu m-aş simţi comod într-o maşină sport. Prefer de departe maşina Irmei. Domnul Beasely o să mă ajute la coborâre, nu-ţi face griji. Aşa că rămâi aici ca să-i ţii companie fiului meu, fiindcă sunt sigură că aveţi să vă spuneţi multe.

Sydney ezită. Nu se gândise că va rămâne atât de repede singură cu Christopher. Dar nu putea să refuze. în plus, acest tête-à-tête îi oferea posibilitatea să-i explice între patru ochi ce se întâmplase în timpul absenţei lui.

Când maşina Irmei se îndepărtă pe chei, Christopher îşi permise în fine să ducă mâna spre urechea ei.

- Am ştiut imediat că o să-ţi vină bine.

- îmi plac foarte mult. îţi mulţumesc.

Mâna lui alunecă spre ceafă. Se simţea încântat de fineţea pielii ei, de ochii de culoarea azurului care străluceau, adânci şi misterioşi, de gura ei roşie asemănătoare unei flori tropicale.

- Doamne, Sydney, cât eşti de frumoasă.

- Si tu.

Christopher începu să râdă de exprimarea ei eliptică şi care-l trecuse în categoria *frumoaselor* . Era o fată minunată. Fără nici un fard. Simţea nevoia să fie amabil, protector şi tandru cu ea. Simţea nevoia să dăruiască dar să se şi bucure de plăcerea pe care i-o ofereau buzele ei.

- Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult doresc să te sărut.

Ba da, Sydney ştia asta! Inima parcă i se opri în loc. închise ochii pentru a se putea abandona mai bine sărutului pe care se jurase că n-o să-l mai accepte

niciodată. Dorinţa puse năvalnic stăpânire pe ea. Cu degetele încleştate pe reverele uniformei lui, se lăsă strânsă în braţe. Clipa fu minunată.

- Bine ai venit, şopti ea.

El se îndură cu greu să-i dea drumul din braţe.

- Abia aşteptam să mă întorc. Dar din păcate, trebuie să te părăsesc puţin ca să semnez actele şi să iau corespondenţa de serviciu.

- Dă-mi cheile şi o să te aştept în maşină.

- Dă-mi încă o sărutare şi o să mă mai gândesc.

încă o dată, Sydney se simţi în al nouălea cer. Trupurile lor rămaseră strâns lipite timp de o clipă care păru suspendată în eternitate.

- Semnăturile mai pot aştepta, decise el brusc, înlănţuindu-i talia cu braţul pentru a o conduce spre eleganta Corvette. Abia aştept să aflu rolul pe care l-ai jucat în transformarea mamei mele. Am crezut că e un miraj când am ajuns pe pasarelă.

- îmi închipui.

O dată instalat la volan, în loc să demareze se întoarse spre ea, cu braţul sprijinit neglijent de spătarul scaunului ei.

- O să am timp să mă obişnuiesc cu asta, dar am impresia că Irma e o persoană originală. Unde ţi-ai găsit o asemenea prietenă?

Sydney începu să râdă.

- O cunosc de când am sosit la Seattle. într-o zi a adus un câine la Clinica Veterinară. Fusese lovit de o maşină şi lăsat pe marginea drumului. Si a continuat să se ocupe de el până s-a vindecat. Ne-am simpatizat de la prima vedere. Cum n-a putut găsi o locuinţă decentă unde să fie admise şi animalele, nu-şi putea păstra protejatul, dar a insistat să plătească pentru îngrijirea lui. Pe urmă a dat anunţuri la

mica publicitate pentru a-i găsi un stăpân bun... Aveam deja în minte ideea cu *Câinele Salvator.* Irma e prima persoană căreia i-am vorbit despre asta. I-a plăcut la nebunie ideea şi m-a ajutat să pun pe picioare asociaţia. Mai există şi alţi benevoli, dar cum ea a fost dresor în poliţie...

- în poliţie? Dresor de câini? Cine, bucăţica asta de femeie?

- Te înşeli! Mică, dar nu şi fragilă. S-a pensionat de mai mulţi ani. îi place grozav să testeze câinii pe care-i plasăm ca să verifice dacă nu au fost cumva dresaţi pentru atac.

- Nici nu-mi vine să cred...

- Ba da. Visa să aibă un câine al ei. Si s-a îndrăgostit de Bertha, basset-ul ei, exact înainte ca doamna Johnson să se decidă să plece. Mai întâi a venit să se ocupe de mama ta până găsim o altă menajeră, dar amândouă s-au simţit atât de bine împreună încât n-au mai vrut să se despartă. Si Irma este încântată că o poate păstra pe Bertha.

- Spune-mi dacă mă înşel cumva. Are probabil vreo zece ani mai mult decât mama, nu-i aşa?

- Nici una dintre ele nu-şi spune vârsta, dar aş zice mai degrabă cincisprezece. Dar nu-ţi face griji, Irma are energia unei femei de cincizeci de ani.

- îmi închipui... Dar cum de ai reuşit s-o convingi pe mama să reia exerciţiile de recuperare?

- Uşor... într-o zi şi-a dat seama că nu vrea să-şi petreacă restul vieţii în fotoliu.

Sydney ezită. Avea dreptul să păstreze secretul în privinţa accidentului suferit de Mary Lou? Nu, trebuie să fie cinstită şi să-i povestească totul sperând că el nu o va goni pe Amanda. Nu avea calitatea să ia în locul lui asemenea hotărâri.

- Christopher... trebuie să-ţi fac o mărturisire neplăcută.

Mary Lou nu voia să-ţi vorbească despre asta, dar să ştii că a căzut. O căzătură fără gravitate. Doctorul O'Malley a consultat-o, dar nu avea nimic...

Christopher se întunecă la faţă...

- Si de ce n-am fost anunţat? Doamna Johnson a fost... neglijentă? De aceea ai concediat-o?

- Nu, nu... se bâlbâi Sydney încurcată. A plecat singură.

- Sydney. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat. Vreau *tot* adevărul.

Folosea un ton voit calm. Cu obrajii în flăcări, Sydney abia îndrăzni să-şi ridice ochii spre el în timp ce-i relata incidentul fără să omită nimic. Termină într-o notă pe cât posibil pozitivă.

- Mama ta nu a vrut să te sperie. După căzătură s-a revoltat împotriva neputinţei ei şi a decis să reia şedinţele de recuperare. Poate deja să-şi ridice braţul stâng şi să-şi mişte degetele...

- Nu voia să mă sperie?

- Se temea că vei arunca toată vina pe Amanda şi că vei pretinde poate s-o gonească...

- Si tu, Sydney? Tu ce ai crezut? Că sunt un fel de monstru care preferă să-şi vadă mama ţintuită într-un fotoliu pe un vas şubrezit, îngrijită de o scorpie incapabilă să-i aducă o clipă de bucurie? Un monstru care-şi sperie propria mamă? Asta crezi tu despre mine?

- Hmm... bineînţeles că nu. Stiu că-i doreşti numai binele. Dar, dacă te-ai fi temut de o nouă căzătură, puteai insista s-o gonească pe Amanda.

- înţeleg.

Sydney începu să se agite sub privirea lui pătrunzătaore.

- Să ştii că înţeleg mai bine situaţia. Stiu de ce şalupa nu a fost niciodată revopsită şi de ce erai atât de neliniştit

la gândul că doamna Johnson ar putea pleca. Am căutat şi mi-am dat seama la rândul meu că menajera ideală e de negăsit. Din fericire există Irma. Nici nu-ţi poţi imagina cât de uşurată m-am simţit când am văzut că se înţeleg atât de bine amândouă... în sfârşit... înţeleg şi dacă eşti furios pe mine. Am luat nişte iniţiative fără să te consult şi... Dar îţi jur, dacă ar fi fost ceva grav, te-aş fi anunţat...

- Nu sunt deloc supărat, îi spuse el zâmbindu-i. Dimpotrivă, n-o să-ţi pot niciodată mărturisi întreaga mea recunoştinţă pentru tot ce ai făcut. Mama mea e atât de schimbată. Mi-e teamă că o să judeci rău un fiu care...

- Deloc, te asigur. Sunteţi atât de apropiaţi unul de celălalt... Din contră, vă invidiez.

El o sărută uşor pe vârful nasului.

- Sunt atât de mulţumit că m-am întors. Mă duc să semnez hârtiile şi revin cât pot de repede.

Ea îl urmări din priviri. Avea un pas hotărât şi suplu. Christopher nu era un bărbat autoritar care îşi impune propriile păreri anturajului. Binele mamei lui conta într-adevăr pentru el. Sydney se miră că, animat de un asemenea spirit de familist, nu-i vorbise încă nicidoată despre fiul lui, mai ales că Adam îl rugase să vină să locuiască la Seattle.

Dar totul era explicabil. Petrecuseră atât de puţin timp împreună. Poate că nu găsise niciodată ocazia să abordeze subiectul... Cascheta lui albă se amestecă printre cele ale altor ofiţeri şi dispăru în interiorul clădirii. Si se simţi brusc intimidată de importanţa gradului lui. Christopher nu era un simplu marinar. Era locotenent de rangul I, purtând responsabilitatea unui întreg echipaj şi a unui cargou de mai multe milioane de dolari.

Când se întoarse lângă ea, o vădită preocupare luase locul zâmbetului său.

-Ai vreo problemă? îl întrebă ea imediat.

-Nu vom petrece împreună atâta timp cât speram. Luna aceasta tot echipajul trebuie să facă un antrenament special de pază împotriva incendiilor pentru a ne reîmprospăta cunoştinţele. Se pare că vom trece în curând la folosirea unor noi materiale inflamabile despre care n-am învăţat până acum. Cincisprezece zile de exerciţii luna asta.

-Produse inflamabile?

Ce uşor puteau exploda pe un cargou! îşi imagina deja urmările unui act de terorism sau ale unei răzbunări personale. Pe şira spinării îi trecu un fior îngheţat. Christopher îi ridică bărbia şi-i atinse buzele cu un sărut fugar.

-Nu e nimic alarmant. Cele câteva incendii pe care le-am avut la bord au fost cu uşurinţă ţinute sub control. Nu, ceea ce mă supără este că voi fi despărţit de tine timp de cincisprezece zile foarte lungi.

învârti cheia în contact. Eleganta Corvette demară. Sydney mai avea o mărturisire de făcut înainte de a ajunge la Mary Lou. Se foi pe scaunul de piele ca şi cum ar fi vrut să dispară, apoi scoase un oftat din adâncul pieptului.

-Am început din nou.

-Ce? Ce anume ai reînceput?

-Să-ţi fac necazuri, îi mărturisi ea în şoaptă. I-am spus mamei tale că vrei să vopseşti şalupa. Si ea a acceptat...

-Dar e formidabil!

- Hmm... poate că nu. Aşteaptă urmarea. Ea a acceptat cu condiţia ca tu să faci asta, aşa cum făcea şi tatăl tău. Aşa că am cumpărat toate materialele. Bidoanele sunt stivuite pe punte...

-Oh, nu!

Protestul lui fusese mai degrabă un geamăt disperat. Sydney îl văzu lovind volanul cu palma.

-Asta-i culmea!

Capitolul 1

Sydney îşi regreta amarnic iniţiativa. Christopher nu putea fi mai supărat decât era ea. Ar fi trebuit să-i ceară acordul înainte să comande materialele. Dar răul era făcut acum. Si Mary Lou ar fi teribil de dezamăgită dacă şalupa ei n-ar fi revopsită luna asta.

- O să te ajut. De mâine dimineaţă o să încep să curăţ vopseaua veche care se cojeşte...

- E o muncă dură pentru o...

- Deloc! îl întrerupse ea înainte de a-l auzi spunând „pentru o femeie”. Eu mi-am pus singură la punct vasul. Lasă-mă să particip la lucrări în locul mamei tale.

- O să încerc să folosesc lucrătorii şantierului, ca să nu fii nevoită să te ocupi personal de asta. Si aşa ţi-ai luat multe responsabilităţi care căzeau în sarcina mea.

Lui Sydney îi sări ţandăra.

- Bineînţeles! Acum o să-mi spui că sunt o băgăcioasă care se amestecă fără jenă în afacerile tale! Dar ce era să fac când a plecat doamna Johnson? S-o fi lăsat pe mama ta singură până când ţi-ar fi parvenit vestea? Am procedat aşa cum orice vecin bun ar fi făcut-o.

Recunosc că în privinţa vopsitoriei mi-am depăşit rolul, dar Mary Lou părea atât de mulţumită că m-am gândit la asta... Dar m-am înşelat, nu-i aşa?

Christopher izbucni în râs.

- Acum o regăsesc cu adevărat pe acea Sydney de care m-am despărţit! Respectiva era gata să se înece într-un val de scuze... Aşteptam cu nerăbdare să mi se reproşeze că-mi neglijez mama, încheie el zâmbind în timp ce-i arunca o privire cu coada ochiului.

- Nu-ţi reproşez nimic. îţi propun pur şi simplu să te ajut la vopsit. Tu n-ai face acelaşi lucru pentru un vecin aflat la ananghie?

- Formulat astfel, câştigi. Accept. Dar numai dacă îmi promiţi că vei curăţa numai ce se află la îndemâna ta. îţi interzic să te urci pe o scară. Partea de sus o s-o fac cu mâna mea.

Sydney făcu o mutră ironică, dar în fond era mulţumită.

- Apropo, ce culoare ai luat?

- Mama ta a ales albastru pentru casă şi alb pentru lemnărie.

- Ce surpriză! A renunţat în sfârşit la maro? Din copilăria mea, şalupa a fost revopsită întotdeauna în aceleaşi culori.

- Si schimbarea te deranjează?

- Deloc. Mi se pare chiar un semn bun. Poate că mama e pregătită să lase în urmă trecutul şi să păşească din nou în viaţă. Ce părerea ai?

- Că ai dreptate.

- Poate am câştiga timp vopsind cu pistolul. Si fiindcă e o vopsea de culoare deschisă, ar fi mai bine să dăm un apret între două straturi.

- Stiam că o să fie multă treabă de făcut, dar o să te ajut cât pot.

- îţi petreci la clinică cea mai mare parte a zilei. Promite-mi că n-o să cazi din picioare de oboseală.

- îţi promit.

Era plăcut să ai pe cineva care să-şi facă griji pentru tine.

- Si îţi va mai rămâne timp şi pentru *Câinele Salvator?* Ce mai face bătrânul Fred?

Cu un zâmbet încântat ea îi explică faptul că toţi câinii fuseseră plasaţi la Ranch Jackson şi că viaţa micuţilor delincvenţi se va schimba datorită lor.

- Nici băieţii din ultimul grup n-au avut mult de aşteptat. Doctorul Blake le-a găsit un setter irlandez şi sunt

într-al nouălea cer.

Când parcă în faţa şalupei, Sydney remarcă imediat că el se întunecase la faţă. Poate că n-ar fi trebuit să-i dea atâtea amănunte despre şcoala de reeducare şi tinerii care locuiau acolo. Se întrebă dacă Christopher se gândea la propriul lui fiu. Dacă aşa stăteau lucrurile nu află însă, fiindcă el nu spuse nimic.

- Nu ţi-am mulţumit încă pentru că ai reuşit s-o convingi pe mama să revopsim şalupa. Crede-mă, sunt foarte fericit.

- Mă bucur să aud asta şi n-ai de ce să-mi mulţumeşti.

- N-am reacţionat poate aşa cum se cuvenea, fiindcă în afara celor cincisprezece zile de antrenament, am o mulţime de lucruri de pus la punct şi nu voi putea petrece cu voi atâta timp cât speram. Ne cunoaştem puţin, dar... m-am gândit mult la tine, Sydney. De fapt, spuse el încurcat, la fel ca un adolescent la primul lui flirt, nu m-am gândit decât la tine.

- Si eu m-am gândit la tine...

Se întreba totuşi ce putea să găsească atrăgător la ea un bărbat atât de frumos. Dar îl auzi exprimându-şi sentimentele cu o sinceritate neobişnuită pentru vârsta lui.

-A trecut mult timp de când n-am mai avut o relaţie serioasă cu o femeie. Presupun că doream să renunţ la această parte din viaţa mea. Apoi te-am întâlnit pe tine şi mi-am dat seama de tot ce mă lipseam. Abia aşteptam să te văd din nou, să mă plimb cu tine, să...

- Vom fi deseori împreună. în toate serile şi în toate week- endurile, până când şalupa va fi revopsită. O să vezi ce amuzant va fi.

- Dar eu voiam să te duc la restaurant, să dansăm, să...

- Data viitoare, îl întrerupse ea, încercând să nu ia în seamă plăcerea amestecată cu teamă de care fusese cuprinsă.

Dar data viitoare, Christopher ştia asta, Adam se va afla la Seattle pentru a-şi petrece vacanţa cu tatăl lui. Trebuie să-i vorbească despre asta lui Sydney.

Ce gândea ea despre un bărbat aflat în situaţia lui, adică divorţat şi cu un copil? Care erau sentimentele ei faţă de băiat? Când îi povestise despre Ranch Jackson, fusese gata să aducă vorba desrpe fiul lui. Dar ceva îl reţinuse. Avea impresia că ea voia să evite subiectul. Sau poate că se înşela? El nu pronunţase niciodată numele lui Adam în discuţiile lor, iar Sydney nu putea să ia iniţiativa în acest sens. Era aproape sigur că Mary Lou îi vorbise despre nepotul ei. O s-o întrebe, când vor rămâne singuri, ce-i spusese.

Ieşind din maşină, putu să evite un răspuns direct. Apropiindu-se de Sydney, îşi înfăşură în jurul degetului o şuviţă din părul ei roşcat.

- în orice caz, mâine seară când voi termina cu descărcarea cargoului, mergem să cinăm în oraş. O să-i telefonez lui Max ca să vină şi el, împreună cu soţia lui, Alani. Familia Pierson mi-e veche prietenă şi aş dori să-i cunoşti.

- Mi-ar face plăcere.

Dacă erau prieteni atât de vechi, o cunoscuseră în mod sigur pe Virginia. N-o să se uite urât la ea? Poate că nu, având în vedere că divorţul se pronunţase de mult timp.

- Atunci o să reţin o masă la Space Neddle. Si în seara asta ce vrei să facem?

- Să rămânem aici. Mama ta ar fi dezamăgită să te vadă plecând, şi Irma la fel, fiindcă a pregătit o cină cu totul specială. Dar te previn, are nişte talente ascunse. Se laudă că nu a pregătit niciodată de două ori acelaşi fel de mâncare. Si o cred. Are un adevărat dar de a inventa. Rezultatul nu este întotdeauna o masă echilibrată, dar e

pitoresc şi mama ta e înnebunită după astfel de improvizaţii după veşnicele fripturi cu piure pregătite de doamna Johnson.

Christopher mai râdea încă în momentul când intrau în şalupă. în timp ce Sydney o ajuta pe Irma la bucătărie, se duse în salon să stea puţin la taifas cu mama lui. Se simţea extrem de fericit s-o vadă că a revenit la viaţă. Ochii îi străluceau, era plină de energie şi, în timp ce-şi mângâia câinele, îi povestea neobosită ce se mai întâmplase în absenţa lui. Iar Christopher era încântat să audă laudele pe care i le aducea lui Sydney. Dacă prin minune mama lui va mai putea merge vreodată, el nu va atribui acest merit nici doctorilor, nici Amandei. Nu-i va mulţumi decât tinerei femei, sinceră şi generoasă, care intrase în viaţa lor.

- Virginia a telefonat ieri. întotdeauna e atentă şi se interesează ce mai fac, atunci când tu eşti plecat.

Christopher nu-i răspunse.

- Nu mi-a spus că Adam vrea să vină să locuiască aici, împreună cu tine.

- Presupun că, pentru ea, subiectul este încheiat.

- Dar pentru tine?

Ochii ei albaştri îl priveau cu atenţie.

- Nu ştiu. Un lucru e însă sigur. Adam nu vrea să locuiască împreună cu tatăl lui vitreg.

- Ce păcat că nu sunt sănătoasă... Noi doi i-am fi putut oferi căminul ideal.

- Si la Virginia îl are, mămico. Dar la telefon, am simţit că s-a schimbat. Nu mai e băieţelul pe care l-am avut aici vara trecută. A crescut fără să ne dăm seama. Cred că vei avea un şoc când o să-şi facă apariţia la sfârşitul lui iunie.

- Supa e gata! le spuse veselă Irma intrând ca să împingă fotoliul lui Mary Lou în sufragerie.

Christopher nu regretă deloc că fuseseră întrerupţi.

Prevedea că discuţia lor va ajunge la căsătoria Virginiei şi că mama lui nu va pierde ocazia să strecoare o aluzie despre faptul că şi el şi-ar putea reface viaţa. Un subiect pe care nu avea deloc chef să-l abordeze.

După cum îl prevenise Sydney, prânzul fu la înălţime dar neobişnuit. Somonul cu sos de portocale avea o savoare ciudată dar era extrem de gustos şi Christopher nu lăsă nici o bucăţică din porţia pantagruelică pe care i-o servise Irma precizând cu un ton doct:

- Marinarii au nevoie de multă vitamina C ca să nu facă scorbut.

- Oh, dar bem în fiecare dimineaţă suc de portocale la micul dejun, îi răspunse el cât se poate de serios. Nu a mai existat nici un caz de scorbut în compania noastră de când vapoarele au schimbat pânzele cu motorul diesel.

Sydney pufnise în râs şi-şi acoperise gura cu şervetul. Se temea ca Irma să nu aibă impresia că-şi bate joc de ea. Dar umorul sec al bătrânei şi al ofiţerului era pe aceeaşi lungime de undă.

în curând Christopher îi divulgă din secretele bucătăriei orientale, sfârşind prin a o fascina pe noua menajeră a mamei lui.

- Mary Lou mi-a spus că-ţi plac mâncărurile condimentate. După somonul ăsta cu sos dulce, m-am gândit că nişte anghinare cu sos mexican vor aduce nota de picant indispensabilă acestui prânz. E pe gustul tău?

Christopher tocmai înghiţise imprudent o bucăţică de mărimea unei nuci. Luă repede paharul cu apă şi-l bău pe nerăsuflate până la fund.

- Da, mulţumesc, răspunse el cu o voce înăbuşită, ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile.

După ce-şi mai reveni puţin, observă că mama lui şi Sydney mâncau altceva.

- Nu gustaţi din această specialitate? Sau a fost pregătită exclusiv pentru mine?

- Nu, spuse Sydney pe un ton nevinovat. Am avut deja ocazia să-mi dau seama că Irma are un stomac de oţel.

-Anghinarele sunt o bunătate, răspunse cea vizată mâncând cu lingura din mâncarea mexicană. Stiam eu că un bărbat ca tine va şti să aprecieze un gust atât de formidabil.

Din fericire, pregătise ca desert un compot foarte dulce, dintr-un amestec de fructe, care aluneca pe gâtul lui inflamat ca un adevărat balsam. Si pentru a fi sigur că-şi va face efectul, Christopher ceru de două ori supliment, câştigând astfel pe vecie inima Irmei.

Seara fu minunată. Glumind cu Mary Lou şi Irma, Christopher îşi dezvăluia faţeta cea mai emoţionantă a caracterului său. Departe de a-l face să pară mai puţin viril, arta lui de a se face plăcut bătrânelor doamne îi sporea farmecul. Când pline de tact, acestea se retraseră la culcare, el rămase singur cu Sydney în bucătărie.

Spălară împreună vasele, discutând despre toate şi despre nimic, minunându-se să descopere că aveau gusturi comune chiar şi în privinţa lucrurilor mărunte, cum ar fi preferinţa pentru cafeaua neîndulcită sau pizza cu măsline negre. Pe urmă, făcură braţ la braţ înconjurul lacului, cu Bertha şi Amanda, fiecare ţinând-o pe una dintre ele de lesă. La întoarcere schimbară un sărut de o infinită tandreţe, dar Sydney simţi că el făcea eforturi ca să-şi înfrâneze dorinţa. Pasiunea pe care i-o aprinsese sărutarea lui în trup n-o lăsă să adoarmă mult timp.

*
* *

Sydney lucră pe şalupă toată după-amiaza. Dar se ferea de soare, ştiind ce piele sensibilă are şi nevrând ca diseară să semene cu homarul pe care Christopher i-l

promisese la cină. Efortul fizic îi pria însă. De câte ori se gândea la seara respectivă, nervozitatea o făcea să mânuiască şi mai repede peria metalică din mâna ei. Când se hotărî să se oprească, curăţase jumătate de faţadă până la înălţimea unde putea să ajungă întinzând braţul. Si dintr-o dată se simţi nerăbdătoare să se pregătească, nerăbdătoare să audă vocea lui Christopher, să fie din nou în contact cu personalitatea lui atât de puternică şi plină de vino-ncoace. Era gata să arunce peste bord obişnuita ei prudenţă numai pentru plăcerea de a fi în braţele lui.

Dar un Christopher cu totul diferit bătu la uşa ei în acea seară. Blazer şi pantaloni bleumarin, cravată grena şi o cămaşă albă impecabilă, o ţinută care îi dădea o alură elegantă şi sportivă totodată.

-Arăţi splendid! exclamă el. Este pentru prima dată când te văd în rochie. întoarce-te ca să te pot admira.

Cu obrajii în flăcări, Sydney făcu o piruetă sub privirea lui admirativă. Cumpărase rochia cu preţ redus de la un magazin în lichidare, fiindcă îi plăcuse la nebunie, dar fusese convinsă că nu va avea niciodată ocazia s-o poarte. Era din mătase bej, cu o croială care i se mula pe corp, punându-i în evidenţă silueta.

-E pentru prima oară când îţi văd şi picioarele. Sunt făcute pentru a fi arătate.

-Nici tu nu arăţi rău, ripostă ea puţin jenată. Ce-ai fi zis dacă ţi-aş fi cerut şi eu să faci o piruetă?

-Te-aş fi ascultat şi m-aş fi simţit flatat. La fel de flatat cum eşti şi tu, sau cel puţin cum sper că eşti...

-Ai răspuns la toate.

-E o pretenţie pe care nu o mai am de mult timp. Viaţa are ea grijă să-ţi dea peste nas ca să nu mai fii vanitos.

Ea îl lăsă să închidă uşa şi-l luă de braţ ca să coboare pasarela.

- Atât de tânăr şi cu atâta experienţă de viaţă?

- Nu chiar atât de multă, nu. Mulţi oameni ar fi gata să depună mărturie că nu sunt decât un bătrân arogant.

- Oh, dar fiecare avem micile noastre defecte...

- Si ale tale care sunt?

- Ale mele? Prefer să te las pe tine să le descoperi.

- O să-mi placă la nebunie s-o fac!

Pe drum îi vorbi despre prietenii cu care urmau să se întâlnească. Sydney nu se plictisise niciodată ascultându-l şi se distră grozav auzind nişte întâmplări din perioada când el şi Max Pierson fuseseră la şcoala de marină comercială.

- Dacă înţeleg bine, o să vorbiţi despre meseria voastră toată seara?

- în mod sigur nu. Cu Alani, nimeni nu poate scoate două vorbe.

Ceva mai târziu, întâlnind acea femeie splendidă dar ciudat de încordată, Sydney înţelese ce voia să spună Christopher. Alani Pierson nu era genul de femeie care să se lase întreruptă. Avea frumuseţea frapantă a hawaiienelor şi o rochie de culoarea jadului care-i scotea în evidenţă tenul mat şi părul bogat, negru ca abanosul. După prezentările de rigoare şi o formulă de politeţe mai degrabă rece, îl luă de braţ pe Christopher şi se îndreptă spre ascensor. Acesta fu momentul în care Max câştigă recunoştinţa veşnică a lui Sydney, luând-o uşurel de braţ şi antrenând-o în aceeaşi direcţie.

- Christopher mi-a lăudat mult calităţile tale, dar a omis să-mi spună cât eşti de frumoasă.

Ascensorul era construit numai din sticlă şi oţel, funcţionând ca o nacelă pe faţada lui Space Neddle. Când luă înălţime, priveliştea care se aşternu la picioarele lor îi copleşi. Cu lacurile şi pădurile lui, dominat de maiestuosul

munte Rainier, Seattle îşi merita numele de Oraşul de Smarald. De la masa lor, aflată în apropierea geamului din elegantul restaurant panoramic, putură continua să admire grandiosul spectacol, în timp ce Alani se lansase într-un monolog plictisitor despre dificultatea de a ţine o casă prezentabilă pentru clienţii agenţiilor imobiliare, când cei doi copii şi tovarăşii lor de joacă răscoleau şi-şi aruncau jucăriile peste tot, mai repede decât se putea face ordine în urma lor.

- Bineînţeles, încheie ea adresându-se lui Christopher, tu nu-ţi poţi da seama de asta. N-a trebuit niciodată să-l suporţi pe Adam.

Sydney nu se exterioriză în nici un fel, dar simţi că i se strânge inima. Niciodată nu va putea avea copii care să-i deranjeze casa... Cât de fericită ar fi fost să i se întâmple ei asta. Nu s-ar fi plâns...

- Să ştii, continuă Alani adresându-i-se ei de data asta, că Max şi cu mine ne-am căsătorit în aceeaşi zi cu Chris şi Virginia, la capela din Kings Point. Am impresia că a trecut o veşnicie de atunci... Dacă am fi ştiut amândouă ce ne aşteaptă, probabil că am fi fugit. Virginia a capitulat după ce a încercat câţiva ani să-l crească pe Adam cu un tată episodic. Dar eu m-am adaptat. însă nu mi-a fost uşor, crede-mă!

Christopher aruncă o privire îngrijorată spre Sydney, rugând-o parcă să nu dea prea multă importanţă spuselor lui Alani. Si ea deduse că, din prietenie pentru Virginia, Alani îi fusese ostilă de la început. Dar eleganta hawaiiană părea să nu remarce lipsa de poftă de mâncare a celorlalţi, aperitivele rămânând aproape neatinse, şi se întoarse spre soţul ei.

- Max are să vă anunţe o veste mare.

Toţi ochii se îndreptară spre el şi Max se înroşi ca sfecla

sub pistruii care-i acopereau toată faţa.

- Hai, Alani, nu imediat.

- Ba da. Imediat. Doar nu vrei ca cel mai bun prieten al tău să afle de la alţii?

- Să aflu ce? întrebă cu prudenţă Christopher.

Deşi Alani arborase un surâs extrem de satisfăcut, expresia lui Max te făcea să înţelegi că marea veste nu-i făcea prea mare plăcere.

- Demisionez. Viitoarea mea călătorie va fi şi ultima. Tatăl lui Alani este bolnav şi ea... noi vrem, rectifică el foarte repede, să ne întoarcem în insule. O să-mi reiau fostul meu serviciu.

Christopher rămase cu gura căscată. Fără să înţeleagă ce-l tulbura în asemenea hal, Sydney îl strânse de mână pe sub masă ca să-i dea curaj.

- Dar... credeam că eşti fericit în marină, spuse el în cele din urmă. Aveam impresia că ai renunţat la visurile tale despre insulele tropicale.

- E mai uşor să visezi la insule decât să visezi la propria ta casă, îl întrerupse tăios Alani. E prea greu pentru copii. Ei au nevoie de stabilitate. Au nevoie de un tată şi de o mamă, în special cel mare care a ajuns la pragul imposibil al adolescenţei. M-am întrebat adesea cum de Virginia se poate ocupa singură de Adam. Apropo, am auzit că se recăsătoreşte. Trebuie să te felicităm?

Ochii negri ai lui Alani îl priveau ţintă, plini de ciudă. Christopher ştiuse dintotdeauna că ei nu-i plăcuse Seattle, dar până în acest moment nu-şi dăduse seama că-l considera vinovat de necazurile ei. Probabil că era teribil de pornită împotriva lui de-i dădea atâtea lovituri sub centură în faţa lui Sydney. Refuzând să se lase antrenat într-o argumentaţie care ar fi stricat întreaga seară, arboră un surâs larg şi ridică paharul.

-Felicitările sunt pentru voi, Alani. E o greşeală să vrei să transplantezi o floare frumoasă din insule, aşa cum eşti tu, în metropolă. O să-mi lipsiţi, dar ştiu că o să fiţi mai fericiţi şi ăsta e principalul... Sunt bucuros şi pentru Virginia, adăugă el pe un ton neutru. Acum putem să dăm comanda?

întrebarea puse punct discuţiei. Se concentră asupra meniului, făcându-i sugestii lui Sydney, în timp ce Alani se foia furioasă pe scaunul ei.

în ciuda eforturilor lor conjugate, Max şi Christopher nu reuşiră să destindă atmosfera. Alani părea că se pregătise să-i servească nişte adevăruri şocante şi, dacă adversarul nu muşcase din momeală, se închise toată seara într-o tăcere îngheţată.

Deşi nu se simţea deloc în largul ei între trei persoane care se cunoşteau atât de bine şi-şi mascau fricţiunile sub o pojghiţă de politeţe, Sydney făcu tot posibilul să întreţină conversaţia. Suferea pentru Christopher, voia să-l facă să uite atacurile lui Alani şi sfârşi prin a însufleţi atmosfera, arătându-se aproape veselă.

Christopher nu-şi putea lua ochii de la ea, plin de admiraţie. Era atât de plină de viaţă, spirituală şi curajoasă în acea atmosferă ostilă! Dar el îşi simţea inima strânsă. O nouă prăpastie urma să apară între el şi trecutul lui. Prietenia lui cu Max va dura veşnic, dar nimic nu va mai fi la fel după această seară. Demisionând, Max pierdea orice şansă de a deveni într-o bună zi căpitan. îşi sacrifica astfel cariera din cauza dorinţelor soţiei lui. Ideea era derutantă. De neînţeles chiar. Degeaba se tot gândea, *nu putea* să înţeleagă cum un bărbat ca Max renunţa la un lucru atât de important din viaţa lui.

Cele două perechi se despărţiră cu amabilitate, dar nimeni nu propuse să mai bea un ultim pahar acasă la ei.

- îmi pare rău, spuse în sfârşit Christopher rupând tăcerea, în timp ce maşina se strecura prin circulaţia aglomerată de sâmbătă seara. Dacă mi-aş fi închipuit ce avea în minte, nu te-aş fi amestecat în aşa ceva. Alani parcă nu mai era ea însăşi. De obicei e drăguţă şi amuzantă.

- Mi-ar fi plăcut să te pot apăra, rosti cu tristeţe Sydney. A fost nedreaptă faţă de tine.

- în mod sigur, ea e convinsă că se lupta pentru dreptate. în seara asta cerea răzbunare.

Sydney îi privi profilul frumos prin semiîntuneric.

- Pe cine să se răzbune?

- Eu l-am convins pe Max să părăsească Hawaii-ul, îi mărturisi el oftând. Acum am înţeles că ea nu m-a iertat niciodată pentru asta.

- Dar, fiindcă a reuşit să-l convingă pe Max să se întoarcă în Hawaii, problema este rezolvată din punctul ei de vedere. Sau mai există vreo problemă? Demisia lui Max pare să te fi afectat teribil. Crezi că face o greşeală?

- Ce mai mare prostie din viaţa lui. în curând vom fi amândoi avansaţi la gradul de căpitan.

- Oh! Dar tu ai spus că vor fi fericiţi acolo. Nu credeai asta?

- Era mai degrabă o urare decât o afirmaţie. Sper că vor fi. Meseria lui Max a fost întotdeauna mărul discordiei în mariajul lor. Acum vor fi nevoiţi să trăiască apăsaţi de povara sacrificiului pe care-l face pentru ea.

- Poate că pentru el fericirea soţiei e mai importantă decât cariera.

După felul în care i se crispară maxilarele, Sydney îşi dădu
seama că el nu credea aşa ceva.

- îţi repet, sper asta, şopti el. Dar hai să schimbăm subiectul, vrei? Max şi Alani ne-au acaparat destul în seara

asta. Vrei să mergem să dansăm?

Deşi era demoralizat, ideea asta îl tenta. Dorea s-o ţină în braţe pe Sydney, să-i simtă căldura şi vitalitatea, să se agaţe de speranţa unui viitor mai bun, acum când trecutul se năruia sub ochii lui.

Sydney îi zâmbi.

- Mi-ar plăcea să dansez, dar altă dată. în seara asta sunt cam ţeapănă, după ce am muncit atâta. Simt nevoia să mă destind. Dacă m-ai duce să vizitez apartamentul tău?

Fără să părăsească drumul din ochi, Christopher întinse braţul şi-i căută ceafa. Cu o mână puternică dar blândă totodată, el începu să-i maseze muşchii dureroşi.

- Uitasem că ai avut o zi atât de grea. Imediat ce vom sosi acasă, vei avea parte de un binemeritat masaj.

Capitolul 8

Apartamentul era situat într-unul din cartierele cele mai animate ale oraşului, pe malul lacului Washington. în timpul drumului, foarte scurt de altfel, Sydney fu cuprinsă de o plăcută nervozitate. De mai multe ori fu gata să-i spună că s-a răzgândit şi că preferă s-o conducă la ea acasă. Dar cuvintele nu trecură de bariera buzelor. De fapt, nu avea nici un chef să se despartă de Christopher Weaver.

El încerca să pună capăt agitaţiei ei imediat ce urcară în ascensor. Dar, paralizată de o neaşteptată timiditate, ea se retrase într-un colţ cu ochii pironiţi pe mochetă. Nelinişstea ei era pe punctul de a deveni insuportabilă când, brusc, se opriră între etajele şase şi şapte. Sydney tresări.

- Ce s-a întâmplat?

-Afurisitul ăsta de ascensor e imprevizibil. Când vrei să fii sigur că ajungi, e mai bine s-o iei pe scări.

- Si cât timp vom rămâne închişi aici? Câteva minute? Câteva ore?

Nu suferea de claustrofobie, dar ideea de a rămâne suspendată
de un cablu la douăzeci de metri de sol nu era de natură s-o încânte.

Nu obţinu decât o ridicare din umeri şi un răspuns enigmatic.

- Depinde.

- Dar Christopher, depinde de ce? Ce ne facem?

Instinctiv îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui şi-şi lipise obrazul de pieptul lui.

- Nu-ţi face griji. E un ascensor pe care-l cunosc bine. Cred că poate fi convins să continue. Vrea numai să fie sigur că doamna pe care o duce este destul de destinsă ca să suporte sfârşitul călătoriei.

- Ceee?!

Dându-şi brusc seama că el nu o ţinea decât cu un braţ, îşi ridică ochii şi văzu că degetul lui arătător apăsa pe butonul stop.

- Răule! exclamă ea întâlnindu-i privirea înveselită. Chiar că ai reuşit să mă sperii!

El o luă cu blândeţe în braţe.

- Si tu m-ai speriat. Erai atât de încordată încât m-am temut că o să clachezi. A fost singurul subterfugiu pe care l-am găsit pentru a-ţi schimba starea de spirit, în sensul pe care-l doream.

Când se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei, Sydney îşi dădu seama că ascensorul pornise. Pierduţi în îmbrăţişarea lor, le trebui un moment să realizeze că uşile se deschiseseră la etajul doisprezece. Cum se temea că ea se va retrage din nou în cochilia ei, Christopher îi înconjură talia cu braţul şi o duse aşa până în mijlocul apartamentului.

-Am ideile mele în privinţa decorării unei case şi am făcut totul cu mâna mea. Simte-te în largul tău şi vizitează apartamentul în timp ce eu pregătesc ceva de băut.

Eleganţa sofisticată a fotoliilor din piele bej aranjate pe mocheta de aceeaşi culoare fu primul lucru care o intimidă. Dar puţin câte puţin îşi dădu seama că efectul era calculat cu grijă pentru a pune în valoare obiectele de artă, sculpturile şi tablourile aduse de prin călătoriile din Orient. încotro îţi întorceai privirea întâlneai tonuri plăcute de culoare. Sydney se simţi foarte repede în largul ei. Si-şi dădu seama că-i plăcea gustul şi modul de viaţă al lui Christopher.

Dar înainte să fi avut timp să aprecieze fiecare vas, fiecare statuetă, fu atrasă de priveliştea care se oferea ochilor dincolo de un perete întreg de geamuri.

- E grandios. în timpul zilei se vede probabil până la munţii Olympic.

- Chiar şi până la insule, o aprobă el venind cu două

pahare mari pe care le aşează pe o măsuţă joasă.

Ea îi zări imaginea în geam. Eleganţa şi supleţea mişcărilor lui, neobişnuite la un bărbat atât de puternic, o încânta. El se apropie de ea şi o îmbrăţişă, începând să-i maseze ceafa.

- Hmm... Ce plăcut e, şopti Sydney.

Inima ei bătea atât de tare încât probabil că el îi percepea ritmul. încercă să se relaxeze îndreptându-şi atenţia spre West Seattle Bridge, unde imensul cargou era luminat ca un zgârie-nori aşezat pe orizontală.

- Docherii lucrează şi noaptea?

- Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trebuie să descarce şi să termine de încărcat noul transport până luni dimineaţa. îmi vine greu să mă gândesc la faptul că e pentru ultima oară când Max mă înlocuieşte la post.

- Atunci nu te mai gândi, îi spuse ea cu blândeţe. Orice ai zice, Alani a greşit că s-a luat de tine. Max n-ar fi venit să lucreze la compania maritimă dacă n-ar fi vrut. Doar nu l-ai obligat. Iar în rest, trecutul e trecut. Oamenii se schimbă. La fel ca şi împrejurările...

După o clipă de tăcere îşi ridică faţa spre el, cufundându-şi privirea în ochii lui.

- Ai dreptate, să nu mai vorbim despre asta. Să ne gândim doar că tot restul serii ne aparţine numai nouă, zise el.

O îmbrăţişă apoi cu patimă, dovedindu-i astfel că nu dorea să rămână singur cu gândurile lui apăsătoare. Strângând-o la piept, continua să-i maseze umerii, braţele, coloana vertebrală. Mâinile lui erau fermecate. Si intensitatea senzaţiilor pe care le trezea în ea aproape că o speria.

Sydney luptase din greu ca să-şi construiască o viaţă în care îi era de ajuns să-şi îndrepte elanurile ei de afecţiune spre animale şi oamenii de la care nu aştepta nimic în schimb. Dar acest bărbat căruia îi păsa destul de ea pentru

a-şi găsi timp să-i facă un masaj, era pe cale să-i distrugă echilibrul şi aşa precar.

- Sunt uimit de câtă treabă ai făcut astăzi. Nu trebuia să cureţi într-o singură zi o suprafaţă aşa de mare. Probabil că te dor toţi muşchii.

- Nu. Mă simt cu mult mai bine.

Vocea îi tremura de dorinţă. El puse capăt masajului senzual pentru a-i cuprinde bărbia, obligând-o să-şi ridice faţa spre el.

- Uitasem de mult timp că o femeie poate avea o gură atât de ispititoare, şopti el.

O clipă îi susţinu privirea şi ea nu făcu nimic pentru a-i ascunde pasiunea pe care i-o trezise. îi cuprinse talia cu braţele şi-i întinse buzele, sigură de ceea ce voia. Toată teama îi dispăruse. Dar în loc să profite de ceea ce i se oferea, Christopher îşi ascunse faţa în părul ei, cu un geamăt.

- N-ar fi trebuit niciodată să te aduc aici.

- Eu ţi-am cerut asta. Sărută-mă. Nu vreau să te părăsesc în noaptea asta.

Mărturisirea ei îl tulbură. Inima i se umplu de emoţie. Simţea nevoia s-o protejeze. în viaţa lui nu mai încercase o gamă atât de largă de sentimente, pe care nici nu le putea măcar defini. Cu o nespusă tandreţe, degetele lui descoperiră fermoarul rochiei. Mătasea subţire căzu pe mochetă luând forma corolei unei flori, dar ei nici nu observară asta.

- Eşti frumoasă, Sydney. Mai frumoasă decât îmi închipuiam.

- Ia-mă în braţe. Vreau să-ţi aparţin în întregime.

Urmarea se petrecu la fel ca într-un vis. Descoperirea reciprocă a corpurilor lor în patul mare şi confortabil. Mângâierile şi sărutările care o făcură pe Sydney să se poată controla din ce în ce mai puţin. Christopher avu o clipă de teamă înainte de a o poseda.

- Christopher, eu sunt...

- Nu încă, scumpa mea. Aşteaptă-mă... aşteaptă-mă.

Ea îşi întoarse capul pentru a nu-i întâlni privirea. îşi muşcă buzele ca să nu strige. Din cauza durerii ascuţite, unghiile ei se înfipseră în umerii lui Christopher.

El se opri o clipă, căutându-i ochii într-o întrebare mută.

- Da, şopti ea, întrebându-se dacă viaţa merita să mai fie trăită, dacă el se va îndepărta acum de ea.

Bărbatul rămase fără glas. Nici un cuvânt nu i-ar fi putut traduce intensitatea sentimentelor. Nu avea la dispoziţie decât corpul lui pentru a-şi exprima recunoştinţa în faţa acestui dar nepreţuit. în ciuda dorinţei mistuitoare, ştiu să dea dovadă de toată atenţia şi tandreţea care-i permiteau lui Sydney să cunoască plăcerea. în curând ea se abandonă cu totul, pierdută în bucuria primitivă a contopirii trupurilor lor până la extaz. Nu crezuse niciodată că-i va fi dat să trăiască şi ea asta.

Mai târziu, stând strâns îmbrăţişaţi, ea asculta cum se liniştesc bătăile inimilor lor. O linişte neobişnuită îi cuprinsese mintea şi sufletul. Femeia care intrase în acest apartament nu va mai fi aceeaşi la ieşire. O altă Sydney ieşise din închisoarea pe care şi-o construise de bunăvoie în timpul anilor negri de deznădejde. Cât timp ar fi stat în ea dacă acest bărbat minunat n-ar fi apărut în viaţa ei ca s-o elibereze?

- Mulţumesc, şopti ea sărutându-l pe umăr.

- Mulţumesc, îi şopti el la rândul lui. Nu voi putea niciodată să explic asta, dar mi-ai dat impresia că renasc. Cum de ai putut apăra şi păstra atâta frumuseţe?

- Nu ştiu... Poate că m-am păstrat pentru tine.

El îi mângâie trupul frumos, gura lui urmărind arabescurile pe care le desenau mâinile. Sydney nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere când el coborî spre pântecele ei. Cu vârful limbii, el urmă linia fină aflată pe pielea ei.

- Ai o cicatrice...

Degetele lui Sydney răsfirară părul lui Christopher. Cu o strângere de inimă, îl minţi.

-O apendicită.

Christopher o privi. Suviţe umede de păr rămăseseră lipite de obrajii ei coloraţi încă de focul pasiunii. Se gândi că niciodată nu mai întâlnise o femeie atât de frumoasă.

Capitolul 9

Când se trezi, Sydney simţi la început un teribil sentiment de abandon. Soarele lumina vesel camera, însă era singură în patul imens. Dar imediat auzi paşii bărbatului care-i dăruise prima ei noapte de dragoste. îl primi cu un surâs de bucurie.

- Cafea, doamnă?

- Serviciul este impecabil, replică ea maliţioasă, în timp ce el aşeza tava pe pat.

- Mi-am dat toată osteneala.

Tocmai se apleca s-o sărute când soneria telefonului le strică intimitatea.

- N-am chef să răspund.

- Trebuie. Poate că e Irma sau mama ta.

El ridică receptorul cu un oftat de resemnare. De la primele cuvinte, Sydney ştiu cine se afla la celălalt capăt al firului.

-Adam, am mai vorbit despre asta. Nu eşti lipsit de fair-play faţă de mine dacă asişti la căsătoria mamei tale. Nu ar fi numai nepoliticos din partea ta să nu te duci, ci ar fi o adevărată insultă pentru ea...

Câteva clipe, ea auzi vocea grăbită a băiatului, fără să înţeleagă însă ce spune.

Apoi tatăl lui reluă:

- Nu mai exagera, în tabără nu e ca la puşcărie. Anul trecut îţi plăcea atât de mult acolo, încât nu te îndurai să pleci ca să vii la Seattle. Nu doreşti să-ţi revezi prietenii?

Urmă o altă tăcere, apoi vocea lui Christopher se înăspri.

- Ascultă, Adam, nu pot face nimic în plus. O să te duci să asişti la căsătoria lor, apoi o să pleci în tabără atâta timp cât eu voi fi pe mare. Pe urmă o să ne întâlnim şi o să avem tot timpul să discutăm şi să rezolvăm împreună toate

problemele. Hai, puţin curaj, bătrâne! Stiu că poţi să faci faţă. Trebuie să te căleşti pentru viaţă. Ascultă, o să-ţi aduc nişte patine noi cu rotile şi... o să mergem împreună să cumpărăm tot ce-ţi trebuie pentru surf, de acord? Bine, fiule. Pe curând! O să vezi cât de repede trece timpul.

Sydney puse ceaşca pe tavă şi luă fotografia înrămată aşezată pe măsuţă, în apropierea telefonului. Un puşti slăbănog, cu pistrui şi păr ondulat de culoarea focului, îi surâdea. Căută în zadar câteva trăsături care să-i amintească de Christopher.

- Adam?

- Da. O fotografie de la şcoală. Dar s-a schimbat mult. Pe an ce trece seamănă din ce în ce mai mult cu mama lui.

- îl vezi des?

- Nu atât de des pe cât aş dori, şi în mod sigur nu atât de des pe cât ar trebui.

Exista o notă de regret în vocea lui. Sydney ezită o clipă înainte de a vorbi, dar trebuia să afle ce loc ocupa Adam în viaţa lui Christopher.

- Mama ta mi-a spus că el ar vrea să locuiască la tine.

Cu mâinile băgate în buzunare, Christopher se îndreptă spre fereastră.

- Nu e decât un vis irealizabil, atât pentru el cât şi pentru mine. Viaţa lui de până acum a fost dată peste cap de hotărârea mamei lui de a se recăsători. O clipă m-am lăsat furat de iluzia că i-aş putea deveni un adevărat tată... Dar, aşa cum zice Virginia, ce ştiu eu despre asta?... E un puşti, obişnuit s-o aibă pe mama lui doar pentru el, îi e teamă s-o împartă cu altcineva... îţi mărturisesc că şi mie îmi vine greu să înghit faptul că va avea un tată vitreg. Pentru că, din alte puncte de vedere, faptul că Virginia se recăsătoreşte nu mă deranjează deloc... Dar ea e cea care are dreptate, fiindcă un adolescent ca Adam are nevoie de

un tată acasă, iar un marinar nu poate juca acest rol.

- Deci nu va veni?

- Nu şi pentru a rămâne. Dar va fi aici două luni în vara asta şi veţi face cunoştinţă. în mod obişnuit îl duc într-o croazieră. Dar în acest an vom fi trei.

Sydney se întrebă cum va reacţiona Adam în prezenţa ei. Dacă băiatul o va accepta, îi va cere doctorului Blake să-i dea concediu. Dacă nu, va pretexta că are de lucru ca să-i lase să plece singuri.

- M-am gândit mult la el în ultima lună, reluă Christopher aşezându-se lângă ea. Si m-am analizat şi pe mine. îl iubesc, mă interesează ce se întâmplă cu el. Dar nu par făcut ca să fiu un tată adevărat, aşa cum e Max. Mă înţelegi?

Da. Aşa cum unele femei nu erau făcute să fie mame. Sydney dădu din cap zâmbindu-i şi el o luă în braţe.

*
* *

Timp de cincisprezece zile, lucrară împreună în fiecare seară pe şalupă. Discutau, râdeau şi nici nu-şi dădeau seama cum trece timpul. Nici unul dintre ei nu mai avusese de mult timp un confident. Plăcerea de a-şi împărtăşi gândurile şi sentimentele îi făcea să uite de partea neplăcută a muncii lor. Si după ce căpătară antrenament, febra musculară dispăru.

Sydney era încântată să descopere ce multe putea să aibă în comun cu un ofiţer de marină. Nu numai că aveau aceleaşi puncte de vedere asupra lucrurilor importante, dar şi în cele banale părerile lor erau aceleaşi... fără a mai ţine cont şi de dorinţa lor reciprocă. în fiecare noapte făceau dragoste şi constatau încântaţi că şi aici se potrivesc perfect.

Sosi în sfârşit ziua când şalupa fu în întregime reparată şi revop- sită. Temându-se că acest moment ar putea fi

traumatizant pentru Mary Lou, Sydney aranjase în secret cu Irma să sărbătorească evenimentul printr-o cină servită pe punte, lucru care o va distra pe bătrâna doamnă şi n-o va lăsa să-şi retrăiască amintirile pline de nostalgie.

Dar reacţia lui Mary Lou le alungă toate temerile. îşi conduse singură fotoliul în jurul cochetei sale locuinţe, cu chipul întinerit de entuziasm, descoperind la fiecare învârtitură de roată o nouă ocazie de a se extazia asupra muncii lor. Toată lumea avea ochii plini de lacrimi când Christopher îngenunche pentru a-i primi sărutările pline de recunoştinţă.

Deoarece şi cele cincisprezece zile de antrenament se terminaseră, Christopher putu de a doua zi să-şi consacre tot timpul lui Sydney. Pentru a o avea numai pentru el, plănuise să facă împreună o croazieră pe velierul său. Excursia până la insulele San Juan fu la fel de idilică după cum şi-o dorise. Rupţi de lume şi de grijile lor, se lăsară în voia vântului, a soarelui şi a dragostei.

Sydney îşi descoperi talentul pentru navigaţia cu pânze. Atentă la indicaţiile lui Christopher, ştiu în curând să ridice pânzele, să le coboare, să ţină cârma. Marea nu avea nici un secret pentru el şi cunoştinţele lui despre vietăţile care populau oceanul nu încetau s-o fascineze. Cu un sincer regret văzu profilându-se la orizont portul din Lake Union. Sydney era bronzată din cap până-n picioare şi începuse să i se cojească nasul.

Era după-amiaza zilei de sâmbătă. îşi scurtaseră călătoria cu o zi, pentru ca Christopher să mai poată petrece o seară împreună cu Max înainte să plece pe mare luni dimineaţa. Petrecuseră două săptămâni de vis. Erau fericiţi, împăcaţi cu lumea şi cu ei înşişi când amarară lângă şalupa familiei Weaver care strălucea ca nouă. Dar Irma ieşi pe punte imediat ce-i auzi şi din cele

cincisprezece zile de linişte se alese praful.

- Adam a fugit de acasă! Mama lui e moartă de îngrijorare! Trebuie să-i telefonezi imediat.

Repezindu-se înăuntru, Christopher fu gata s-o calce în picioare pe Amanda, care-i ieşise în întâmpinare dând din coadă.

- Ce s-a întâmplat mămico?

Văzând-o pe mama lui atât de palidă, trasă la faţă, încercă să-şi stăpânească panica. Biata femeie era înspăimântată.

- Nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să fac. Virginia sună din oră în oră de azi-dimineaţă...

- Calmează-te, totul se va rezolva. Repetă-mi exact ce ţi-a spus.

- Adam şi-a luat geanta de voiaj şi ceva uşor de îmbrăcat, spunându-i că se va duce împreună cu colegii lui două zile cu cortul ca să sărbătorească sfârşitul anului şcolar. Promisese că se va întoarce în dimineaţa asta. Fiindcă nu s-a întors, Virginia a telefonat acasă la prietenii lui şi a aflat că nimeni nu l-a mai văzut de două zile. E îngrozitor, nu ştiu ce să fac...

- De ce nu mi-ai transmis un mesaj prin radio?

Bătrâna dădu cu tristeţe din cap.

- Fiindcă nu avea rost, ştiam că te vei întoarce astăzi. Erai deja pe drum şi tot n-ai fi putut ajunge mai repede. Irma voia să cheme paza de coastă, dar cu toate velierele astea care navighează spre insule, nu te-ar fi localizat înainte să ajungi acasă.

Christopher nu se putu împiedica să admire bunul simţ de care dăduse dovadă şi de această dată mama lui. Aşa se întâmplase întotdeauna, chiar şi în cele mai grele momente.

- Ai dreptate, mămico. Nu mai fi îngrijorată. Acum sunt

aici, lângă tine.

Se duse şi formă numărul Virginiei. Aceasta răspunse de la primul apel. Repetă aceleaşi lucruri pe care i le spusese şi mama lui.

- Dar de ce n-ai verificat dacă a ajuns cu bine în campingul în care spunea că se duce?

- Ah, nu! Fără reproşuri, *domnule* Weaver! Doar n-o să mă acuzi *pe mine* că-mi neglijez îndatoririle. în timp ce el fugea de acasă, tu erai în croazieră pe velierul tău, fără nici o grijă! încearcă să-ţi imaginezi ce e pe capul meu, având în vedere că mă mărit mâine, dacă îţi mai aminteşti cumva asta.

- Nu-ţi reproşez nimic, răspunse el pe un ton mai scăzut. Sunt la fel de tulburat ca şi tine, crede-mă. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

- La Seattle, bineînţeles! Ca să locuiască împreună cu tine! De când şi-a băgat ideea asta în cap, nu mai reuşesc deloc să-l ţin în frâu. Fiindcă eu nu i-am permis asta, şi-a strâns catrafusele şi a plecat de capul lui. Si uite unde am ajuns. înnebunesc de două luni încercând să-l fac să înţeleagă, continuă ea atât de tare încât Christopher trebui să-şi îndepărteze receptorul de ureche. Si m-am săturat până peste cap! Doar n-o să-mi amân data căsătoriei în ultimul moment, din cauza fiului tău! Mi-am sacrificat paisprezece ani din viaţă pentru el şi dacă asta e recunoştinţa ce mi-o poartă... Mucosul ăsta nu suportă să mă vadă recăsătorită. Ei bine, în acest caz nu are decât să rămână la tine!

- Ti-am spus de acum două luni că sunt gata să-l primesc, îi reaminti el abia stăpânindu-şi enervarea.

- Ah! îţi jur că nu mi-ai fi propus dacă ai avea cea mai mică idee ce înseamnă asta! Dar o s-o simţi şi pe pielea ta, amice, fiindcă eu mă mărit mâine şi plec în voiaj de nuntă.

Te pomeneşti că o să-mi reproşezi că sunt egoistă, nu-i aşa? Atunci ascultă-mă: e timpul să gust şi eu puţin din acea libertate de care tu te bucuri de zece ani! Când fiul tău va debarca la tine, n-ai decât să-l trimiţi în tabără timp de şase săptămâni cât vei fi pe mare. Totul este plătit. După care, vei putea să guşti din plin bucuriile paternităţii şi să afli ce înseamnă asta!

- Ai anunţat poliţia?

Tonul ei se schimbă. Un hohot de plâns se auzi în receptor.

- Bineînţeles că am anunţat. Dar sunt atâtea state între aici şi Seattle şi el a plecat de două zile... Poliţia nu face mare lucru pentru fugari. Tu trebuie să-l regăseşti, Chris. Te implor, găseşte-l. Mi-e atât de teamă...

- O să-l găsesc.

Si brusc, ziua când se născuse fiul lui îi reveni în minte. Ochii i se umplură de lacrimi. îşi drese vocea înainte să întrebe:

- Are bani?

- Da. îşi strângea banii de buzunar în puşculiţă, de mai mult timp. Presupun că plănuise de mult să fugă.

- O să mă ocup de asta, Virginia. Si o să te ţin la curent.

închise şi se apropie de cele trei femei care aşteptau cu sufletul
la gură noutăţile.

- Aţi auzit, da? E sigură că vine aici.

- Si eu sunt sigură, răspunse Mary Lou care părea mai puţin speriată de când fiul ei se afla acasă. Sper numai că-i va da prin cap să ne telefoneze ca să ne liniştim. Cunosc eu adolescenţii. Probabil că e convins că nimeni nu-l iubeşte, că nimănui nu-i pasă de el.

Christopher o privi, încreţindu-şi uimit fruntea.

- Nu mai înţeleg nimic. Virginia e atât de răvăşită încât

e gata să mi-l dea mie în custodie. Cum de o femeie care a fost până acum o mamă atât de posesivă poate să se transforme atât de radical?... Si cum se poate căsători mâine când fiul ei a dispărut? adăugă parcă pentru sine.

Mary Lou dădu cu blândeţe din cap.

-Nu e greu de înţeles. îmi închipui că Adam a devenit o piedică din momentul când a început să se întâlnească cu cineva. în treizeci de ani de învăţământ am fost deseori confruntată cu această situaţie. Multe femei care şi-au crescut singure copiii simt nevoia să-i încredinţeze tatălui când ajung la adolescenţă. E o perioadă dificilă şi pentru unii şi pentru alţii.

Sydney îşi reaminti de câte ori şi-ar fi făcut şi ea bagajele dacă ar fi ştiut unde să se ducă. Auzi vocea consternată a lui Christopher.

- Dar eu... eu nu am fost niciodată aşa.

- Nuuu?! spuse mama lui cu un aer ironic. Dacă n-am înnebunit în timpul adolescenţei tale, asta se datorează faptului că erai intern. De luni până vineri te ştiam pe mâini bune, făceai sport, aveai prieteni şi şcoala veghea să-ţi faci datoria. Aşa că nu prea aveam motive de ceartă în weekenduri... Adam este un copil inteligent, continuă ea plină de convingere. A beneficiat de stabilitate în familia Virginiei, înconjurat de unchi, mătuşi şi bunici. N-a bătut niciodată străzile ca alţi copii mai puţin norocoşi. Numai că a ajuns acum la vârsta când îi lipseşte tatăl lui. Si atunci a plecat să-l caute.

Liniştit de cuvintele ei înţelepte, lui Christopher îi mai rămase totuşi de pus la punct o problemă. Dacă venea Adam, nu se putea îmbarca luni dimineaţa, şi cu atât mai puţin dacă nu venea. Ar fi trebuit să dea mai multă atenţie rugăminţilor fiului său, să-l descoasă şi să ghicească ce-l făcuse pe băiat să se revolte împotriva autorităţii tuturor

adulţilor care-l înconjurau. Si brusc se simţi din nou cuprins de teamă. Si dacă, în intenţia lui de a ajunge la Seattle, întâlnise nişte oameni periculoşi?

- Sun la Companie ca să cer să fiu înlocuit la următoarea cursă.

- Lasă-i un mesaj lui Max, îi reaminti Sydney. O să te aştepte la *Cerc.*

îşi trecu încurcat mâna prin păr, dându-l spre spate. Simţea
nevoia să se întâlnească cu Max. Nu putea să-l lase să plece pe cel mai bun prieten al lui fără să clarifice relaţiile dintre ei. Dar nu era momentul să se gândească la asta.

- Da. Si pe urmă o să sun la poliţia din toate oraşele, de la Lincoln până aici.

Sydney se simţea atât de tensionată încât ar fi vrut să facă ceva ca să se mai liniştească, de exemplu să ia bagajele din velier şi să facă puţină curăţenie şi ordine acolo. Dar rămase alături de Christopher fiindcă acesta avea nevoie de sprijinul ei moral. După câteva minute se duse lâng el în antreu. El îi întinse imediat receptorul.

Bărbatul de la capătul celălalt al firului tocmai îi explica faptul că şi căpitanul secund Thompson ceruse să fie înlocuit la următoarea cursă. Thompson fusese primul care depusese cererea şi nu se puteau lipsi de doi ofiţeri superiori în aceeaşi cursă.

- Ascultaţi, insistă Christopher, nu cred că problema lui Thompson e atât de gravă ca a mea.

- îmi pare rău, locotenente, dar nu pot să hotărăsc eu.

- Atunci transmiteţi-i un mesaj locotenentului Pierson. Spuneţi-i...

Christopher ezită. Dacă îi explica situaţia lui Max, prietenul lui
n-ar ezita să-l înlocuiască. Dar el petrecuse mai mult de o

lună pe mare şi, în principiu, era ultima lui călătorie. Alani avea nevoie de el.

- Spuneţi-i doar că am o problemă cu fiul meu şi că nu voi putea ajunge în seara asta la *Cerc.*

- E în regulă, locotenente.

Christopher închise. Sydney avu impresia că, în câteva ore, el îmbătrânise cu zece ani.

- Nu mai există decât o soluţie ca să nu plec. Să demisionez din echipaj şi să-mi depun ceva mai încolo candidatura pentru un alt post. Dumnezeu ştie pe unde voi ajunge. Pe la birouri sau pe vreun feribot care face curse între Seattle şi Bremerton...

- Nu. Nu te grăbi, te implor, îi spuse Sydney. O să-l găsim pe Adam. O să vezi că-l găsim. Si pe urmă o să vezi ce-ţi rămâne de făcut.

îşi simţea inima strânsă de teamă la gândul că puştiul vagabonda de unul singur, probabil mort de frică şi poate în primejdie...

*
* *

Seara şi noaptea părură interminabile. în ipoteza că băiatul ar fi făcut autostopul, Christopher şi Sydney vizitară toate motelurile pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, atătând fotografia lui Adam şi descriindu-l tuturor camionagiilor. Din oră în oră îi telefonau Irmei, dar nu existau noutăţi nici de o parte nici de cealaltă.

în zori se întoarseră abătuţi, epuizaţi.

- Nu pot să cred că-mi închei astfel cariera, spuse Christopher cu o voce amărâtă. Nu-mi mai rămâne decât o singură salvare: Max. Am nişte scrupule să-i cer acest serviciu, dar dacă acceptă să semneze pentru o călătorie în plus, sunt salvat.

- Sunt sigură că Max va face asta pentru tine. Eu o să rămân pe şalupă. Tu trebuie să faci un duş şi să te schimbi

înainte să te întâlneşti cu el.

El o aprobă în tăcere. Un muşchi al obrazului îi tresărea spasmodic. Barba care începuse să-i crească îi accentua asprimea trăsăturilor. Se vedea că îşi iubea nespus de mult fiul. în timp ce îşi reproşase egoismul de care dădea dovadă într-un asemenea moment, Sydney nu se putea împiedica să se gândească la faptul că nu va mai exista un loc şi pentru ea în viaţa lui Christopher Weaver când Adam îşi va face apariţia. Demoralizată şi obosită, simţi că îi dau lacrimile. îşi întoarse capul ca să privească răsăritul soarelui peste catargele vapoarelor ancorate la chei. Era duminică. Ziua în care se recăsătorea Virginia. Cum putea să se mărite fără să ştie unde dispăruse fiul ei?

Mary Lou nu se culcase. Irma îi explică obosită că amândouă aţipiseră puţin pe fotolii. Christopher o trimise cu autoritate la culcare. Dar Irma îi asigură că ea se mai putea ţine încă pe picioare. Sydney simţea nevoia să-şi descarce tensiunea acumulată făcând ceva. Aşa că, imediat după plecarea lui Christopher, se duse să se ocupe de velier. Voia să mai fie puţin singură pe acest vas unde trăise cele mai fericite zile din viaţa ei.

Cu ochii plini de lacrimi, luă din cockpit bluza de trening pe care o purtase Christopher. Strângând-o la piept, coborî în careu, se aşeză pe o banchetă şi dădu frâu liber durerii ei. îl iubea. îl iubea aşa cum nu mai iubise pe nimeni în viaţa ei. Dar îngrijorarea trăită în ultimele ore îi paralizase parcă sentimentele, lăsând-o într-o dureroasă incertitudine. Se simţea epuizată, incapabilă să se gândească la faptul că l-ar putea pierde.

După o clipă tresări speriată. Uşa cabinei se deschisese şi un băiat ciufulit, pe jumătate adormit ieşi din ea.

-Adam!

Sări şi-l prinse de braţ ca să se asigure că nu e o

apariţie, dar el se degajă cu un gest brusc.

- Cine sunteţi?

- Hmm... o vecină, Sydney Mitchell. Te-am căutat toată noaptea.

- Unde este tatăl meu?

- S-a dus să-l roage pe Max Pierson să-l înlocuiască pe cargoul care pleacă mâine, îi explică ea pe un ton acuzator.

- Si de ce vrea să fie înlocuit?

- Din cauza ta. E mort de îngrijorare. Toată lumea e de fapt moartă de îngrijorare. Doar nu era să plece pe mare fără să te ştie teafăr şi sănătos.

- Dar sunt teafăr şi sănătos, replică băiatul ridicând din umeri. Nu are motive să-şi facă probleme.

Sydney fu cuprinsă de o bănuială.

- Unde ţi-ai petrecut noaptea?

- Aici. Am dormit. Nu mai e nimic de mâncare la bord în afară de biscuiţi? Mor de foame.

Sydney făcu un efort teribil să-şi păstreze calmul.

- Si de ce n-ai venit direct la bunica ta, ca să-i spui că eşti aici?

- N-am vrut s-o deranjez.

- S-o deranjezi?! Dar din cauza ta, biata bătrână n-a dormit toată noaptea.

Adam făcu o mutră atât de vinovată încât, cu toată enervarea ei,
se simţi înduioşată de purtarea lui copilărească.

- Hai, spune ea îmblânzită. Vino, Irma va fi mulţumită să-ţi pregătească un mic dejun pe cinste.

Expresia băiatului care se trezi pe neaşteptate în faţa unei bătrâne îmbrăcată în echipament militar şi cizme fu irezistibilă, dar Sydney nu-şi mai pierdu timpul cu prezentările. Se repezi la telefon şi formă numărul lui

Christopher.

Bucuria manifestată de acesta la auzul veştii bune pe care i-o dăduse trezi în ea emoţii amestecate.

- Cum se simte?

- îi e foame, deci e un semn bun.

- O anunţ pe Virginia şi vin acasă.

Sydney îl aşteptă şi rămase doar atât cât să-l vadă strângând în braţe un Adam ţeapăn şi nervos. Apoi lăsă familia Weaver să-şi rezolve problemele şi plecă să facă o lungă plimbare. Acum că Mary Lou va avea mai puţină nevoie de ea, va trebui să-şi pună din nou tot sufletul în slujba *Câinelui Salvator.* Lipsa animalelor îi amplifica senzaţia de singurătate. La întoarcere, aruncă o privire spre şalupa vopsită în alb şi albastru. Mai bine să nu se gândească ce schimbare va provoca în viaţa ei sosirea lui Adam. Intră în dormitor şi, aruncându-se îmbrăcată pe pat, se cufundă într-un somn adânc.

*
* *

Invitat de Irma să împartă cu Adam din uriaşa omletă cu şuncă pe care tocmai o pregătise, Christopher se aşează la masă alături de fiul lui. Află că băiatul sosise cu autobuzul, deşi nici unul dintre şoferii pe care-i întrebaseră nu-l recunoscuse după fotografie. Privindu-l cum înghite bucăţile aproape pe nemestecate şi vorbeşte cu gura plină, amână pe mai târziu mustrările.

- Sper că-ţi dai seama cât am fost de îngrijoraţi. Si în plus, ai supărat-o şi pe mama ta, chiar în ziua căsătoriei ei.

- Ce chestie!...

Christopher se prefăcu însă că nu i-a auzit exclamaţia.

- Mama ta acceptă să locuieşti la mine de acum înainte.

Adam tocmai termina de mâncat o farfurie plină cu cartofi
prăjiţi. înghiţi pe nerăsuflate un pahar cu lapte şi-şi şterse

gura cu dosul manşetei.

- Genial! O bat la cap de un an din cauza asta. Necioplitul ăla cu care se mărită mă calcă pe nervi.

Christopher strânse din dinţi. Dacă Adam voia să locuiască la el, va trebui să înţeleagă repede ce era şi ce nu era acceptabil să spui despre adulţi, inclusiv despre soţul mamei lui. Dar înainte de toate, voia să-şi facă o idee mai precisă despre nemulţumirile băiatului.

- Spune-mi exact, ce ai să-i reproşezi lui Greg?

- Crede că-mi poate comanda după bunul lui plac, mă obligă să-mi fac patul, să spăl vasele! Si dacă am nenorocul să deschid gura când n-are el chef, mă expediază în camera mea ca pe un nătăfleţ! La vârsta mea, am măcar dreptul să spun ce gândesc, nu-i aşa?

Christopher începea să înţeleagă de ce Virginia se hotărâse în cele din urmă să-i acorde lui custodia lui Adam. Adolescentul ăsta deşirat nu mai avea nimic în el din puştiul drăgălaş după care era înnebunită. Era vârsta revoltei contra ordinii stabilite.

Ghiftuit de atâta mâncare, Adam se ridică de la masă fără să mulţumească măcar şi se lungi pe covor lângă Bertha care nu-l mai părăsise de când venise.

- E drăguţ câinele ăsta...

- Nu te mai târî pe parchetul meu, tinere, că o să-l murdăreşti, interveni Irma cu o ironie care mai îndulcea tonul poruncitor. Mai bine fă un duş şi lasă-mi hainele astea împuţite să le bag în maşina de spălat. Ai măcar cu ce să te schimbi?

- Nici măcar un tricou. Toate lucrurile mele erau împachetate pentru tabără. Nu puteam să iau nimic fără să se prindă mama.

- Bine. Fiindcă o să ocupi fosta cameră a tatălui tău, uită-te în comodă, fiindcă acolo mai sunt nişte haine vechi

de-ale lui care s-ar putea să-ţi vină.

- Nici nu-mi trece prin minte să port ţoalele alea demodate.

Christopher înghiţi hapul. Deci fiul său îl lua drept o antichitate... Se ridică la rândul lui de la masă.

- După-masă o să te duc să-ţi cumpăr câte ceva de îmbrăcat. Bine că ţi-ai făcut apariţia înainte să vorbesc cu Max şi cu căpitanul. Mâine eu mă îmbarc şi tu pleci în tabără. Nu avem deci prea mult timp de petrecut împreună, aşa că ar fi bine să facem în aşa fel încât să fie cât mai plăcut posibil.

- Aşa! Dacă mă expediezi în tabără după tot ce am făcut ca să vin la tine, n-o să te iert niciodată pentru asta!

- Vorbeşte mai încet, tinere, îl atenţionă Irma. Bunica ta se odihneşte.

- Sunt dezolat.

Christopher îl luă de umeri. Vocea lui căpătase brusc duritatea oţelului.

- Ascultă, fiule, şi bagă-ţi bine asta în cap. Ameninţările nu ţin aici. De acord?

- O.K. Dar...

- Nu există nici un dar.

Băiatul plecă privirea.

- Doresc cu adevărat să te păstrez lângă mine, Adam. Poţi să mă crezi. O să fac tot posibilul să ne înţelegem. Dar dacă nu văd că faci şi tu un efort în sensul ăsta, te trimit la şcoala militară cea mai severă din acest stat. Ai priceput?

- Am priceput.

- Bine. Acum du-te şi telefonează-i mamei tale înainte să plece la primărie. Amândoi vrem ca ea să se poată bucura din plin de această zi, să aibă un voiaj de nuntă fără griji, nu-i aşa, băiete? Eu ştiu că tu apreciezi tot ce a făcut ea pentru tine, da?

Adam dădu din cap şi se îndreptă spre telefon fără să se uite în ochii tatălui său. Christopher trase cu urechea, urmărind atât cât trebuia din conversaţia lor pentru a-şi da seama dacă fiul său îl ascultase.

Apoi îl lăsă pe mâna Irmei şi el ieşi să ia o gură de aer înainte de a traversa cheiul. Croaziera romantică i se părea acum atât de departe... Max îl prevenise: copiii aveau întotdeauna acest efect asupra celor mai frumoase lucruri care ţi se întâmplau în viaţă.

Sydney îşi dorea oare copii? Deşi discutaseră despre toate subiectele posibile, acesta părea să fi fost evitat. Ei trebuia să-i aparţină această hotărâre, dar perspectiva de a creşte nişte micuţi alături de fiul său îl făcea de pe acum să nu se simtă deloc în largul lui...

Sydney. Când se întorseseră cu vaporul, fusese gata s-o ceară în căsătorie. Mai trebuia să aştepte. Acum avea să-i propună nu numai un soţ ci şi responsabilitatea unui fiu. Cântărind dificultăţile pe care urma să le întâmpine el însuşi pentru a se adapta situaţiei, cum putea să pretindă acest efort femeii iubite?

Uşa era deschisă. Intră şi o strigă. Fiindcă Sydney nu apăru, intră în cameră. Văzu că doarme, dar chipul ei era încordat. Ce griji nu-i dădeau pace nici în timpul somnului, făcând să se încreţească această frunte frumoasă? Mângâie ridurile fine şi se aplecă să depună câte o sărutare pe fiecare pleoapă. Imediat chipul ei se lumină de un surâs. Fără să deschidă ochii, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase spre ea.

- Ce n-aş da să pot face dragoste cu tine acum, îi şopti el.

- Vino!

- Nu pot, am o mie de lucruri pe cap. îmi pare rău că te-am trezit, dar vreau să-ţi cer un serviciu.

- Să nu-ţi mai pară rău, spuse ea zâmbindu-i din nou.

După un sărut care o făcu să se trezească de-a binelea, ea se ridică.

- Ce voiai să mă rogi?

- Dacă ai putea să-l conduci tu mâine dimineaţă pe Adam la autobuz, ca să mă pot îmbarca la timp. Mă duc să-i cumpăr bilet chiar acum.

- Crezi că e o idee bună? Abia a sosit şi tu-l expediezi deja...

- Bineînţeles că el nu vrea. Dar a sosit timpul ca fiul meu să înţeleagă că în viaţă există şi îndatoriri de îndeplinit. Pentru moment a mea este să conduc echipajul. Iar a lui este să facă ceea ce mama lui a planificat de mult pentru el.

Sydney fu surprinsă de duritatea tonului. Reacţia lui era mai degrabă cea a unui ofiţer de marină decât a unui tată. îndatoririle lui faţă de echipaj şi companie erau chiar atât de importante? Fără îndoială că da. Nu l-ar fi rugat pe Max să-l înlocuiască decât într-un caz extrem, iar acum că Adam apăruse şi era teafăr, nu mai era o situaţie disperată. Bineînţeles că el nu era obişnuit să ia nişte hotărâri importante în privinţa fiului său. Dar în această noapte ea îl văzuse atât de neliniştit încât ar fi putut jura că va face imposibilul să rămână cu el în următoarele săptămâni.

Dar la urma urmei, aceste treizeci şi cinci de zile de despărţire vor fi poate benefice. Adam îşi pusese de mult timp la cale fuga, dar pentru Christopher fusese un şoc. Avea nevoie de timp ca să se înveţe cu ideea de a deveni tată „cu normă întreagă".

- De acord. O să te conducem amândoi până la vapor, pe urmă o să-l însoţesc la autobuz.

Christopher îi zâmbi. Era minunat să ai pe cineva care

spunea întotdeauna ceea ce doreai să auzi. Sydney va fi o soţie şi o mamă fantastică.

Despărţirea era previzibilă şi inevitabilă. Sydney nu avea regrete. Stiuse tot timpul că Christopher va pleca şi că, la întoarcere, va trebui să-l lase fiului său. Hazardul nu-i împărţise niciodată ei cărţile câştigătoare. Dar trăise împreună cu acest bărbat cea mai frumoasă lună din viaţa ei şi strânsese destule amintiri plăcute pentru a înfrunta cu curaj viitorul.

înainte să se îmbarce, Christopher îl luă de umeri pe fiul său pentru a-i da ultimele recomandări.

- Stiu că nu eşti încântat că pleci în tabără, Adam, dar asta face parte din îndatoririle pe care trebuie să ţi le asumi. Te-ai eschivat deja de la ele prin faptul că nu ai participat la căsătoria mamei tale. Dar despre asta mai avem timp să vorbim. Acum vreau să-ţi spun că eu contez pe tine în săptămânile următoare.

- Mda, tăticule, îl aprobă băiatul fără să clipească.

- Nici eu nu sunt încântat că plec. Dar este una dintre responsabilităţile mele. Si mi-o asum, fiindcă trebuie... compania contează pe mine, aşa cum eu contez pe tine.

- Nu-ţi face griji, tăticule. Totul o să fie în regulă.

Christopher îi mulţumi printr-o îmbrăţişare afectuoasă. Nu era
sigur că mesajul lui fusese recepţionat. Cum putea să-i pretindă copilului să-şi asume nişte responsabilităţi când el însuşi fugea acum de ale lui?

Apoi se întoarse spre Sydney pentru o ultimă sărutare. Ea avea lacrimi în ochi.

- Nu plânge, scumpa mea. Mă întorc în curând. Si nu uita că te iubesc.

Apoi le întoarse spatele şi urcă pe vas.

Abia se îndepărtase cargoul cu vreo două-trei sute de metri, că Adam o şi anunţă:

- Nu te deranja să mă conduci la autocar. Nu plec în tabără.

Capitolul 10

-Adam! Ai promis că te duci! îţi încalci cuvântul dat tatălui tău.

- N-am jurat, nu-i aşa?

- E o copilărie!

Pronunţând aceste cuvinte, îşi reaminti că adolescentul care o depăşea cu un cap nu era totuşi decât un copil.

- Bunica se simte mult mai bine. Nu există deci nici un motiv ca să nu pot rămâne cu ea ca înainte, când bunicul mai trăia şi ea nu se îmbolnăvise.

Aerul involuntar rugător al micului fugar o obligă să reconsidere situaţia. El se agăţa de amintirea vacanţelor fericite petrecute la familia Weaver şi voia să regăsească acele timpuri. Dar nimeni nu putea să-şi retrăiască trecutul.

- Nici gând. Chiar dacă sănătatea bunicii tale s-a îmbunătăţit mult, ea nu e în stare să se ocupe de tine.

Adam se întoarse cu o mutră dezgustată şi dădu cu piciorul într-o piatră imaginară. Sydney se simţea depăşită de evenimente. Ce trebuia să facă? Nu putea totuşi să-l târască de gât pe vlăjganul ăsta până la autobuz!

- De ce nu i-ai spus cinstit tatălui tău că nu ai de gând să pleci în tabără?

- Ce întrebare! Ce rost avea să plece îngrijorat?

Dezinvoltura lui depăşea limitele.

- O să te urci în autobuz chiar dacă va trebui să te duc acolo cu poliţia!

- Si ce mă va împiedica să fug din nou?

- Faptul că de data asta n-o să mai ai unde să te duci.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre
maşina ei. Adam o urmă, trânti portiera, dădu drumul la radio şi se tolăni pe scaunul lui, cu cascheta de base-ball

trasă pe ochi.

Ascunzându-şi enervarea, Sydney încercă să se pună în locul lui. Se părea că bravada lui masca o mare tulburare sufletească. Viaţa lui fusese dată peste cap de căsătoria mamei sale şi asta îl făcuse să fugă. Sosise la un tată pe care-l iubea, pentru a-l vedea plecând pe mare chiar a doua zi. Si culmea culmilor, îl trimitea şi în tabără. Păstrase amintirea unei primiri călduroase în casa bunicilor şi nu înţelegea ce se schimbase. Tabăra putea să-i amplifice sentimentul de nesiguranţă. Sprijinindu-l pe Christopher în hotărârea lui, ea îşi înăbuşise instinctul. Acum îşi dădea seama că el nu ar fi trebuit să-şi abandoneze fiul într-un astfel de moment, crucial pentru adolescent. închise radioul.

- Ascultă, dacă bunica ta este de acord, fiindcă totul depinde de asta, am o propunere pentru tine. Poţi rămâne la ea, să dormi şi să mănânci acolo, cu condiţia să lucrezi pentru mine în timpul zilei. O să te ocupi de *Câinele Salvator.*

- *Câinele Salvator?* se minună puştiul. Ce-o mai fi şi asta?

- O să-ţi explic mai târziu. întâi trebuie s-o întrebăm pe bunica ta şi, dacă ea acceptă, îi trimit o telegramă prin cablu tatălui tău.

- E obligatoriu să-l anunţăm?

Sydney nu-i răspunse. în nici un caz nu voia să-i dea impresia lui Adam că ceda în faţa lui, fără voia lui Christopher. Dar fără să-i mărturisească asta, nu era departe de a gândi la fel ca el. La ce bun să-l facă pe Christopher să se frământe pentru un lucru asupra căruia nu avea nici o putere? Dar şi această hotărâre îi aparţinea lui Mary Lou.

- Mai există o condiţie. Dacă bunica ta e de acord să

rămâi, am pretenţia de la tine să mă asculţi. Deci ridică braţul şi jură.

- Trebuie să scuip şi pe pământ? Doar nu mai sunt un puşti!

- Jură că o să mă asculţi, dacă nu, te conduc la autobuz.

Ridicând mâna dreaptă, el se execută bombănind.

Urmă deci o conferinţă în şalupa familiei Weaver. De mai multe ori, Sydney îşi muşcă limba ca să nu intervină când îl auzea pe vlăjganul ăsta exagerând cu neruşinare tratamentul plin de cruzime la care fusese supus de când Greg Anders intrase în viaţa mamei lui.

Dar sclipirea din ochii lui Mary Lou şi zâmbetele care îi ridicau doar colţurile gurii îi spuneau că bătrâna doamnă ştie să discearnă adevărul. Invers însă, Irma, mamă frustrată, părea să-i înghită toate prostiile şi pe chipul ei se puteau citi ba mila, ba spaima. Adam sfârşi prin a câştiga îngenunchind în faţa fotoliului cu rotile.

- Dacă am fugit, bunico, am făcut-o ca să fiu cu tine. Stiam că tata trebuie să plece. Dar nu voiam să plec în tabără. Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă mama ar fi acceptat să vin să-mi petrec luna asta cu tine.

Peste capul lui, Mary Lou schimbă o privire complice cu Sydney. Cele două femei erau pe aceeaşi lungime de undă în privinţa lui Adam.

- Sunt de acord cu tine, Sydney. Nu e neapărat nevoie ca Adam să plece în tabără. Rămânând aici va avea ocazia să se obişnuiască mai repede cu noua lui casă. în fiecare zi trebuie să-i faci o listă cu toate sarcinile pe care le are de îndeplinit la *Câinele Salvator.* Sunt sigură că se va achita cu plăcere de ele... Si sunt de acord cu tine, Adam. Nu are rost să-l informăm pe tatăl tău de această schimbare de program... pentru moment, însă.

Sydney nu se lăsă înşelată de rictusul triumfător şi

puţin dispreţuitor care apăruse pe faţa lui Adam când se uită în direcţia ei înainte să ridice o privire plină de inocenţă spre Mary Lou.

- Mulţumesc, bunico.

- Sunt fericită că te afli aici, micuţul meu, dar felul tău de a-ţi face apariţia n-a fost tocmai... hmm, ireproşabil. Sper că n-o să ne mai bagi şi altă dată în sperieţi.

Blândeţea surâsului atenua severitatea vorbelor. Sydney se ridică.

- Trebuie să plec la muncă. Mă întorc la ora cinci. O să mă duc să dau înapoi biletul de autobuz şi o să telefonez în tabără ca să-ţi trimită lucrurile aici.

Irma, care jubila la ideea că se va ocupa de băiat şi va avea în sfârşit un mâncăcios de hrănit, băgă imediat mâna în buzunar şi-şi învârti pe degete cheile.

- la maşina mea şi lasă-ne break-ul. O să-l duc pe Adam la adăpost în timpul cât Mary Lou e la şedinţa de recuperare. Poate că avem ocazia să facem o faptă bună pe ziua de azi.

- La adăpost?

Tânărul Weaver le privi pe amândouă cu ochii holbaţi de uimire.

* *

în mai puţin de o săptămână, Sydney îşi dădu seama că-şi asumase o responsabilitate peste puterile ei. Luni seara break-ul revenise plin de câini şi toate boxele se ocupaseră. Dar în loc să-şi îndeplinească treburile care-i reveneau, Adam reînnodase prietenia cu vechii lui tovarăşi de joacă şi dispăru cât era ziulica de mare. Si dacă făcea ceva, dădea rasol ca s-o şteargă mai repede şi atunci Irma era cea care plimba toată haita. De fiecare dată când încercase să-i vorbească, Sydney se lovise de o încăpăţânare tăcută care o făcuse să renunţe înainte ca

băiatul să-i fie ostil pe faţă.

Nopţile ei singuratice n-o făceau să se scoale mai bine dispusă. Timp de o lună, Christopher fusese centrul existenţei ei şi aceste vremuri minunate nu vor mai reveni niciodată. Toate pretenţiile pe care le-ar fi putut avea asupra amantului ei erau umbrite de drepturile pe care fiul lui le avea asupra lui.

Sâmbătă o lăsară nervii. După ce spălase, a cincea oară în acea săptămână, mizeria pe care o făcuseră câinii în bucătărie, unde ţi se lipeau tălpile de podea, şi umpluse cu vârf pubelele cu cutiile goale care se îngrămădeau pe masă şi prin colţuri, ajunse la concluzia că Adam Weaver era un mic egoist, răsfăţatul lui mămica, obişnuit să fie servit ca un prinţ.

Când ieşi şi-l văzu jucându-se pe puntea şalupei cu simpatica Bertha, nu se mai putu abţine. Ori ajungeau astăzi la o înţelegere amiabilă, sau arogantul ăsta se va trezi direct în autocar împreună cu valiza lui, îndreptându-se spre tabără!

Apropiindu-se, constată cu groază că-şi decolorase şuviţa de păr care-i cădea pe frunte. Doamne! Cum o să reacţioneze Christopher văzându-l aşa vopsit! Simţi că o trece un fior. Dar acum avea alte probleme pe cap.

- Adam!

El nici nu se sinchisi să-şi ridice măcar capul în timp ce ea se urca pe punte şi se proţăpea în faţa lui.

- Adam, trebuie să-ţi vorbesc.

- Bine, dar repede, făcu el cu o plictiseală plină de obrăznicie. John vine să mă ia să facem un tur pe lac cu vasul lui.

- N-ai cerut voie.

El se ridică râzând şi o privi de sus.

- Să cer voie?!

- Când am acceptat să rămâi în ciuda ordinului expres al tatălui tău, în mod tacit te-am luat pe garanţia mea.

- Ei şi?

- Si atunci, nici nu poate fi vorba să pleci de aici fără să mă anunţi. Si pot să te asigur că azi n-o să te duci nicăieri înainte să lămurim o serie de lucruri. Vino imediat la mine.

Urmă un minut de tăcere, timp în care rămaseră faţă în faţă, sfidându-se reciproc. în sfârşit, băiatul îşi băgă mâinile în buzunare ridicând din umeri şi o urmă. Avea tot interesul ca bunica lui să nu-i audă certându-se.

Ajunsă în bucătăria ei, Sydney ridică receptorul şi i-l întinse.

- Pentru început o să-i telefonezi lui John şi o să-i spui că azi nu ieşi. Fiindcă ai ceva de rezolvat.

- Dar eu...

- îi telefonezi imediat.

Oare o s-o asculte? Sydney scoase un suspin de uşurare când el începu să formeze numărul. Dacă se va împotrivi şi va încerca să scape de sub controlul ei, va fi obligată să-l prevină pe tatăl lui. în câteva clipe va şti ce-i rămânea de făcut şi nu-şi putea permite nici cea mai mică eroare de judecată. Cât de mult regreta că nu avea mai multă experienţă în privinţa copiilor de vârsta lui!

După ce Adam îl anunţă pe John şi închise cu un gest furios, Sydney îi făcu semn să se aşeze şi luă loc în faţa lui.

- Acum vreau să ştiu ce nu e în regulă.

- Ce nu e în regulă?!

- Vreau să aflu de ce te porţi atât de urât cu mine, în timp ce te comporţi ca un îngeraş cu Irma şi bunica ta. Când vin acolo, ele îmi spun că eşti mulţumit, vesel, cooperant. Si aici eu trebuie să-ţi fac toată treaba şi tu mă tratezi ca pe... o cârpă de şters pantofii.

Aşteptă, dar nu obţinu nici un răspuns.

- Aveam intenţia să-mi petrec puţin timp cu tine în această după-amiază ca să ne cunoaştem mai bine. Voiam să te duc la Ranch Jackson, să vedem cum s-au obişnuit câini cu băieţii. Asta ţi-ar da ocazia să înţelegi mai bine cum funcţionează *Câinele Salvator.*

- Mă doare-n cot de *Câinele Salvator!* exclamă el cu o voce spartă. Puţin îmi pasă de asociaţia ta! Si de tot ce faci în general!

Termină cu un sughiţ, ascunzându-şi faţa în palme. Sydney se apropie de el şi îi atinse umărul, dar el o respinse cu brutalitate.

- Ce s-a întâmplat, Adam? Ce am făcut de mă urăşti atât?

- Te culci cu tatăl meu, asta e! spuse el arţăgos, descoperindu-şi faţa roşie. Aşa a început şi cu Greg, şi pe urmă s-au hotărât să se căsătorească, şi atunci el a crezut că-mi poate comanda după bunul lui plac şi eu o să stau sluj. Nu vreau ca tata să te ia de nevastă! E tatăl meu, numai al meu! N-ai decât să te duci să te arunci în lac, cu o piatră atârnată de gât!

Sydney rămase încremenită în faţa izbucnirii lui, care dezvăluia o amarnică decepţie. îşi reamintea prea bine de ziua când lumea se prăbuşise pentru ea fiindcă familia ei adoptivă n-o mai iubea. Căzând în genunchi în faţa adolescentului, îi cuprinse mâinile într-ale ei.

- N-o să-ţi fur niciodată tatăl, Adam. Nu am intenţia să mă căsătoresc cu el.

Capitolul 11

într-o seară când nu era de cart, Christopher fu chemat în cabina căpitanului. Capitanul Loftus era un bărbat scund, cu părul gri- zonat, având întotdeauna un surâs amabil pe faţa tăbăcită de soare si vânt. îl primi pe locotenent cu o cordialitate ce anunţa o întrevedere în afara obişnuitului cadru profesional.

- Vrei să guşti din Chardonnay-ul ăsta? îi propuse el arătând cu vârful pipei spre o sticlă cu vin de un roşu închis.

Christopher se gândi imediat la buclele lui Sydney strălucind în bătaia soarelui. Acceptă paharul şi cei doi bărbaţi se instalară comod în fotoliile de piele.

- E un cadou din partea soţiei mele pentru cea de a treizecea aniversare a casătoriei noastre. Le-a trimis la bord fără ştirea mea. Treizeci de sticle. Ce femeie! îmi cunoaşte gusturile.

- într-adevăr, căpitane, este un vin excelent.

- Probabil că te întrebi ce cauţi aici, spuse Loftus zâmbindu-i. Aşa că o să merg direct la ţină. îmi fac probleme în privinţa ta. Parcă nu mai eşti tu. Oh, bineînţeles că munca ţi-o faci cu obişnuita conştiinciozitate. Dar îmi pari distrat, preocupat. Vrei să-mi vorbeşti?

- Nu vreau să te plictisesc cu problemele mele personale...

- Nu mă plictiseşti deloc, îl întrerupse repede căpitanul. Tot ceea ce-i priveşte pe oamenii mei mă interesează şi am întotdeauna timp pentru ei. Sper că nu e vorba despre sănătatea mamei tale?

- Nu, căpitane. Dimpotrivă, mama se simte mult mai bine, face şedinţe de recuperare şi progresele ei sunt uimitoare.

- Iată o veste bună... Deci, din experienţa mea, dacă nu este o problemă de sănătate, s-ar putea să fie vorba de o femeie...

Buzele lui Crhistopher schiţară un surâs.

- De ce nu de un fiu adolescent?

- Ah, ah! Adolescenţii! Cum de am uitat de ei! Sunt primii pe lista mea. Am început să albesc când fiii mei au împlinit treisprezece ani. Patru băieţi! Care au devenit cu toţii nişte bărbaţi cu care mă pot mândri, preciză satisfăcut căpitanul. Dacă am vorbi despre al tău?

Christopher ridică paharul în lumină, admirând culoarea vinului. Propunerea, venită din partea unui tată de familie, era binevenită. Cu cât se gândea mai mult la prezenţa plrmanentă a fiului său în viaţa lui, cu atât mai puţin se simţea capabil să fie la înălţimea acestei sarcini. Ce-o să se facă la întoarcere?

-Al meu e oarecum o noutate pentru mine, căpitane, sincer îţi mărturisesc. A fugit de la mama lui ca să apară acasă la mine exact în ajunul îmbarcării noastre.

- Un lucru care merită luat în considerare. Ai putea să-mi povesteşti totul de la început?

Christopher făcu un scurt rezumat al vieţii lui cu Virginia, terminând cu acea căsătorie pe care Adam n-o accepta deloc.

- Si tu de ce nu te-ai recăsătorit?

-Am întâlnit de curând o femeie pe care aş dori s-o iau de soţie, îi mărturisi el încruntându-se uşor.

- înţeleg. Un pic cam prea devreme pentru a-i da fiului tău o nouă mamă şi la fel de devreme pentru a-i da acestei tinere un fiu adolescent.

- Exact aşa stau lucrurile. Sydney... aşa se numeşte, Sydney Mitchell... are mai puţin de treizeci de ani. Merită să-şi întemeieze propria ei familie şi mă tem că sunt cam

bătrân ca să mă implic încă o dată în această aventură. Mai ales când constat că nu ştiu cum să mă port cu primul meu fiu... Si căsătorindu-se cu mine, Sydney nu l-ar avea în grijă doar pe Adam, ci şi pe mama mea invalidă.

Căpitanul clătină din cap.

-Îţi înţeleg dilema. în ceea ce o priveşte pe Sydney Mitchell nu am curajul să-ţi dau un sfat. Dar la paisprezece ani un băiat are nevoie de tatăl lui şi nu e deloc uşor pentru tine să-ţi asumi o asemenea sarcină după atâţia ani. Va trebui să stabileşti nişte reguli de bază şi să veghezi îndeaproape ca ele să fie urmate. Va fi destul de dificil câţiva ani, dar viitorul unui copil merită să te zbaţi, nu-i aşa?

- Da, căpitane. Chiar m-am gândit să solicit un post pe uscat.

Loftus se mulţumi să-l întrebe:

- Chiar doreşti asta?

- Nu, căpitane. Dar mi-ar permite să fiu acasă şi să nu las toată greutatea pe umerii lui Sydney.

Surâsul amabil se şterse de pe chipul ridat.

- Cred că ar fi o mare greşeală. Ai marea în sânge, locotenente. Tatăl tău a fost şi el căpitan. Mergi pe urmele lui. Crezi că fiul tău sau viitoarea ta soţie ţi-ar pretinde un asemenea sacrificiu?

- Nu i-am întrebat. Eşti primul cu care vorbesc, căpitane, îi mărturisi el, înroşindu-se fără voia lui.

Stia că-l luase prin surprindere pe căpitan. Fără să-i arate asta, căpitanul era la fel de tulburat cum fusese şi el când aflase de demisia lui Max.

- La întoarcere vei avea două luni şi jumătate ca să reflectezi la asta, Christopher. începusem adineaori să-mi redactez rapoartele şi, frunzărindu-ţi dosarul, mi-am dat seama că nu te cunosc aşa cum ar fi trebuit. Eşti un ofiţer

bun.

- Mulţumesc, căpitane.

Christopher plecă din cabina căpitanului convins că un post pe uscat nu i-ar rezolva toate problemele, dar nu vedea cum ar putea-o scuti pe Sydney de grija lui Adam. Si nici nu-şi putea imagina că o va pierde. Fiindcă o iubea.

Simţi nevoia să-i telefoneze. Acum la Seattle era şase dimineaţa. Spre deosebire de Max, Christopher se folosea destul de rar de sistemul de comunicaţie de la bord care nu oferea nici o intimitate. Fiecare cuvânt era înregistrat de radio care trimitea şi primea mesajele prin intermediul satelitului. Dar dorinţa de a-i auzi vocea era prea puternică. Va fi concis. Voia doar să-i reamintească faptul că se gândea la ea şi că o iubeşte.

*
* *

Sprijinită de parapet, Sydney se uita la Irma şi Mary Lou care aruncau pâine pescăruşilor ce se învârteau în zbor în jurul şalupei. Irma inventase acest exerciţiu matinal pe care Mary Lou trebuia să-l execute cu mâna bolnavă. Progresele erau surprinzătoare.

De când se hotărâse să se ducă din nou la şedinţele de recuperare, Mary Lou Weaver nu mai avea nimic din bătrâna doamnă apatică şi fragilă care îşi petrecea întreaga zi în fotoliu şi căreia Sydney i-o dăruise pe Amanda acum patru luni. Pe măsură ce muşchii ei se dezvoltau ajutaţi şi de meniurile fanteziste dar consistente pe care le pregătea Irma cea grijulie, o nouă vitalitate îi lumina trăsăturile. Christopher va fi uluit să-i constate progresele.

Christopher. Telefonul lui matinal o tulburase teribil. De când ea ajunsese la concluzia că legătura lor nu putea avea nici o urmare, era a doua oară când el îi spunea că o iubeşte. Si Sydney nu ştiuse ce să-i răspundă. Probabil că

el pusese jena ei pe socoteala faptului că se ştia ascultată şi de alţii. Ea îl iubea. Dar mai mult ca niciodată trebuia să-şi înfrâneze sentimentele. Ar fi trebuit să fie sinceră cu el înainte de plecare. îi venea şi mai greu să se gândească la faptul că el visa chiar în acest moment la un viitor alături de ea, atunci când acest viitor era imposibil.

Cu mâinile băgate în buzunarele canadienei, se decise să traverseze cheiul.

- Sunteţi foarte matinale amândouă! le spuse ea pe un ton cât mai vesel. Si eroul nostru? Doarme şi acum?

- S-a uitat azi-noapte la televizor la un meci. La vârsta asta are nevoie de somn.

Tonul protector al Irmei era irezistibil. Crezând că se refugiază la o bunică, Adam găsise de fapt două. Dar trebuia să recunoască totuşi că, dacă profita câteodată de ele, le arăta însă toată afecţiunea pe care o meritau.

- Ia micul dejun cu noi, îi propuse Mary Lou. Nu te-am prea văzut în ultimul timp.

- Sunt foarte ocupată.

De la ciocnirea ei cu Adam, când făcuse pasul ireversibil de a afirma că nu se va mărita cu tatăl lui, trăia parcă într-o ceaţă, încercând să-şi anestezieze cele mai profunde emoţii. între clinica veterinară şi *Câinele Salvator,* zilele ei treceau într-un ritm frenetic. Sydney nu se consacra decât prezentului şi respingea sistematic amintirea fericirii pe care o cunoscuse şi regretul fericirii pe care ar fi putut s-o cunoască.

- Fiindcă bărbatul casei nu s-a trezit, vrei să mă ajuţi s-o aşez pe Mary Lou în scaunul ei? o întrebă Irma venind în bucătărie cu fotoliul rulant.

Susţinută de braţe, infirma făcu încet câţiva paşi până la masă. Sydney se minună.

- Poţi să te sprijini în picior!

- Fiindcă Irma nu-mi lasă nici o clipă de răgaz, replică Mary Lou strălucind de mândrie. Reuşesc chiar să stau singură în picioare sprijinindu-mă în bastoane. Si luni o să fac prima încercare să merg de-adevăratelea. Abia aştept! Nici nu puteţi şti...

- Nu e timp de lenevealã cât nu suntem la şase picioare sub pământ, declară Irma sentenţioasă, servindu-le cafeaua.

Sydney prinse remarca din zbor şi se duse să bată la uşa dormitorului.

- Apropo de lenevealã, nu aud prea multă activitate pe-acolo. Adam! Trezeşte-te! Ai tot interesul să te grăbeşti dacă vrei să te plimbi cu vasul împreună cu Kevin şi doctorul Blake! Mai avem o mulţime de lucruri de făcut înainte.

- Da, şefa!

Dar strigătul era plin de voioşie. Sydney zâmbi şi se întoarse la masă, aşezându-se în faţa unei adevărate piramide de clătite.

- Mergem să i-l ducem pe Bixby domnului Langley, le explică ea. Ţin neapărat ca Adam să mă însoţească, fiindcă vreau să vadă ce se întâmplă cu câinii pe care i-a îngrijit.

- Domnul Langley este tipul care şi-a pierdut soţia şi s-a pus pe băutură? Ai avut o idee grozavă să iei legătura cu centrul de dezal- coolizare.

Irma îi dăduse această idee. Când Sydney îi exprimase directorului spitalului respectiv care sunt scopurile *Câinelui Salvator,* acesta i-l indicase imediat pe domnul Langley ca fiind subiectul ideal pentru o asemenea experienţă. Nu era un alcoolic cronic, dar căzuse în patima băuturii din cauza durerii şi a singurătăţii. Probabil că multe persoane se aflau în situaţia lui. Bietul văduv fusese la fel de entuziasmat ca şi micii delincvenţi de la Ranch, la ideea că va avea un

câine.

- Faci un lucru minunat, spuse Mary Lou aruncând o privire spre Amanda şi Bertha care stăteau una lângă alta. Si Adam e complet schimbat. Mai ales de când îl iei să lucreze la clinică. Kevin are o influenţă bună asupra lui.

în timpul vacanţelor, doctorul Blake îşi lua fiul ca ajutor la clinică. Stiind că o mână de ajutor nu e niciodată de prisos, Sydney îl rugase să-i găsească şi lui Adam o preocupare, mai ales că acesta era încântat să-şi câştige banii de buzunar. Cei doi băieţi deveniseră nedespărţiţi.

- Nu ştiam cum să procedez, reluă Mary Lou, dar sunt sigură că lui Christopher nu i-ar fi plăcut deloc felul cum îşi petrecea timpul la început şi prieteniile pe care le legase.

Sydney simţi că i se strânge inima, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când auzea pronunţându-se numele lui Christopher. încerca să nu se mai gândească la el, dar aici prezenţa lui era atât de puternică încât nu reuşea.

- Iată bărbatul casei! anunţă Adam, care mai avea încă părul ud de la duş, depunând o sărutare zgomotoasă pe obrazul bunicii lui. Oh, clătite!

- Ti-am mai spus de o sută de ori să nu mai porţi cascheta asta prin casă, bombăni Irma. Si întâi bea sucul de portocale.

Sydney se ridică şi rezolvă problema luând cascheta şi îndesând-o pe capul ei.

- Te aştept afară, mă duc să dau de mâncare la câini... Mulţumesc pentru micul dejun.

- Treci să mă vezi diseară! strigă Mary Lou după ea. îmi lipseşti!

Sydney simţi din nou o împunsătură în inimă. Era nedrept s-o
neglijeze pe Mary Lou. Chiar dacă era dureros, trebuia

măcar să salveze aparenţele până când se va clarifica situaţia cu Christopher. La întoarcere, el va înţelege ce rol trebuia să joace în viaţa lui Adam şi ea se va retrage în vârful picioarelor. Băiatul avea o mare nevoie de dragoste şi siguranţă.

*

* [1]

Când plecară la centrul de dezalcoolizare, Adam era posomorât.

- Data viitoare când o să dai un câine, n-o să merg cu tine, o anunţă el când Sydney demară.

- Si de ce mă rog?

- Nu suport. Si nici nu pricep cum te poţi debarasa astfel de un animal pe care l-ai îngrijit ca si cum l-ai iubi.

- Trebuie să faci diferenţa, Adam. Eu scot câinii ăştia de la adăposturi tocmai pentru a-i plasa unor oameni care o să-i îngrijească şi să-i răsfeţe.

- Da, dar câinele nu ştie asta! replică el cu o voce emoţionată. Ţie ţi-ar fi plăcut ca cineva să te ia, să te facă să crezi că te iubeşte şi pe urmă să te paseze?

-Am trecut prin asta. Am trecut din casă în casă, toată copilăria mea. Si n-am murit, nu-i aşa? încheie ea cu o veselie forţată.

Simţi o privire intensă fixată asupra ei, apoi capul lui Adam se întoarse spre geam şi băiatul nu mai deschise gura. Si nu se miră deloc că, la sosire, îl văzu plecând fără să scoată nici un cuvânt, ducându-se direct la bunica lui.

Sydney rămase câteva clipe gânditoare, nemişcată în faţa volanului. Era adevărat, câteodată era dureros să „împarţi” fericirea şi să-i ajuţi pe ceilalţi să fie fericiţi. Ca o ironie a vieţii, Adam trebuia să înveţe singur asta. Ea nu putea face nimic altceva, decât să-l ducă la domnul

---

1
* *

Langley după un timp, ca să poată constata cu ochii lui că Bixby era fericit alături de noul său stăpân.

Aşa după cum îi propusese, trecu s-o vadă pe Mary Lou după cină. Adam şi Irma plecaseră la cinema să vadă un film SF.

- Voiau să treacă să te ia şi pe tine, dar în cele din urmă s-au gândit că nu e genul tău. în orice caz, sunt mulţumită că Adam nu mai frecventează vechea gaşcă. Este unul din avantajele internatului, fiindcă în septembrie îşi va face noi prieteni.

Dacă internatul fusese soluţia ideală pentru Christopher, care avusese întotdeauna un cămin stabil alături de tatăl şi mama lui, Sydney nu era sigură că va fi avantajos şi pentru Adam. Dar familia Weaver nu avea de ales. Mary Lou şi Irma nu erau în stare să se ocupe zilnic de băiat în timpul îndelungatelor absenţe ale tatălui său.

- îmi face plăcere să te vad stând pe canapea, spuse ea zâmbind, în încercarea de a schimba subiectul.

Mary Lou o privi cu ochii ei albaştri, atât de asemănători cu cei ai fiului său.

- Si mie îmi face plăcere să te văd. Ce s-a întâmplat, Sydney? înainte veneai mereu aici şi erai veselă, glumeaţă. Acum s-ar zice că fugi de noi. îmi dau seama că te preocupă ceva. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

în timp ce-i vorbea, bătrâna doamnă îşi întinse mâna paralizată pentru a o cuprinde pe a ei. Acest simplu gest, atât de tandru, de matern, fu de ajuns să spargă fragila cochilie în care Sydney credea că se ascunde şi se protejează.

Lacrimile prea mult timp stăpânite începură să i se rostogolească pe obraji. îşi sprijini capul de umărul delicat al bătrânei şi lacrimile ei udau blana Amandei. Mary Lou se mulţumi să-i mângâie cu blândeţe părul până se linişti. Si

brusc, după ce hohotele de plâns se potoliră, Sydney îi mărturisi toate frustrările şi supărările ei, dragostea pe care i-o purta lui Christopher, neputinţa ei de a avea copii, necazurile de copil abandonat, felul cum o respinsese familia ei adoptivă...

- Iubindu-l pe Christopher, credeam că sunt la adăpost, el avea deja un fiu şi n-ar fi fost prea dezamăgit să nu mai aibă un altul. Dar acum îmi dau seama că, exact din cauza lui Adam, nu există un viitor pentru noi.

- Si de ce crezi asta?

Sydney îşi şterse ochii şi-şi îndreptă spatele pentru a fi mai convingătoare în spusele ei.

- Adam trebuie să ocupe primul loc în viaţa tatălui său. Când era vorba să vină doar în vacanţe, mă gândisem să-l las singur cu Christopher în perioada verii. Dar acum va sta aici tot timpul, aşa că nu mai există un loc şi pentru mine. Să nu crezi că sunt geloasă pe Adam. Dar nu vreau ca, din cauza mea, să păţească la fel ca mine, când părinţii mei adoptivi m-au dat uitării, îndreptându-şi dragostea spre propriii lor copii. Dacă ai şti prin ce am trecut atunci... Credeam că port toate păcatele lumii, credeam că totul s-a întâmplat din vina mea fiindcă nu m-am purtat bine...

- Si crezi că Adam ar simţi acelaşi lucru?

- Da. Niciodată nu m-am simţit atât de pierdută... atât de singură ca la naşterea gemenilor.

- Ascultă-mă, Sydney. Eşti o tânără curajoasă, iubitoare, pe care aş fi mândră s-o am ca noră. Aşa că nu te supăra pentru ce am să-ţi zic... Ţi-e teamă că o să te interpui între Adam şi tatăl lui, dar eşti sigură că nu se va întâmpla contrariul? Nu ţi-e teamă că Adam se va băga între Christopher şi tine?

- Dar... dar eu nu mă gândesc la mine, insistă ea derutată. Eu nu mă gândesc decât la fericirea băiatului!

Mary Lou îi cuprinse mâinile cu blândeţe.

-Sydney eu cred că tu cam amesteci lucrurile, şi asta de mult timp, din cauza trecutului tău dureros. Dar într-o relaţie de familie, dragostea nu e exclusivistă. Faptul că îţi iubeşti fiul nu înseamnă că nu-ţi poţi iubi şi partenera de viaţă. Dar îi iubeşti într-un mod cu totul diferit, asta e tot. Crede-mă că există destulă dragoste pentru toată lumea.

*
* *

în acelaşi moment, Christopher stătea pe punte, cu gulerul ridicat ca să se apere de vântul rece. La fel cum se întâmplase mereu în ultimele luni, el se gândea la Sydney. Si cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai hotărât s-o ceară în căsătorie.

Sydney era o femeie puternică şi independentă, aşa cum fusese şi mama lui când se căsătorise cu tatăl lui. La fel ca şi mama lui, dădea dovadă de acea veselă seninătate în faţa problemelor importante ale vieţii. Avea mult noroc să aibă alături de el două femei excepţionale. Sydney mai era romantică şi senzuală. îi intrase în sânge şi n-o mai putea da uitării.

Vor rezolva împreună toate problemele care se vor ivi. împreună îi vor oferi lui Adam căminul stabil care-i trebuia. Acum că încetase să se zbată între nelinişte şi nehotărâre, Christopher se simţea surescitat din cauza nerăbdării de a o revedea.

încă cinci zile şi Sydney va fi în braţele lui.

Capitolul 12

Dar când vaporul lui acostă într-o frumoasă după-amiază de iulie, o Sydney ciudat de distantă îi ieşi în întâmpinare.

Văzu întâi în rezerva ei, modul ei caracteristic de a-i lăsa pe ceilalţi să iasă în faţă. Si ce specacol îi pregătiseră! întâi Adam care fugise spre el şi-i împuiase capul cu o mulţime de explicaţii justi- ficându-se că nu plecase în tabără. Bombardat de torentul de vorbe, Christopher nu găsise încă răspunsul când privirea îi căzuse asupra mamei lui care făcea spre el câţiva paşi şovăitori, sprijinită în cârje.

Iar Sydney părea atât de absorbită de toată această agitaţie încât el nu remarcă faptul că-l evita în mod deliberat. Chiar mai târziu, când Adam urcă în maşina lui, în timp ce ea le lua pe Irma şi Mary Lou, o făcu cu atâta abilitate încât el se gândi că voia doar să-l mai lase câteva clipe în plus cu fiul lui, ceea ce-l făcu s-o iubească şi mai mult.

Surescitat, Adam îl acapară până la cină povestindu-i aventurile pe care le avusese în ultima lună. Sydney dispăru în bucătărie până în momentul în care Irma puse cu mândrie pe masă ceea ce numea ea sukiyaki.

înarmat cu beţele aferente de venerabila bucătăreasă, Christopher înghiţi conştiincios jumătate din mâncarea japoneză şi gustă şi din tocăniţa de pui pregătită pentru mesenii mai puţin curajoşi.

Dar acum, cina fiind terminată, era sigur că Sydney nu e în apele ei. Zâmbetele rare îndreptate spre el erau oarecum impersonale şi nu răspundea la întrebările lui decât prin monosilabe. începuse să se întrebe dacă va putea scăpa în vreun fel de flecăreala fiului său, când sună telefonul.

-Mă duc eu! strigă băiatul, ca şi cum interlocutorii săi se găseau la vreun kilometru.

în loc să profite de ocazie ca să schimbe o privire cu tatăl lui, Sydney îl urmări din ochi pe fiu. De data asta, Christopher înţelese că trebuie să acţioneze, şi încă repede.

-Ah, nu, nu în seara asta... Nu pot, s-a întors tatăl meu... Da, aş fi avut chef să merg, dar...

-Adam! spuse Christopher. Ce s-a întâmplat?

Băiatul trase de fir şi ajunse în cadrul uşii.

-E Kevin. Bunicul lui îl duce la cursa de carturi care se ţine în seara asta la Kingdom. Mă invită să merg cu ei, dar...

Christopher încercă să nu pară prea nerăbdător să scape de el.

-Ar fi caraghios să lipseşti de la aşa ceva, bătrâne! Doar eu am venit aici pentru două luni şi jumătate, aşa că o să avem tot timpul să ne vedem.

-Numai că... adăugă Adam cerând din ochi şi aprobarea bunicii pe care o considera şefă, o să se termine târziu şi doamna Blake propune să-mi petrec noaptea la ei.

Irma sărise deja în căutarea cheilor maşinii.

-Du-te să-ţi iei periuţa de dinţi şi o pereche de şosete curate, că te duc eu. Dacă te grăbeşti, pariez că o să ajungem înaintea bunicului!

Această plecare neprevăzută o lăsă pe Sydney singură în compania lui Mary Lou şi Christopher. întoarcerea lui o emoţionase atât de mult încât nu se simţea în stare să abordeze în seara asta subiectul crucial.

-Trebuie să scot câinii...

Christopher se ridică imediat.

-Te însoţesc.

-Doar n-o s-o laşi pe mama ta...

- Du-te, o întrerupse doamna Weaver. Irma conduce ca un bolid. Se va întoarce înainte să termin de citit titlurile din ziar.

Christopher o împingea deja spre uşă, şi, fără să priceapă prea bine ce se întâmpla cu ea, Sydney se trezi pe punte, în braţele lui.

O simţi încordându-se şi ezitând. Dar înainte ca el să fi avut timp să formuleze vreo întrebare, ea lăsă să-i scape un suspin şi buzele i se întredeschiseră ca o floare a nopţii.

Avusese intenţia să-i reziste, dar imediat ce-l zărise pe puntea vasului, simţise că i se înmoaie genunchii şi ştiuse că atracţia pentru el va fi mai puternică decât hotărârile ei înţelepte. Toată seara, uimirea care se citea în privirea bărbatului iubit de câte ori se întâlnea cu a ei fusese insuportabilă. Si acum, ceea ce nu trebuia să se întâmple se întâmpla. Această sărutare, pe care îşi promisese să n-o mai accepte niciodată, pornise chiar de la ea. îl iubea atât de mult. Cum va putea să-şi ascundă dragostea, atâta timp cât Christopher se afla aici?

Dar prefera să nu se mai gândască acum la asta. Traversară împreună cheiul. Ea deschise uşa. Christopher o ridică în braţe şi o purtă aşa până în cameră. Făcură dragoste. Fără cuvinte inutile.

Mult mai târziu, după ce se mai liniştiră, în timp ce-i mângâia cu o mână leneşă pielea catifelată, Christopher şopti cu gura ascunsă în părul ei.

- Nici nu-ţi închipui cât de mult mi-ai lipsit. De cinci zile aveam impresia că vaporul stă pe loc. Aş fi vrut să sar în apă ca să-l împing. îţi dai seama? Dacă ţi s-ar fi comunicat prin cablu că m-am înecat, fiindcă am sărit peste bord încercând să ajung mai repede la tine?

Ea îi surâse fericită. Cum ar fi putut să-i strice bucuria? Cum ar fi putut să-i spună că în momentul în care el era

atât de nerăbdător s-o revadă, ea decisese să se despartă de el? Explicaţia putea foarte bine să mai aştepte o zi sau două...

- Sydney, vrei să te măriţi cu mine? Vreau s-o iau de la capăt alături de tine. Să am o familie. Si de data asta să fiu un tată adevărat.

Ce greşeală făcuse că îl minţise! Că-l lăsase să creadă că ar putea fi pentru el o femeie întreagă... adevărată...

- Eu... eu n-o să pot niciodată să-ţi dăruiesc un copil. Sunt sterilă.

Instinctiv, mâna ei se crispase pe cicatrice. El se ridică într-un cot
şi-i îndepărtă cu blândeţe mâna pentru a acoperi locul cu palma lui.

- Povesteşte-mi, Sydney.

- Un cal...

Cu ochii închişi pentru a nu vedea mila sau poate repulsia pe care i-o inspira povestirea ei, ea îi relată accidentul care pusese capăt tuturor visurilor ei.

- înţelegi, sfârşi ea prin a-i spune, că n-o să fiu niciodată o adevărată soţie. N-ar fi trebuit să merg atât de departe cu tine. Nu aveam dreptul să las să se înfiripe nişte sentimente între noi. Te-am minţit, te-am...

- Ssst... Eşti exact soţia pe care mi-o doresc şi chiar mai mult de atât. Nu am nevoie de o altă familie în afară de tine şi Adam. Ţi-am vorbit aşa fiindcă m-am gândit că vrei să ai propriii tăi copii. M-am gândit cu seriozitate la asta în timpul traversării şi eram gata să fac acest pas... Dar nu e un lucru indispensabil pentru ca dragostea noastră să fie perfectă. îl iubesc pe Adam, dar el nu a adus nimic în prima mea căsătorie, pentru a fi sincer chiar a adâncit prăpastia dintre Virginia şi mine... Copiii sunt minunaţi, Sydney, dar nu ei aduc sau distrug dragostea dintr-o căsnicie. O să-l

avem pe Adam, şi dacă vrei ca el să mai aibă o surioară sau un frăţior, am putea să adoptăm un copil.

Sydney îşi ridică spre el ochii plini de emoţie.

- Chiar crezi asta? N-o să regreţi într-o zi că nu mai ai şi alţi copii ai tăi?

- Da, aşa cred. Am treizeci şi şapte de ani, Sydney, şi nu am regretat niciodată că am doar un singur fiu. O să încerc să recuperez toţi anii în care n-am ştiut să fiu un tată bun pentru el şi o să încerc să fiu un tată bun şi pentru copiii noştri adoptivi, dacă îi doreşti. Dar ceea ce vreau mai presus de toate este ca tu să fii fericită. Un cămin stabil se construieşte pe fericire.

Sydney îşi sprijijni capul pe pernă, nevenindu-i să creadă că era iubită pentru ea însăşi, că era iubită la fel de mult cum iubea ea...

- E imposibil, şopti ea. Adam nu are nevoie de mine şi n-o să mă accepte niciodată.

El o luă în braţe şi o obligă să se aşeze, aranjându-i pernele la spate.

- Nu ai nici un motiv să-ţi faci griji din cauza lui Adam. M-am gândit la toate în timpul acestor lungi traversări. Mama mea a făcut asemenea progrese încât viitorul lui se prezintă sub nişte auspicii mai bune decât speram. O să ne căsătorim imediat. O să-i ceri un concediu doctorului Blake şi o să plecăm toţi trei într-o croazieră, de-a lungul coastelor Californiei. Si Adam te va îndrăgi, sunt sigur de asta. Cine ar putea să nu te iubească?

- Ai multe de aflat despre fiul tău.

- Sunt sigur de asta. De aceea vreau să petrec cât mai mult timp posibil cu el înainte să intre la colegiu. La începutul lui septembrie va fi intern şi vom avea cincisprezece zile numai pentru noi doi. Vom pleca unde vrei tu, în Bahamas, în Tahiti, ca nişte adevăraţi

îndrăgostiţi.

- Nu înţelegi, spuse ea oftând. Nu e aşa de simplu. Adam e mare acum, nu mai este un pion pe care-l poţi muta după cum îţi place. Este pe cale de a deveni adult, cu sensibilităţile şi părerile lui. Nu poţi lua nişte hotărâri fără să-l consulţi. Trebuie ca totul să meargă bine între voi, trebuie neapărat! Fiul tău are nevoie de tine mai mult ca niciodată. Are nevoie de un exemplu şi tu eşti idolul lui. Nu o să mă amestec niciodată între voi doi. De altfel, i-am şi promis asta.

Christopher tresări şi o prinse de umeri pentru a o obliga să-l privească drept în ochi.

- Ce i-ai promis?

- I-am promis că n-o să mă mărit niciodată cu tine. Nu, nu face mutra asta ofensată. La început Adam s-a purtat îngrozitor cu mine. Până în ziua când m-am decis să avem o discuţie. Lucrurile au fost repede lămurite şi puse la punct. îi era teamă că o să mă bag între tine şi el.

- Ia te uită! Asta nu-l priveşte pe el.

- Ba da, îl priveşte. Are impresia că a fost distrus de apariţia lui Greg în viaţa mamei lui şi se teme că povestea se va repeta. E singur, Christopher, şi nu are nici un control asupra a ceea ce i se întâmplă. E o senzaţie îngrozitoare pe care eu o cunosc.

- Dar tu nu te-ai amesteca...

-Adam e convins însă de contrariu, îl întrerupse ea, şi asta e tot ce contează. Dacă îţi iubeşti fiul, trebuie să mă crezi.

El o strânse cu patimă la piept.

- Sunt sigur că te înşeli, scumpo. Nu avem nici o experienţă în privinţa adolescenţilor.

- Mai de mult, Christopher, o întrebai pe mama ta cum erai la vârsta lui. Nu-ţi mai aminteai. Dar eu îmi amintesc

de adolescenţa mea. Eram în derivă...

Pentru prima oară îi povesti despre copilăria ei lipsită de dragoste, fără nici un punct de sprijin, despre familia care o adoptase şi o îndrăgise şi despre întorsătura nefericită pe care o luaseră lucrurile în cele din urmă.

- înţelege bine, nu am fost niciodată maltratată. Pur şi simplu nimeni nu-mi mai dădea nici o atenţie. Gemenii acaparaseră toată dragostea din casă şi începusem să-i urăsc. Chiar după atâţia ani tot îmi mai e ciudă pe ei. Nu vreau, şi cu atât mai mult tu nu doreşti ca un asemenea lucru să i se întâmple şi lui Adam. Va fi deja şi aşa destul de greu pentru el ca să aibă un tată numai şase luni pe an. Va avea nevoie de toată dragostea pe care i-o vei putea dărui când vei fi aici.

- Atunci o să cer să fiu mutat în port, declară el. Si o să mă întorc în toate serile acasă.

Ea îl fixa cu o privire implacabilă.

- Pe cine încerci tu să amăgeşti? Crezi că am uitat reacţia ta când ai aflat că Max demisionează pentru Alani şi copiii lor? Nu te-ai gândit niciodată să faci asta pentru Virginia şi fiul tău, nu-i aşa? Si luna trecută, când a sosit Adam, te-ai îmbarcat chiar a doua zi, fără regrete. Ai marea în sânge, Christopher. E meseria ta, dar e şi o plăcere egoistă pe care ai pus-o înaintea oricărui lucru sau oricărei fiinţe din viaţa ta. Chiar dacă te-ai gândi cu adevărat să te sacrifici, n-aş fi de acord cu asta. Mai bine să fii un tată fericit şase luni pe an decât un tată nefericit în fiecare seară.

- Dar crezi că aş fi fericit dacă te-aş pierde! exclamă el. Dacă e să aleg între un sacrificiu şi celelalte, alegerea mea e făcută. Pot să mă lipsesc de navigaţie. Dar n-aş putea să mă mai lipsesc de tine!

Ea simţi că se topeşte în faţa acestei declaraţii de

dragoste la care nu sperase niciodată.

- Dacă ţi-ai abandona meseria, vei deveni acea carapace goală cum am fost eu atâţia ani. Si neputând avea un alt copil, viaţa ta şi-ar pierde orice semnificaţie. Si în scurt timp, vei începe să mă urăşti fiindcă te-am lăsat să-ţi distrugi cariera. Nici Adam nu m-ar suporta şi, din cauza mea, ai pierde încrederea singurului tău copil... Nu-ţi dai seama, Christopher, că, dacă ne-am căsători, am strica viaţa a trei persoane?

- Sydney, Sydney, trebuie să existe o cale... şopti el disperat, lăsându-şi faţa în părul ei.

Capitolul 13

Noaptea e un sfetnic bun. A doua zi de dimineaţă, Sydney se trezi cu o nouă idee în cap. Trebuia să plece. Nu ştia unde să se ducă, dar trebuia să părăsească Seattle pentru a nu strica revederea între tată şi fiu, pe care Adam o aşteptase cu atâta nerăbdare.

îşi scoase valiza din dulap şi o imagine îi apăru în minte. Chipul livid al mamei sale adoptive când intrase în camera ei şi o surprinsese făcându-şi bagajele, cu mulţi ani în urmă.

După ce-şi puse câteva lucruri, lăsă un mesaj pe robotul doctorului Blake, anunţându-l că o urgenţă o obliga să plece pentru câteva zile şi că-i va telefona în curând. Apoi aşteptă ca Irma să le scoată la plimbare pe Amanda şi Bertha pentru a se duce la Mary Lou. Buzele îi tremurau când intră în salon. Fără lacrimi, îşi propuse ea.

- Plec pentru câteva zile.

Bătrâna doamnă păru imediat alarmată.

- Eşti atât de palidă... S-a întâmplat ceva grav?

- Nu. E o problemă personală. Am venit doar să-ţi spun, pentru ca dispariţia mea să nu vi se pară misterioasă.

Mary Lou îi făcu semn să se apropie şi-i cuprinse mâinile.

- Crezi că problemele tale personale nu mă interesează?

în ochii ei albaştri se putea citi înţelegere şi bunătate. Sydney nu era datoare să-i spună adevărul unei prietene atât de atente?

-Adam abia aşteaptă să navigheze singur cu tatăl lui şi nu vreau să fiu subiect de ceartă între ei doi în timpul vacanţei. Christopher m-a cerut în căsătorie aseară şi ţi-am explicat deja din ce motive nu mă pot mărita cu el.

- Pentru ca Adam să nu se simtă respins, aşa cum ţi s-a întâmplat ţie în familia adoptivă?

Ridicând capul, Sydney îşi întoarse privirea spre fereastră.

- Ascultă-mă, copila mea. M-am gândit mult după ultima noastră întrevedere. Si cred că e bine să pleci acum. Irma şi Adam se vor ocupa de câini în timpul absenţei tale... în ce oraş din Idaho locuiai înainte?

- Hollister.

- Ah, da, Hollister. Tot încercam să-mi amintesc de câteva zile. Ei bine, cred că e o idee bună să te duci până acolo.

Sydney tresări. încercă să descifreze expresia impasibilă a chipului ridat. Probabil că, după ce reflectase mai bine, Mary Lou ajunsese la concluzia că nu e soţia ideală pentru fiul ei.

- Cred că ceva nu e în regulă în privinţa trecutului tău, reluă afectuos mama lui Christopher. Nu sterilitatea te face să fii atât de disperată, ci ruptura cu familia ta adoptivă. Atâta timp cât nu vei lămuri această problemă, nu vei fi tu însăţi.

- Trecutul meu este mort, se încăpăţână ea. Si n-o să mă mai întorc niciodată acolo.

- Dacă este mort, atunci eşti urmărită de fantoma lui, Sydney. întoarce-te acolo. Du-te să-ţi revezi familia. Eşti acum o femeie adultă şi poţi privi lucrurile dintr-un alt unghi.

- Nu vor să mă vadă şi eu n-am nici un chef să mă duc la Hollister.

în mod sigur nici nu se mai gândeau la ea după atâţia ani. Chiar pe când mai locuia acolo, începuseră să uite de prezenţa ei. De aceea plecase, fiindcă ei n-o mai iubeau... totuşi, ascultând-o pe Mary Lou, fu cuprinsă de îndoieli. Ce ciudat lucru!

- Chiar tu mi-ai spus că părinţii tăi adoptivi te iubeau.

Primii ani petrecuţi în casa lor au fost cei mai frumoşi din copilăria ta. Nu-mi vine să cred că afecţiunea lor a dispărut atât de brusc. Si chiar dacă a fost aşa, sunt sigură că şi-au dat seama mai apoi de greşeala lor şi că regretă totul. întoarce-te la ei. Arată-le ce femeie frumoasă şi generoasă ai devenit de atunci.

- Eu... nu pot să fac asta.

- Ba da, poţi. Tocmai fiindcă eşti generoasă. Gândeşte-te la ei. Au nevoie de înţelegerea ta. Crezi că Virginia îşi va găsi liniştea până când nu se va împăca cu fiul ei?

Sydney nu trebui să se gândească prea mult.

- Nu. Adam e prea important în viaţa ei. Sunt convinsă că ea îl iubeşte la fel de mult cum o iubeşte şi el.

- Acelaşi lucru e valabil pentru tine şi părinţii tăi. Nu lăsa să planeze o neînţelegere în această problemă vitală pentru voi toţi. în cel mai rău caz, dacă ai dreptate, dacă nu mai contezi deloc pentru ei, o să te linişteşti şi o să poţi pune punct trecutului ca să te gândeşti la viitor.

Sydney păstră un lung moment de tăcere. Venind să-şi ia rămas- bun de la Mary Lou, nu se gândise deloc să plece la Hollister. Dar acum că se pusese problema, îşi dădea seama că bătrâna doamnă avea dreptate. Poate că era un mijloc de a pune capăt durerii care se cuibărise nemiloasă de atâţia ani în mintea şi sufletul ei.

- Nu sunt sigură că break-ul meu mă va putea duce până acolo...

- încearcă, insistă Mary Lou însufleţită. încearcă.

Pierdută în valul de turişti care goneau pe autostradă spre Portland, Sydney încerca să nu schimbe direcţia de câte ori i se prezenta ocazia. La urma urmei, mai bine se gândea la ceea ce va găsi la Hollister decât la ceea ce lăsase în urma ei la Seattle.

Melissa şi Stephen, gemenii, aveau cinci ani când

plecase ea. Acum aveau paisprezece. Vârsta lui Adam. Nu i-ar putea recunoaşte nici dacă s-ar întâlni cu ei pe stradă. Pentru ea, ei rămăseseră copilaşii pe care-i lăsase atunci.

Si mama ei? Era şi acum tânără şi frumoasă, aşa cum o ştia ea? Sydney era atât de mândră s-o ia de mână atunci când venea s-o aştepte la ieşirea de la şcoală!

Amintirile o copleşeau, îşi amintea imagini atât de precise de parcă evenimentele se petrecuseră în ajun, ziua euforică în care adopţia fusese semnată, trecând prin anii de fericire când fusese unicul copil, până la anii de disperare când pierduse încetul cu încetul acea dragoste pe care crezuse că o va monopoliza pentru totdeauna.

La căderea nopţii, constată cu tristeţe că toate hotelurile erau ocupate până la refuz de turişti. Epuizată, Sydney descoperi în cele din urmă un motel amărât pe marginea şoselei, dar nu avea pretenţia decât la un pat şi un duş.

A doua zi, după Boise, începu să se simtă surescitată, pe drumul în serpentină care o conducea spre oraşul copilăriei ei. Glens Ferry, Bliss, HagIrman, Buhl, apoi Filer...

Pronunţa cu voce tare numele acestor oraşe pe care le credea uitate. La intrarea în Filer, break-ul începu să tuşească, să scoată fum, s-o zdruncine ca, în cele din urmă, să-şi dea sufletul în apropiere de un service.

După ce-şi băgă capul în motor, mecanicul îşi scoase cascheta plină de pete şi se scărpină consternat în cap.

- S-a terminat, micuţă doamnă. S-a dus o bielă. De cât timp n-aţi mai pus ulei?

- De când am plecat, pun din două în două sute de kilometri. Tocmai l-am schimbat la Boise. Nu se poate repara?

- Hmm... nu. E cam bătrână maşina dumneavoastră. Nu mai merită cheltuiala... Unde mergeţi?

- La Hollister.

- Aveţi familia acolo?

- D... da. Jim şi Joan Mitchell.

Era pentru prima oară de mulţi ani când le pronunţa numele. Si brusc îi trecu prin minte că poate nici nu mai locuiau acolo. De ce nu le telefonase? De mai multe ori se gândise la asta, dar apoi se răzgândise. Si de ce trebuise ca rabla asta s-o lase tocmai acum în drum? Toată plăcerea pe care o simţise în timpul traversării splendidelor peisaje montane dispăru într-un acces de frustrare şi mânie.

- Ah, familia Mitchell, reluă bărbatul cu un aer satisfăcut. Dragul de Jim, un tip de treabă. Când trece la volanul camionului său, mă claxonează întotdeauna. Deci pot să vă spun că s-a întors ieri. Daţi-i un telefon cât timp băieţii mei împing epava în afara drumului. S-a terminat cu ea. La Twin Fall o să vă dea poate câţiva dolari pe ea.

Ajungând în faţa telefonului, Sydney ezită. O să reuşească să facă acest ultim pas? O să poată suporta durerea când îi va auzi pe Jim şi Joan spunându-i că nu vor s-o vadă?

Nehotărâtă, se întreba dacă merita la urma urmei să ajungă la o ruptură definitivă cu cei pe care îi considera totuşi singura ei familie. Apoi cuvintele lui Mary Lou îi reveniră în minte: „încearcă, Sydney. încearcă”.

Animată de curajul de neînvins al bătrânei sale prietene, ridică receptorul şi formă numărul. O voce de fetiţă îi răspunse. Melissa, gândi ea, cerând-o pe Joan Mitchell.

- Dar cine este la telefon?

Inima începu să-i bată nebuneşte. Melissa îşi mai amintea de ea?

- Sydney.

- Mămico! Mămico! E Sydney!

Strigătul ei ascuţit o tulbură peste măsură. Mâna i se crispă pe receptor. O clipă mai târziu, o avea pe mama ei la celălalt capăt al firului.

- Sydney, fetiţa mea! Chiar eşti tu?

- Da, mămico, şopti ea cu o voce înăbuşită de lacrimi.

- Unde eşti? Ai necazuri?

- Sunt la Filer... la service... maşina mea şi-a dat sufletul... veneam să vă văd.

- Stai acolo, venim imediat. Oh, scumpo, nici nu-ţi închipui cât ne-am rugat să vină această zi!

- Si eu, mămico.

în timp ce închidea, uşurarea alungă orice urmă de ciudă şi îndoială. Era adevărat! Era adevărat!

*
* *

După un mic dejun copios, fratele şi sora ei plecară la piscină. Părinţii ei, care o sorbeau din ochi nu aveau însă nici un chef să se ridice de la masă.

- Am ştiut întotdeauna unde eşti, îi mărturisi Joan Mitchell. Am angajat un detectiv ca să te găsească, imediat după plecarea ta. Era singura noastră consolare. De fiecare dată când Jim făcea o livrare la Seattle, se interesa ce faci ca să ştie dacă ai nevoie de noi.

- Eu... eu nu ştiu ce să zic. Vă cer iertare că v-am supărat atât... Dacă aş fi vorbit cu voi...

- Nu ai de ce să-ţi ceri iertare, interveni tatăl ei. Nu am fost nişte părinţi prea buni pentru o adolescentă. Ne dăm seama acum, cu ceilalţi doi. La mult timp după plecarea ta am înţeles ce nu mergea. Dar nu am avut curajul să te contactăm. Ştiam că ţi-ai luat viaţa în propriile tale mâini, că vrei să fii independentă. Amestecul nostru ţi-ar fi putut face mai mult rău decât bine.

- Cel mai greu era de Crăciun, adăugă mama ei. în

fiecare an ţi-am cumpărat un cadou... dar în cele din urmă ne răzgândeam şi nu ţi-l trimiteam... Si de ziua ta... Doamne, atât de mult ne-am rugat să te întorci! Ni s-au împlinit în sfârşit rugile!

Jim se ridică zâmbind printre lacrimi.

- Lasă-mă să-ţi arăt ceva.

îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate al blugilor. Era plin de fotografii de-ale ei. Una dintre ele o arăta împreună cu Christopher vopsind şalupa.

- Asta am luat-o din avion, îi mărturisi el puţin vinovat. Nu înţelesesem niciodată avantajul unui teleobiectiv înainte să-mi dea prin minte ideea să-i aduc nişte fotografii mamei tale ca să vadă ce frumoasă te-ai făcut.

Emoţia lui Sydney fu atât de puternică încât deveni aproape insuportabilă. în timpul tuturor acestor ani, când se credea abandonată de toţi, obligată să facă faţă singură încercărilor vieţii, părinţii ei vegheau, gata s-o ajute la primul obstacol. Acest devotament tăcut o făcea să-i simtă şi mai apropiaţi decât în anii fericiţi ai copilăriei.

în cursul zilelor următoare, legătura ei cu Melissa şi Stephen deveni din ce în ce mai strânsă. Având în vedere diferenţa de vârstă dintre ei, camaraderia lor semăna cu cea existentă între ea şi Adam. într-o seară, Melissa o rugă timid s-o lase să doarmă în camera ei. Până la trei dimineaţa, râseră şi-şi făcură confidenţe, sora mai mare sfătuind-o pe cea mică, până când adolescenta adormi, lipindu-se de ea într-un pat plin de firimituri de floricele.

Sigură acum de dragostea familiei sale, Sydney îşi descoperi o încredere pe care nu o avusese niciodată. Demonii trecutului se dădură la o parte în faţa unei noi forţe interioare. La o săptămână după sosirea ei, în timp ce-şi bea cafeaua cu mama ei în bucătăria care strălucea de curăţenie, privi în jur, văzând-o parcă pentru prima

oară.

-Abia acum îmi dau seama că mi-am vopsit bucătăria în aceeaşi culoare.

- Si exteriorul şalupei tale e la fel cu casa noastră, spuse Joan Mitchell zâmbind. Alb cu lemnăria lăcuită natur.

- Cred că în mod inconştient am vrut să refac ambianţa de aici.

- Te simţi acum bine aici, scumpa mea?

- Oh, da! Cu adevărat bine.

Privi frumosul chip al mamei sale. Era o plăcere să descopere că timpul nu-şi pusese amprenta pe părinţii ei. Joan şi Jim erau mai activi ca niciodată şi nimeni nu se putea mira că au copii atât de mici.

- Te-am auzit telefonând adineaori şi spunându-i patronului tău că-ţi iei un concediu mai lung. Ai intenţia să te instalezi aici? o întrebă Joan plină de speranţă.

- Eu... nu ştiu. Totul este atât de încurcat. Cred că iar vreau să
fug.

- Să fugi de cine, Sydney?

- De bărbatul cu care vopseam şalupa. Christopher Weaver. Vrea să se însoare cu mine.

Dar pronunţându-i numele se simţi atât de emoţionată, încât îşi dădu seama că liniştea în care se refugiase de o săptămână era doar aparentă.

- îl iubeşti?

- Are un fiu de vârsta gemenilor.

- E minunat, fiindcă tu...

Vocea lui Joan se stinse.

- Pentru că eu nu voi putea avea niciodată copii? Poţi să-ţi termini fraza, mămico. M-am resemnat. Si pentru Christopher asta nu reprezintă o problemă... Dar problema mea este chiar fiul lui, Adam. Are nevoie de tatăl lui şi eu

nu vreau să fiu o barieră între ei.

- Povesteşte-mi totul în amănunte, o îndemnă cu blândeţe mama ei.

Sydney îi povesti despre dragostea ei, fără lacrimi, ca unei prietene căreia îi putea mărturisi totul. Joan o asculta cu atenţie, cu ochii fixaţi pe chipul fiicei sale, fără să-i scape expresia ei care reuşea s-o facă să înţeleagă chiar şi mai mult decât spuneau vorbele. Când Sydney îi relată sentimentele ei faţă de Adam şi făcu o paralelă între adolescenţa băiatului şi a ei, îşi dădu abia acum seama, când se găsea în mijlocul familiei sale care o primise cu braţele deschise, că Mary Lou avea dreptate. Ea era cea care-l privise pe băiat ca pe o ameninţare a propriei ei fericiri. Ei îi era teamă că băiatul i-l va lua pe Christopher.

- Vă iubiţi mult, spuse Joan când Sydney îşi încheie mărturisirea. Obstacolele nu sunt de netrecut. Nu trebuie să-ţi proiectezi asupra lui Adam propriile tale nelinişti din copilărie. El are o viaţă cu totul diferită de a ta. Are norocul să fie iubit de mulţi oameni... Si în legătură cu ziua când ţi-a spus să te duci să te arunci în lac...

- N-o să uit niciodată asta, şopti Sydney cu o voce tremurătoare. S-a prăbuşit totul în jurul meu.

- Ba da, vei uita. Fiindcă nu a fost decât un acces justificat de furie, furie împotriva mamei lui care se căsătorea, împotriva tatălui lui care pleca pe mare, şi tu ai fost acolo ca să-i serveşti drept ţintă... Adolescenţii sunt atât de schimbători, de instabili şi de emotivi. Mi-ar fi plăcut să ştiu cum să procedez cu tine. Dacă aş fi ştiut, n-am fi fost despărţite atâţia ani.

Sydney cuprinse peste masă mâna mamei sale.

- Nu ai nimic să-ţi reproşezi, mămico.

- Oh, ba da! spuse Joan cu vocea schimbată din cauza lacrimilor. Erai primul meu copil. Ai venit spre mine cu ochii

aceia mari care văzuseră atâtea nenorociri. Te-am iubit ca şi cum ai fi fost carne din carnea mea. Voiam pentru tine tot ce era mai bun. Si apoi te-am neglijat, fiindcă am fost complet absorbită de bebeluşii care abia se născuseră. Fiindcă erai mai mare, am crezut că aveai mai puţină nevoie de mine. Ai plecat fără măcar ca eu să fi înţeles ce s-a întâmplat. Si cel mai rău e, adăugă ea frecându-se la ochi, că Jim era convins că gemenii sunt un cadou pentru tine. Si medicul era de aceeaşi părere. Dacă n-ai fi intrat în viaţa noastră, nu ne-am fi simţit niciodată atât de destinşi, atât de fericiţi încât am putut rămâne însărcinată... Atunci când ai avut accidentul...

Joan Mitchell nu mai putu să continue din cauza hohotelor de plâns. Dintr-un salt, Sydney fu lângă ea, cuprinzându-i umerii într-o îmbrăţişare afectuoasă.

- Nu, mămico. Te rog, nu...

- N-am putut suporta asta, Sydney. N-am putut să te încurajez aşa cum trebuie, fiindcă gândul că tu nu vei putea avea niciodată copii era pentru mine îngrozitor. Te iubeam şi sufeream mai mult decât dacă mi s-ar fi întâmplat mie...

Plânseră împreună, Sydney fericită că a ajuns la maturitatea care-i permitea să înţeleagă şi să accepte cuvintele mamei sale. Se ridicară şi ieşiră afară la soare, mână în mână, ştergându-şi reciproc lacrimile, legate de dragostea indestructibilă dintre mamă şi fiică.

în acest moment Sydney înţelese că nu trebuia să renunţe la Christopher din cauza lui Adam.

Mary Lou avea dreptate. Când oamenii se iubesc, dragostea nu este exclusivistă. Va lăsa tatălui şi fiului timpul de a-şi pune la punct problemele personale, apoi se va întoarce la Seattle să vadă dacă propunerea lui Christopher mai era valabilă. Dacă, prin absurd, el se

răzgândise, acum se simţea destul de puternică pentru a-l convinge că erau făcuţi unul pentru celălalt.

După atâtea emoţii, cele două femei se priviră râzând.

- Ce ar zice tatăl tău dacă ar intra acum şi te-ar vedea în starea asta! N-ar înţelege nimic... Despre ce vorbeam?

- Vorbeam despre Adam. Nu ştiu cum vom ajunge să ne înţelegem amândoi.

- Nu-ţi pune prea multe întrebări, Sydney. Am învăţat multe despre adolescenţi din acea zi neagră când ne-ai părăsit. Sunt sigură că, dacă ai vorbi azi cu el, Adam s-ar jura că nu ţi-a zis niciodată să te arunci în lac. Si cel mai rău este că ar fi sincer afirmând asta.

Capitolul 14

De când plecaseră pe mare, ploaia nu mai contenise. După trei zile, de comun acord, întoarseră cârma spre Seattle. înfăşuraţi în mantalele lor ceruite, tatăl şi fiul stăteau unul lângă celălalt cu nişte mutre posomorâte. Cufundat în gândurile lui, Christopher ţinea cârma. La un moment dat, şuierul vântului îi aduse la urechi vorbele lui Adam.

- Iartă-mă, fiule, eram cu mintea aiurea. Ce spuneai?

- Tot timpul eşti aşa, tăticule. Care e problema ta? Este vreun secret de stat? Să ştii că nu mai sunt un puşti. Dacă îţi faci griji din cauza mea, poţi să mă pui la curent.

Christopher îşi ridică ochii spre chipul lui de copil, înroşit de vânt şi răcoarea dimineţii. Dar seriozitatea cu care-l privea, îl făcea să pară aproape un bărbat.

-îmi fac griji pentru noi toţi. Pentru tine, pentru mine şi... pentru Sydney.

- De ce şi Sydney?

Trăsăturile băiatului se însufleţiseră de un brusc interes. Christopher încercă la început să se eschiveze printr-un răspuns vag. Dar, de la plecarea lui Sydney, amânase ca un laş discuţia şi acum sosise ceasul.

- O iubesc. Si vreau să mă căsătoresc cu ea.

Aştepta o reacţie, dar Adam nici nu clipi.

- îmi închipuiam eu. Mă întrebam de ce a plecat în Idaho în loc să vină cu noi. Dar după mutra pe care ai avut-o tot timpul, n-am îndrăznit să te întreb.

- Cum ţi se pare? îl întrebă Christopher pe un ton pe cât de neutru posibil, deşi tot viitorul lui depindea de răspunsul acestui băiat de paisprezece ani.

Obţinu la început o ridicare indiferentă din umeri şi regretă imediat că s-a lăsat antrenat pe o asemenea pantă. Nu-i ceruse niciodată părerea fiului său în nici o

problemă. Bineînţeles... Adam era prea mic ca să ia hotărâri care ar fi putut să le schimbe vieţile. Dar ultima lui convorbire cu Sydney îl obseda. Si acum că tot începuse, va merge până la capăt.

- Ea îmi spune că nu vrea să se mărite cu mine din cauza ta.

Abia îi ieşiseră cuvintele de pe buze, că-i veni să-şi dea singur
palme.

Bravo, Weaver. Pune-ţi puştiul în defensivă şi aruncă pe umerii lui responsabilitatea unui fiasco. Pentru prima ta tentativă de a purta o discuţie ca „de la tată la fiu" e o lovitură de maestru!

Adam îi întoarse spatele.

- Aha, asta era deci! Ce-am mai făcut de data asta?

- Iartă-mă, nu m-am exprimat bine... Sydney spune că nu se poate mărita cu mine fiindcă îşi face griji din cauza ta. După părerea ei, tu ai mai multă nevoie de mine în acest moment şi ea refuză să se bage între noi. Numai că eu am nevoie de voi amândoi. Poţi să înţelegi asta?

- Mda... pot.

Aparent era vorba de o indiferenţă totală. Dar ce se petrecea cu adevărat sub buclele roşcate ascunse de gluga mantalei?

- Poţi să înţelegi că vă iubesc pe amândoi?

O altă ridicare din umeri.

- Ascultă, Adam. Sydney mi-a reproşat întotdeauna că mă comport ca un egoist. Acuzaţia a fost destul de dură. Apoi, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că are dreptate... Si atunci am încercat să mă schimb. încerc să văd cum ar fi mai bine pentru toată lumea. De mai multe zile nu am veşti de la ea, dar îmi închipui că e la fel de nefericită ca şi noi... îmi pare rău că n-am fost un tovarăş

de drum mai plăcut pentru tine. Dar s-a întâmplat aşa fiindcă mă zbăteam singur în dilema mea. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai de mult, să-ţi cer ajutorul şi părerea... Când o să ai vârsta mea, o să vezi că nu e uşor să-ţi schimbi obiceiurile unei întregi vieţi. Numai că m-am decis să fac tot posibilul şi sunt convins că pot să reuşesc.

Adam îl asculta stând nemişcat, arătându-i doar un profil indescifrabil.

-îmi închipui ce gândeşti. Recunosc că am fost egoist, dar nu e nevoie să ţi-o spun, nu-i aşa? Ai ştiut întotdeuna asta mai bine ca oricine. Totuşi, să ştii că te iubesc, Adam. Sper că vrei să mă crezi, chiar dacă am fost un tată lamentabil. Mă întreb de câte ori ţi-ai fi dorit să vin la Lincoln la marile ocazii. Premierile de sfârşit de an şcolar... aniversările tale... ultimul tău meci de baschet de anul acesta. Aţi ajuns în finală şi datorită ţie a câştigat echipa. Eram în port. Nu înţeleg de ce nu am luat avionul ca să merg să mă alătur suporterilor. Am rămas închis zile întregi în birou ca să completez hârţoage... Oceanul îmi lipsea. îmi dau seama acum, îi mărturisi el pe un ton îmblânzit. îmi dau seama acum fiindcă Sydney mi-a deschis ochii. Mi-a deschis ochii asupra multor lucruri, să ştii. Mi-a reproşat că te folosesc ca pe un pion, că te iau şi te trimit înapoi după cum îmi convine, fără să fiu în nici un fel preocupat de dorinţele tale.

Scoase un oftat din adâncul pieptului dar se forţă să ajungă la capăt.

- Nu pot să mă apăr aşa, Adam. Până acum, am pus meseria înainte de toate. Am fost sclavul ambiţiei mele şi nici măcar nu realizam cât rău făceam în jurul meu. Nici pentru bunica ta nu am fost fiul care ar fi trebuit să fiu... Oh, am făcut ceea ce trebuia... dar nu pentru motive care-mi fac prea multă cinste. M-am îngrijit să aibă tot confortul

necesar ca să pot pleca fără grijă pe mare. Dar ea merita mai mult decât atât. Dacă aş fi solicitat un concediu prelungit după ce a avut atacul cerebral, dacă m-aş fi ocupat cu adevărat de ea timp de câteva luni, n-ar mai fi rămas ţintuită trei ani în acel fotoliu.

De data asta, ochii lui Adam îl priveau cu intensitate.

- Si de data asta poate că sunt egoist că vreau să mă însor cu Sydney. A fost o adevărată minune că a intrat în viaţa bunicii tale. Mi-a demonstrat că e capabilă să se ocupe şi de tine şi că te iubeşte şi pe urmă... e o fată extraordinară pe care mi-ar plăcea s-o găsesc în casa mea când mă întorc de pe mare... Dar eu ce am de oferit? şopti ca pentru sine. Un soţ absent şase luni pe an? Un fiu de paisprezece ani şi o mamă invalidă? Am dreptul să o leg de mine în asemenea condiţii?

Adam scoase un cheving-gum din buzunar şi-l desfăcu din poleială cu o dezinvoltură uimitoare. începu să mestece, după care îi spuse:

- Nu pe mine trebuie să mă întrebi, ci pe ea.

Christopher încercă să-şi stăpânească iritarea. El îşi punea sufletul pe tavă în faţa acestui puşti şi era tratat cu un plictis pe care nici nu se sinchisea să şi-l mascheze... Apoi îşi dădu seama că recădea în greşeala de a vrea ca fiul lui să reacţioneze aşa după cum se aştepta de la el. Nu era normal ca un adolescent să-şi ascundă sentimentele profunde sub o atitudine dezinvoltă?

- Am întrebat-o, îi răspunse el calm. Si acum te întreb pe tine. Ce părere ai despre ea?

- Hmm... arată bine. Si în mod sigur am fi râs mai mult dacă ar fi fost şi ea aici. Cel puţin n-ai fi făcut mutra asta tot timpul.

Christopher puse mâna pe umărul băiatului.

- Adam... Eşti singurul meu fiu. Eu te iubesc şi mi-aş da

şi viaţa ca să fii fericit. Dragostea mea pentru Sydney nu schimbă cu nimic lucrurile. Dar dacă ai impresia că mariajul noastru ar constitui o ameninţare pentru tine, trebuie să-mi spui ca să pot înţelege de ce crezi asta. Tu şi Sydney sunteţi cele mai importante persoane din viaţa mea şi nu voi renunţa la nici unul dintre voi. Numai că sunt sigur că ea nu mă va aştepta până când tu vei ajunge la maturitate.

Se uită în ochii fiului său, căutând un indiciu în privinţa sentimentelor lui. în cele din urmă, puştiul îi zâmbi.

- Si eu o iubesc, tăticule. Cred că nu mă va cocoloşi prea mult. Ea mă tratează ca pe o persoană normală. Problema cu mama e că ea mă crede tot un bebeluş. Si crede-mă, Sydney nu are nimic comun cu Greg. Ea face totul ca să aranjeze lucrurile. Despre el s-ar putea zice că face totul ca lucrurile să meargă rău.

Adam ar fi avut nevoie de ajutor ca să se obişnuiască cu tatăl lui vitreg. Antipatia avea probabil motive mai profunde decât o simplă gelozie. Christopher îşi promise să-i vorbească Virginiei despre asta. Va face în aşa fel încât lucurile să se lămurească între ei, şi asta cât mai repede posibil.

- Aş putea să solicit un post la birourile din port. Aşa m-aş întoarce în fiecare seară acasă...

- Ah, asta categoric nu! Ai înnebunit sau ce ai? strigă Adam sărind în picioare în cockpit. Le povestesc la toţi prietenii cum o să fii căpitanul cargoului tău, la fel ca bunicul. Dacă vin să locuiesc la tine, o fac şi pentru mare. Vreau să intru, la fel ca tine, la şcoala de marină după ce termin liceul. Doar nu în Nebraska o să învăţ să navighez... Dacă faci asta, n-o să te iert niciodată!

Lacrimile îi umpluseră ochii. Christopher îl luă de mână şi-l trase lângă el.

- Sydney a reacţionat la fel de violent ca şi tine. Cred că ideea mea nu e prea bună.

- Puţin spus!

Băiatul înconjură cu braţul umerii tatălui său.

- Tăticule... Dacă am merge în Idaho s-o căutăm? Poate că astfel vacanţa se va termina mai bine decât a început? Si pe urmă, adăugă el cu o sclipire de maliţiozitate în privire, stomacul meu va avea de câştigat, fiindcă să ştii că ea găteşte mai bine decât tine.

*
* *

Sydney nu-şi mai aminti niciodată cum ajunsese la Twin Falls. Timpul se oprise în loc pentru ea când îl auzise pe Christopher la telefon. Si acum se afla în braţele lui. Si Christopher o săruta, sub privirile amuzate ale lucrătorilor de pe micul aeroport.

- Am luat maşina mamei, îi explică ea luându-i de mână pe amândoi şi trăgându-i spre parcare. A mea a dat ortul popii la Filer.

- Perfect, spuse Christopher izbucnind în râs, acum ştiu ce o să-ţi ofer drept cadou de nuntă.

Pe drumul de întoarcere, Sydney îi ascultă ca prin vis pe tată şi pe fiu povestindu-i cum ajunseseră amândoi la concluzia că ea era pentru ei femeia ideală. Cu inima plină de mândrie îi prezentă mamei sale şi gemenilor care sosiseră liniştiţi la masă şi acum se găseau prinşi în vârtejul veseliei generale.

Sydney se simţi tulburată văzând că mama ei şi bărbatul pe care-l iubea se simpatizează imediat. Când Joan Mitchell îi explică faptul că soţul ei era plecat doar până la depozit pentru inspecţia lunară a camioanelor şi că era încântată că nu a plecat în cine ştie ce colţ al ţării, Christopher făcu imediat o paralelă între viaţa lui Jim care era mereu pe drumuri la fel cum era şi el pe mare.

Adam se ţinu puţin deoparte, cu mâinile în buzunare, intimidat, până în momentul când Joan îl împinse în bucătărie împreună cu gemenii.

-Am scos pe masă tot ce era de mâncare. Descurcaţi-vă singuri.

în timp ce ieşeau din sufragerie, Sydney îl auzi pe Stephen
invitându-l pe noul-venit să-l însoţească după-amiază la piscină. Dar în loc să se ia după ei, Melissa îi făcea pe ascuns semne disperate surorii sale mai mari ca s-o urmeze.

- Ce s-a întâmplat? îi şopti Sydney ajungând-o din urmă pe culoar.

- Nu mi-ai spus nimic! rosti fetiţa supărată, şi eu care credeam că sunt cea mai bună prietenă a ta!

Era concluzia la care ajunsese în noaptea când mâncaseră floricele în acelaşi pat. Doamne! Susceptibilităţile adolescenţei.

- Chiar eşti, o asigură Sydney.

- Atunci de ce nu mi-ai spus nimic despre tipul ăsta superb pe care-l ai la degetul mic? N-am fost niciodată atrasă de bătrâni, dar pentru ăsta aş face o excepţie, declară micuţa bătând din gene ca să fie mai convingătoare. Probabil că arată fantastic în uniformă! Si fiul lui! E trăsnet! N-am mai văzut un păr de culoarea asta decât în revistele de cinema!

De data asta Sydney izbucni în râs, amintindu-şi de aerul descumpănit al lui Christopher când remarcase şuviţa decolorată a fiului său. Se întâmplase în cursul unui prânz luat pe şalupă şi stârnise ilaritatea generală mirându-se, în modul cel mai sincer din lume, că soarele nu acţionase decât într-un singur loc.

Gemenii erau atât de nerăbdători să-l prezinte pe Adam

prietenilor lor, încât prânzul se rezumă doar la câteva sandvişuri pe care se deciseră să le termine pe drum. După ce copiii plecară, Christopher intră imediat în subiect.

- O să ne căsătorim aici, şi asta imediat. N-o să risc să te văd dispărând încă o dată.

- Dar... o căsătorie se pregăteşte... obiectă Sydney. Nu am nici măcar rochie.

- Ba da, scumpo, interveni mama ei cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Am păstrat-o pe a mea pentru tine şi am sperat întotdeauna că o vei purta. Vor fi necesare doar câteva mici retuşuri, dar îţi va veni perfect. O să-i telefonez imediat Lorettei, florăreasa, şi reverendului Williams... în ce zi vreţi să vă căsătoriţi?

- Mâine...

- Mâine! exclamă Sydney. Ti-ai pierdut capul, Christopher.

- Nu, tocmai l-am regăsit.

După o secundă de uimire, Joan îşi regăsi întregul entuziasm.

- Atunci fugiţi repede la primărie ca să-i anunţaţi. Eu o să vorbesc cu Georgia, secretara parohiei, ea va aranja totul pentru petrecere, iar copiii vor fi bucuroşi să împrăştie vestea diseară. Din fericire mâine este sâmbătă. Tot oraşul va fi dat peste cap... Oh, Doamne! Tatăl tău! Trebuie să-i telefonez înainte să afle de la altcineva evenimentul...

Se repezi în altă încăpere fără să-şi întrerupă monologul. Christopher o urmări din priviri.

- Mama ta e la fel ca tine, ştie să ia o hotărâre.

- Dar Mary Lou şi Irma?

- Valizele lor sunt pregătite, nu aşteaptă decât un semn de la mine. E de ajuns să zici da şi ele sosesc cu primul avion.

- Dar... Câinii?

- Si asta e aranjat. L-am rugat pe domnul Beasely, care a fost de acord să se ocupe de ei câteva zile.

Se ridică şi o luă în braţe.

- Sydney, vrei să te măriţi cu mine?

- Da. Oh, da...

Sărutarea lor fu lungă, tandră şi pasionată. Sydney nu se mai îndoia de fericirea pe care i-o rezervase viitorul. Stia, cu aceeaşi siguranţă pe care o avusese Mary Lou când se căsătorise cu Charles Weaver, că marinarul ei va reveni întotdeauna.

în acea noapte, în camera pe care el o rezervase la hotel, Sydney, cuibărită în braţele lui Christopher, nu reuşea să-şi găsească somnul. Mângâia cu o mână leneşă umerii lui musculoşi, sigură că va găsi întotdeauna în el forţa de a trece peste necazurile inerente ale existenţei.

- Departe de a constitui un obstacol între mine şi Adam, tu ai întărit legătura dintre noi, spuse el gânditor. începând din momentul când mi-am deschis sufletul în faţa lui, a fost ca şi cum ar fi căzut bariera dintre noi. Am avut nişte discuţii formidabile. Acum îl cunosc mai bine ca niciodată. Si să ştii că e pregătit s-o revadă pe mama lui. E un băiat bun.

- Da. Era foarte important pentru el să poată vorbi unei per- osane pe care o iubeşte şi care-l iubeşte.

- Mi-am dat seama că aveai dreptate. Eram egoist. Nu voiam să-mi împărtăşesc nimănui gândurile şi grijile. Dar îţi promit să mă schimb. Nu voi mai lua hotărâri fără a consulta persoanele interesate.

O sărută pe frunte şi se ridică într-un cot, animat de o surescitare aproape copilărească.

- Am prevăzut totul. O să cumpărăm o fermă lângă Bothell unde îţi vei putea instala o adevărată crescătorie de câini. O să demisionezi de la clinică şi o să te consacri în

întregime *Câinelui Salvator.* O să poţi creşte chiar şi...

Amuzată, Sydney îl opri punându-i mâna pe gură. Bărbatul pe care-l iubea mai avea încă multe de învăţat.

- Creşterea câinilor de rasă nu mă interesează. îi prefer pe bieţii maidanezi.

- Tu decizi, scumpa mea. Mama şi Irma vor rămâne probabil în port, nu le văd părăsind şalupa...

- Ele vor decide, îl întrerupse din nou Sydney. Poate că vor prefera să locuiască într-un pavilion lângă fermă, pentru a fi aproape de noi.

- Bineînţeles. Si cum Adam va fi intern la colegiu, în timpul săptămânii vei putea...

- Cred că ar fi mai fericit la liceu, şi mi-ar face plăcere să-l am lângă mine în timpul absenţelor tale. Dar el trebuie să hotărască asta, nu-i aşa?

Christopher o strânse şi mai puternic în braţe.

- Da. în sfârşit, voi doi o să decideţi asta. După căsătorie, el vrea să petreacă o săptămână la Lincoln, în încercarea de a aranja lucrurile cu mama lui şi Greg. Va pleca direct de aici. Aşa că m-am gândit... dacă eşti de acord, bineînţeles, că ne-am putea petrece luna de miere în Hawaii. Mi-ar plăcea să-i revăd pe Max şi Alani, simt nevoia să mai stau la taclale cu Max şi aş dori ca şi tu s-o cunoşti mai bine pe Alani. Nu era ea însăşi când ai cunoscut-o. Sunt sigur că o să-ţi placă.

- N-am obiecţii la acest punct.

Dându-şi capul pe spate, Sydney îi zâmbi cu maliţiozitate. Cu un oftat, Christopher ridică ochii spre tavan.

- Asta e, iar am început să iau hoărâri pentru toată lumea. Mă tem că mai am multe de învăţat.

- Nu are nici o importanţă, scumpul meu, îi şopti ea. Amândoi avem multe de învăţat, dar avem pentru asta toată viaţa în faţa noastră.

Sfârşit